MARSHA CLARK

Rămâi, dragostea mea

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Kate, unde ești? Vrei să vii, te rog?

Kate își auzi mama care o chema din cameră. Nu răspunse. Privirea neliniștită i se îndreptă spre cheile de la mașină, agățate lângă ușă. Le desprinse brusc și închise pumnul peste ele.

Tatăl său era la telefon. Cu siguranță, nu va observa că va părăsi încăperea. Când discuta afaceri, nimic nu-l putea distrage.

– Kate, vino aici! auzi din nou. Îți fac valiza. Vei putea petrece câteva săptămâni cu noi. Chiar n-ai nici un motiv să rămâi în Milwaukee!

Kate trecu fără zgomot în bucătărie. Dacă părinții veneau și o descopereau, vor izbucni din nou discuții referitoare la viitorul ei. Și asta, nu mai putea suporta.

Panica îi strânse inima și se strecură afară din apartament. Și fără să aștepte ascensorul, porni pe scara de serviciu. Tocurile înalte pocneau pe betonul treptelor. Când ajunse la subsol, inima îi bătea atât de tare, ca și când tocmai scăpase de un pericol fizic.

– Bună seara, doamnă Danbury! Vreți mașina?

Paznicul garajului îi adresă un zâmbet prietenesc. De la moartea lui Steven, se arătase deosebit de amabil. Atât de tânără și deja văduvă, ce păcat!

– Mulțumesc, Georges. Voi scoate eu însămi mașina. Este parcată într-un loc comod.

Simulă un ton liniștit, pentru a nu provoca întrebări. Trebuia s-o facă repede. De la moartea soțului său, părinții n-o lăsaseră singură nici un minut. Dorea să scape de ei, fie și pentru o clipă. Culmea fusese atinsă după-amiază, când își auzise mama declarându-i că venise vremea să "înceapă să trăiască". Kate știa prea bine ce însemna asta. Mama sa își îndreptase deja alegerea spre un nou ginere. Earle Darrin, poate, sau Scott Ballard.

Kate trebui să strângă foarte tare volanul Porcheului, pentru a-și stăpâni tremurul mâinilor.

– Pe curând, Georges, exclamă pe cel mai degajat ton cu putință.

Și, în întunericul care se intensifica, rulă până la ieșirea din oraș. Prin minte îi treceau mii de gânduri sinistre.

Cu câțiva ani mai devreme, toată lumea fusese încântată de căsătoria încântătoarei Kate Forsberg și a elegantului Steven Danbury. Dar ei doi știau bine că era un aranjament plănuit de familiile lor, care contau printre cele mai influente din Wisconsin.

Kate nu avea atunci decât douăzeci de ani. Era singura ei scuză. Cedase în fața insistenței tatălui său, un om de afaceri în ochii căruia lucrurile era sau negre, sau albe.

După nuntă, cel mai natural lucru din lume, Kate își ascunsese nefericirea. Alte femei, ar fi divorțat. Ea se lansase în muncă. Nimeni nu bănuise cât de mult regreta că se căsătorise.

Sub aparența sa elegantă, Steven nu era decât un copil răsfățat, autoritar și crud. Kate trebuise să accepte să-l vadă ducând o viață din

care ea era complet exclusă. Steven știa să-și facă prieteni. În afară, era fermecător. Acasă, lăsa masca.

În timpul ultimilor doi ani, petrecuse cât mai puțin timp în frumosul lor apartament din Milwaukee. Lipsea de trei luni, "pentru afaceri", când pierise în incendiul unui hotel.

Condițiile acelei morți erau extrem de penibile pentru Kate. Părinții săi făcuseră totul pentru a i le ascunde. Chiar acum, când trecuseră două luni, continuau s-o mintă.

– Kate, dragă, protesta doamna Forsberg, nu trebuie să crezi tot ce se tipărește. Știi bine că ziariștii se hrănesc cu bârfe. Suntem cunoscuți și bogați. Este prețul pe care îl avem de plătit.

– Dar nu sunt bârfe! O știi și tu, și o știu și eu. Raportul poliției este categoric: Steven nu era singur în clipa morții sale. În patul său exista o femeie. Cea mai mare parte a clienților hotelului au scăpat teferi și nevătămați. Ei doi au murit asfixiați, probabil pentru că nu auziseră semnalul de alarmă. Și cauza: li s-a găsit o mare canditate de alcool în sânge. De ce s-o ascundem?

Brăzdând întunericul, un fulger brusc o făcu pe Kate să tresară. Deodată, nu mai văzu nimic prin parbrizul care șiroia de apă. Tocmai se pornise o furtună puternică, punând capăt căldurii apăsătoare de după-amiază.

Un al doilea fulger ilumină un panou, pe care descifră un nume care-i era complet necunoscut. Atunci, observă că rula pe o mică șosea secundară. Oare cum ajunsese acolo?

Se rătăcise. Nimic uimitor, dat fiind starea de agitație în care părăsise casa. Trebuia să-și fi pierdut mințile pentru a porni pe șosea, fără să știe unde mergea. Și ce era mai rău, nici măcar nu se gândise să-și ia poșeta. Se afla fără bani, fără cărți de credit, nici acte de identitate. O privire

asupra tabloului de bord îi sublinie precaritatea situației sale. Curând, va face o pană de benzină. Cum oare se va întoarce la Milwaukee?

În fața ei, șoseaua lucea în ploaie, înspăimântător de pustie. Roții mașinii patinau de fiecare dată când Kate încetinea pentru a căuta vreo indicație. Șansele de a găsi o șosea națională păreau minime. Timp de zece minute, Kate se încăpățână să meargă înainte, până în clipa în care ajunse la răspântia lipsită de panouri semnalizatoare.

– Dumnezeule! bombăni. Ce voi face acum?

Ridicând din umeri, se hotărî s-o ia pe ramificarea din dreapta. Curând, descoperi că nu fusese o alegere bună. După doi kilometri, asfaltul lăsă loc unui covor de pietriș. Mari întinderi de apă, viclene, ascundeau făgașuri adânci. Se întunecase complet.

Strângând din dinți, Kate se hotărî să meargă cât de departe va putea. Să meargă înapoi era prea periculos. Se putea împotmoli.

La urma urmei, drumul trebuia să ducă undeva, raționă Kate. Optimismul îi fu în sfârșit răsplătit. În lumina farurilor, apăru o pancartă cu aceste cuvinte: "Ferma Windhaven".

O fermă! Teama care-i strânsese stomacul se domoli. Se va putea explica, să-i facă să-i împrumute niște bani. Soția fermierului, durdulie și prietenoasă, îi va oferi o cafea caldă, un duș...

Exact în acea clipă, după câteva zvâcniri scurte, motorul Porchesului cală. Kate fu proiectată spre volan. După ce trecu prima clipă de stupoare, deschise portiera și ieși în ploaia șfichiuitoare. O singură soluție: să alerge până la ferma ale cărei contururi le distingea în depărtare.

Kate fu udă în mai puțin de un minut. Apa o împroșca pe picioare. Părul blond i se lipise de față. Rochia i se mulase pe corp, subliniindu-i fiecare formă.

Cu respirația tăiată, se înclină spre ușă și bătu cu amândoi pumnii. Nu veni nimeni. Ciocăni din nou, cu toată puterea. În interior era lumină. Așa că trebuia să fie cineva acolo, își spuse încercând să-și domine teama.

Brusc, ușa se deschise atât de violent, încât Kate căzu în față și trebui să se prindă de bărbatul înalt și brunet care se înălța în fața ei. Acesta nu-i aruncă decât o privire și încerca deja să-i închidă ușa în nas.

– Pleacă! îi strigă. Și spune-i lui Sacha să nu conteze pe mine. Nu mă voi întoarce!

Nu, nu asta era primirea pe care o sperase! De fapt, în locul soției fermierului, avea lângă ea un trup suplu cu mușchi duri, pe care se mula un pulover negru și niște blugi prespălați. În lumina slabă din antreu, Kate îi distinse părul de culoare închisă, dat spre spate într-o masă ciufulită, privirea ostilă, gura încremenită într-un rictus amar și tenul plumburiu sub o urmă de bronz. Kate tremura.

– Unde ți-ai lăsat mașina? N-o văd.

– Jos, pe drum. Sunt în pană de benzină, articulă tânăra femeie între două clănțăneli ale dinților, cauzate atât de teamă, cât și de frig.

Bărbatul avu un râs răgușit, care nu avea nimic binevoitor.

– Nu-i foarte original! Sacha ar fi trebuit să-ți sugereze o scuză mai bună!

– Dar cine este Sacho? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Ceva în vocea sa păru să-l impresioneze pe necunoscut. O trase brusc la lumină și începu s-o examineze.

– Dar ce ți s-a întâmplat? Ai aerul unei înecate! Te-ai pierdut căutând casa? Spune-mi, cum naiba a știut Sacha că mă aflam Wisconsin?

– M-am rătăcit, îi explică, speriată de puterea cu care o ținea de umeri. Te rog, lasă-mă să plec. Voi dormi în mașină.

Nu vreau să te deranjez mai mult.

Bărbatul îi dădu drumul la fel de brusc cum o prinsese. Și expresia sa trecu de la mânie la indiferență.

– Oh! Dacă vrei, poți să-ți petreci noaptea aici. Dumnezeu știe, casa este destul de mare pentru doi!

Și se întoarse, fără să se preocupe să afle cum îi primise tânăra femeie invitația. O pală de vânt închise ușa în urma ei. Bărbatul ridică din umeri. Se părea că destinul hotărâse pentru ei.

– Vei găsi cearșafuri și prosoape de toaletă în dulapul de lenjerie, sus pe trepte. Există o baie în spatele celei de-a doua uși, la dreapta. Camera de oaspeți se află alături.

Și cu aceste cuvinte, dispăru în încăperea vecină a cărei ușă o trase după el, nu fără ca tânăra femeie să observe că trăgea ușor un picior.

Descumpănită, Kate rămase singură în mijlocul antreului, tremurând atât de teamă, cât și de frig. Rochia se scurgea pe solul cu dale și firișoare de apă i se scurgeau din păr, pe gât. Dintre toate fermele din Wisconsin, trebuia să dea peste cea în care trăia un nebun!

Ciuli urechea pentru a încerca să asculte, dincolo de furtună, zgomotele care veneau din încăperea vecină. Dar nimic nu ajunse până la ea. Liniștea era de nepătruns.

Bunul-simț îi dicta să plece. Să doarmă în mașină era mai sigur, oricât de incomod ar fi fost. Kate se îndreptă spre ușa de la intrare. Dar alunecă pe solul ud, tocul drept i se răsuci și-și suci puternic glezna.

În aceeași clipă, un fulger brusc o orbi. Tunetul bubui cu atâta violență, încât ai fi crezut că cerul se prăbușește peste fermă. Lumina se stinse subit, adâncind antreul într-o obscuritate totală.

Fu prea mult pentru Kate. Începu să urle, exprimând furia care mocnea în ea de mai multe ore. Nu se mai putu stăpâni.

Se deschise o ușă și izbucni o în jurătură. În întuneric, bărbatul se lovise de o mobilă.

– Ce ai de strigi?

Mâinile sale o prinseră de talie. Kate simți o jenă atât de profundă, încât tremura înspăimântată.

– Dar dă-mi drumul! gemu, zbătându-se.

Se eliberă din strânsoare și începu să alerge orbește. Brusc, fu conștientă de o lovitură îngrozitor de dureroasă în cap.

Apoi nu mai fu nimic decât întuneric.

Capitolul 2

Când Kate redeveni conștientă, durerea de cap era atât de puternică, încât ștergea orice alte senzații. Sub degete, simți prospețimea cearșafurilor de bumbac. Așadar, se afla într-un pat. Dar cine era acel necunoscut așezat la căpătâiul ei? De ce o examina cu niște ochi întunecați de ură?

– Cum te simți? o întrebă pe un ton tăios.

– Mă doare capul. Cine ești? Unde mă aflu?

Bărbatul se încruntă și o observă cu o privire cercetătoare.

– A fost o întrerupere de curent. Te-ai lovit la cap și ai leșinat.

– Dar de ce sunt aici?... Nu-mi amintesc.... Cine ești?.... Eu sunt Kate.... Kate....

Vocea i se diminuă.

– Dumnezeule! Nu reușesc să-mi amintesc numele meu....

Panica pe care o simțea era probabil vizibilă, deoarece bărbatul încercă să oprească gestul mecanic cu care se agăța de cearșaf.

– Cum? Nu mai știi cine te-a trimis aici?

Nu-ți mai amintești de Sacha?... Presupun că ești actriță, sau manechin.

– Nu cunosc pe nimeni care se numește Sacha.

Spaima lui Kate ne înceta să sporească. Cu o durere acută, un fulger îi trecu prin memorie.

– Fugeam...

Bărbatul se strâmă.

– Oare nu asta facem toți?

Kate se ridică și-i prinse brațul.

– Te rog, ajută-mă! Nu-mi amintesc nimic.

Necunoscutul îi respinse mâna și se ridică.

– Nu împinge glumea prea departe, păpușă! Asta este tot ce ai găsit pentru a rămâne? Dacă n-aveai cucuiul acela la tâmplă, aș fi fost gata să cred că ți-ai regizat până și căderea.

– Ești nebun! De ce aș pretinde că mi-am pierdut memoria? Ce aș câștiga?

Avea o asemenea durere de cap, încât credea că nu mai poate gândi. Strânse pleoapele pentru a-și reține lacrimile care-i ardeau ochii verzi.

– Nu vreau să rămân aici. Vreau să mă întorc acasă.

Dar în timp ce spunea aceste cuvinte, simțea confuz că mințea. Nu, nu dorea să se întoarcă acasă, în indiferent care cămin. Și dându-și seama de asta, se sperie mai tare.

Bărbatul se aplecă pentru a-i aranja pernele. Deși iritarea lui era încă vizibilă, părea că se îmblânzise puțin.

– Ai face mai bine să te odihnești îi spuse pe un ton tăios. Ține, bea asta.

Puse mâna pe un pahar și i-l întinse. Kate nici nu-l atinse.

– Dumnezeule! Oare ce crezi că este?

Puse paharul la buzele sale și-l goli mai bine de un sfert.

– Suc de lămâie, îndulcit și calmant. Ce-ți imaginai? Că încercam să te otrăvesc? Sau să te adorm pentru a te viola în timpul somnului? Crede-mă, n-ai de ce te teme. Nu mi-ar plăcea să am în pat o nevrozată! Prefer o prezență prietenoasă și cooperantă.

Kate luă paharul.

– Mi-e teamă, spuse. Nu-ți poți imagina ce înseamnă să nu mai știi cine ești, ce ai făcut.

Bărbatul oftă.

– Pentru mine, ar însemna paradisul.

Apoi, ca și când își reproșa această mărturisire, se îndepărtă de pat.

– Odihnește-te, mâine te vei simți mai bine. Sper că după o noapte de somn bun, îți va reveni memoria.

Și Kate spera. Închise pleoapele. Și chiar înainte ca necunoscutul să tragă ușa, adormi.

***

Dimineața, când Kate se trezi, fu pentru a-l găsi din nou pe necunoscut în încăpere. Șchiopătând ușor, acesta se apropie de pat.

Cămașa albă, pe care probabil o îmbrăcase în grabă, stătea căscată pe piept. Gâtul apărea bronzat și puternic. Părul des de culoare închisă de pe piept, se pierdea în cureaua joasă a blugilor.

Kate întoarse privirea. Pulsul începuse să-i bată foarte puternic. Ce însemna oare această reacție? Steven o convinsese că era incapabilă să simtă ceva. Să facă dragoste cu ea, îi spusese și îi repetase, era ca și cum

ar ține în brațe un bloc de gheață pe care nimic nu-l putea face să se topească.

Steven! Simți sângele urcându-i în obraji. Iată! Își amintea!... Era Kate Danbury. Și ar fi dat orice să nu fie!

Încercă să scape de privirea pătrunzătoare care o cerceta.

– Ți-am adus ceva de mâncare, Kate.

Vocea îi era dură, dar lipsită de accentele severe pe care le avusese în ajun.

– Trebuie să-ți fie foame. N-ai cinat ieri.

Trebuia să-i spună că-și recăpătase memoria. Da, trebuia. Deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Doar la ideea de a-și relua viața din trecut, stomacul i se contractă.

Bărbatul puse pe pat tava pe care o aducea.

– Ți-ai pierdut limba? Cum te simți în dimineața asta?

– Mă doare mai puțin capul, murmură Kate.

Necunoscutul îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

– Ce nu este în ordine, Kate?

– Încă nu-mi amintesc numele meu.

Minciuna îi făcea vocea să-i tremure. N-o va crede! În acest caz, de ce se încăpățâna să-l înșele?

– Dar dumneata cine ești? se grăbi să-l întrebe. Și de ce pari atât de supărat pe mine?

– Oh! N-am nimic împotriva dumitale. Sunt pur și simplu nebun de furie împotriva lui Sacha.

– Dar nu-l cunosc, te asigur!

– Bun, s-o lăsăm baltă. Baia se află alături. Ești în stare să mergi să-ți faci toaleta și să vii în bucătărie să iei micul dejun? Îți trebuie ceva mai consistent decât această gustare.

Abia atunci Kate își dădu seama că nu purta decât o cămașă bărbătească. Se înroși din cap până în picioare. Oare acest bărbat o dezbrăcase? Se simți îngrozitor de tulburată.

– N-am nimic de îmbrăcat. Rochia mea este distrusă, îi spuse arătând mica grămadă de mătase șifonată pusă pe scaun.

– Și valiza pe care o aveai în mașină?

Kate îi aruncă o privire uluită.

– O valiză? Am plecat fără bagaje.

Imediat, bărbatul sări asupra ei și, cu o expresie amenințătoare, o țintui în pat cu amândouă mâinile.

– Spune-mi, nu ți se pare ciudat că-ți poți aminti că n-aveai bagaje, în timp ce nu reușești să-ți amintești numele dumitale?

Îi întinsese o capcană și Kate căzuse drept în ea.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, gemu aceasta. Nu mi-am pierdut complet memoria... De exemplu, îmi amintesc noaptea trecută... Dar nu și pe ce a precedat-o.... Știu că am rulat prin furtună, că m-am rătăcit....

Încerca să scape de privirea bărbatului.

– Frumoaso, dacă descopăr că m-ai mințit, îți promit că vei avea ce să-i povestești lui Sacha, când îl vei întâlni!

– Dar mai lasă-mă în pace cu Sacha ăsta. Pentru că te asigur că nu-l cunosc!

Necunoscutul continuă s-o examineze timp de mai multe minute, apoi se ridică.

– Îți voi aduce niște haine.... Oh! apropo, mă numesc Blake.... în caz că nu știi!

Pe tavă era un pahar cu suc de fructe și o pâine mică, făcută cu lapte. Kate nu simți să-i fie foame și fu surprinsă cât de repede le termină. Adevărul era că nu mâncase nimic de douăzeci și patru de ore.

Când se ridică, se clătină. Dar după duș se simți mult mai bine. Pe marginea chiuvetei găsi o periuță de dinți nouă, în ambalaj de celofan, un pieptene și prosoape curate. O asemenea amabilitate era neașteptată din partea unui bărbat altfel atât de nesuferit.

Kate examină decorul care o înconjura. Pereții erau în acea oribilă culoare maro, care fusese la modă în anii patruzeci. Linoleumul în pătrate gri și albe era tot crăpat. Evident, nu era un cadru demn de proprietarul său! În Blake era ceva arogant, care te lăsa să bănuiești că era obișnuit să trăiască în altă lume.

Când se întoarse în cameră, Kate găsi așezate pe pat, o bluză din bumbac cu dungi albe și o jupă din serj. Niște espadrile, cu siguranță tot noi, erau puse pe covoraș. Se îmbrăcă în grabă.

Un miros apetisant de pâine prăjită umplea bucătăria. Kate intră, ridicându-și pe ceafă părul blond bogat.

– Îți vin bine hainele, aprecie Blake, cu o expresie încordată imediat.

– Mă așteptam să găsesc niște blugi vechi și o cămașă prea mare pentru mine!

I-ar fi plăcut să știe de unde avea Blake aceste haine de damă. Dar acesta nu-i dădu nici o explicație. Nesigură, se opri în ușa încăperii.

– Intră și ia loc. Vrei cafea? Pâine prăjită? Fulgi de porumb?

– Da, mi-e foame. Trebuie să fie aerul de țară.

– Locuiești în oraș?

Nu, nu va mai cădea în această nouă capcană.

– Nu prea știu, spuse.

Nu știa mai ales de ce se încăpățâna să facă pe amnezica. Dar era prea târziu să dea înapoi. Blake schiță un zâmbet și, fără alt comentariu, puse în fața ei cafetiera.

– Servește-te. Pe masă este miere și dulceață.

Kate uitase cât era de bine să mănânce. De la moartea lui Steven, trebuia să fie forțată să se hrănească. Tot ce ducea la gură, avea un gust de cenușă.

– A fost delicios! exclamă când termină.

– Încă puțin? Trebuie să mai fi rămas o felie de pâine undeva!

Kate izbucni în râs.

– Oh! iartă-mă! Oare chiar am mâncat toate proviziile?

– De cât timp n-ai avut o masă adevărată?

Imediat, tânăra femeie deveni atentă.

– Nu știu... Presupun că de mult timp... Mă duc să pun farfuriile în mașina de spălat vase, vrei?

– Aici nu există mașină de spălat vase.

– Oh... Ei bine! Voi spăla vasele în chiuvetă. Chiar dacă memoria nu-mi mai funcționează, mâinile încă da!

Adună cești le și farfuriile și le puse în chiuvetă.

– Îndată ce vei termina, te voi duce la cel mai apropiat spital pentru a te examina.

Kate tresări și lăsă farfuria pe care o ținea în mâini.

– Dar nu sunt bolnavă! Nu vreau să merg la spital! Nu pot rămâne aici?

Impasibil la protestele sale, Blake ridică din umeri.

– Nu știu cine ești, nici de unde vii. Nimic din mașina dumitale nu-mi permite să te identific. Este mai degrabă ciudat. Dacă ești amnezică, așa cum declari, ai nevoie de ajutor medical. Altfel, nu țin să te păstrez aici.

– Oh! te rog, nu mă obliga să plec!

Era minunat să fie lângă cineva care nu știa nimic despre ea! Pentru Blake, nu era decât Kate, o femeie dintre celelalte. Își adânci privirea în

ochii săi, inconștientă de invitația voalată care strălucea în adâncul propriilor ochi verzi.

– Dacă aș putea rămâne, cred că mi-aș reveni rapid. Nimic decât, liniște...

– Dar bineînțeles! Ce idee minunată! Și îndată ce va sosi Sacha, minune! Te vei vindeca! Spune-mi, ce instrucțiuni ai? Ai misiunea să-mi încălzești patul în așa fel încât să mă înduioșez și să mă faci să-i accept minciunile, așa este? Știe bine că am o slăbiciune pentru blondele cu ochii verzi. Ce nu-mi explic, este de ce n-a venit însuși Sacha... Doar dacă n-a înțeles – până la urmă – că a mers prea departe! Oare știi ce-a avut tupeul să-mi spună când am părăsit insulele Fidji? "Uită-l pe Kevin". Să-l uit? A murit și era prietenul meu. Dar pentru Sacha, asta nu înseamnă nimic.

– Ce ai de strigi? Nu pot decât să-ți repet că nu-l cunosc nici pe Sacha, nici pe Kevin, nici pe nimeni.

– Sper că joci teatru mai bine decât minți! Altfel te sfătuiesc să renunți la meserie. Nu ți s-a spus niciodată că este o junglă? Și că producătorii mănâncă fetițe la micul dejun? Și crede-mă, asta nu le provoacă indigestie!

– Și-am spus adevărul. Pur și simplu m-am rătăcit.

– Dar bineînțeles! Hoinăreai prin furtună, pentru că nimic nu-ți place mai mult decât să vezi peisajul din Wisconsin în ploaie! Spectacolul ierbii ude ajunge să te arunce în transă!

– Oh! ajunge! strigă Kate cu ochii întunecați de mânie și stomacul dat peste cap. Condu-mă la un serviciu de urgență. În definitiv, puțin îmi pasă!

Aruncă pe masă cârpa din mână și ieși din încăpere. Era îngrozitor! Va trebui să le explice medicilor ce se întâmplase și să le ceară să-i

anunțe părinții. Dumnezeule! De-abia avusese timp să-și guste libertatea!...

Dar lui Blake nu-i va mărturisi nimic. Nu va ști niciodată că era fiica miliardarului Forsberg, plictisitoarea, îngrozitoarea Kate Danbury, care fusese incapabilă să-și rețină soțul alături.

– Știi să gătești?

Întrebarea o țintui în pragul încăperii.

– Și să te ocupi de menaj?

– Cred că da...

– Ei bine, iată ce-ți propun. Dacă ești dispusă să muncești, te voi putea ține aici până în weekend. Dacă până atunci nu-ți revine memoria, te voi conduce la spital. Dar te rog, nu te preface a doua oară că ai ochii plini de lacrimi!

Și bombăni ca pentru el însuși.

– Probabil mi-am pierdut mințile acceptând să te țin aici!

– Oh! mulțumesc! izbucni Kate. N-ai să regreți această decizie, îți promit!

– Serios?

– Cu ce vrei să încep? îl întrebă, prefăcându-se că este insensibilă la ironia sa.

– Camera de zi îmi pare că are nevoie de o curățenie serioasă, ca toată casa, de altfel.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Nimeni nu se va neliniști de absența dumitale?

– Nu-mi amintesc.... Nu, am impresia că nu, spuse tânăra femeie după ce tăcu un timp.

Bineînțeles, simțea că ar fi trebuit să-și anunțe părinții. Lăsă rapid pleoapele în jos.

– Și soțul tău?

– Soțul meu este....

Se întrerupse brusc și schimbă tonul.

– Care soț? Nu cred că sunt căsătorită.

Blake oftă.

– Las-o baltă! Minți foarte prost! De ce porți o verighetă, dacă nu ești căsătorită?

Kate își înăbuși un suspin. Blake îi înlătură repede stânjeneala.

– Ți-am spus s-o lași baltă! Să nu mai vorbim despre asta. Te voi vedea la cină. Putem trece peste prânz, nu? Este aproape miezul zilei.

– De acord, consimți Kate, cu obrajii arzând de rușine. Mi-ar plăcea să cinăm devreme. La ora cinci, îți convine?

– Da, perfect.

Și fără să mai adauge nimic, o lăsă pe Kate sarcinilor sale.

***

După trei ore de curățenie, camera de zi avea același aspect jalnic, fără cea mai mică urmă de eleganță. Dar mirosea bine a ceară și fusese înveselită cu buchete de flori care ieșeau în evidență lângă geamurile strălucitoare. Kate își admiră opera și duse produsele de întreținere înapoi în bucătărie.

Prepară un urcior de ceai cu gheață, pe care-l duse afară. Cât vedeai cu ochii, sub cerul albastru nu existau decât pășuni grase, întrerupte de garduri. Un avion de turism zburând jos, sparse liniștea peisajului. Kate îl urmări din ochi până când nu mai fu decât un punct la orizont.

Apoi făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre ușă.

Blake era cocoțat în vârful unei scări și spatele îi lucea de transpirație. Când o auzi pe Kate apropiindu-se, lăsă uneltele și se lăsă să alunece rapid pe pământ. Tânăra femeie îl văzu strâmbându-se în clipa în care sări pe piciorul stâng. Dar știu să-și controleze imediat trăsăturile.

– Ți-am adus ceai cu gheață, îl anunță Kate.

– Excelentă idee! Ți se face sete muncind pe o căldură ca asta.

Își strânse cămașa, își șterse mâinile pe ea și luă paharul pe care i-l întinse Kate.

– Furtuna din noaptea aceasta a curățat aerul, spuse tânăra femeie, conștientă de mediocritatea conversației lor, dar neștiind ce să spună.

– Dar mai ales a smuls câteva țigle. Și curățenia?

– S-a făcut. Dar erau peste tot trei degete de praf. Este mult timp de când locuiești aici?

Blake făcu o pauză.

– Mama a murit în octombrie trecut și de atunci, casa a rămas goală. Animalele fuseseră vândute acum cinci ani, după decesul tatălui meu.

– Oh! îmi pare rău!

Era curioasă să afle mai multe în legătură cu el.

– Până acum, ai locuit în altă parte?

– Da, m-am luptat din greu cu valurile.

Brusc, îi înapoie urciorul și paharul.

– Mulțumesc pentru băutură.

Și urcă din nou pe scară, punând capăt conversației. Oare de ce de fiecare dată când acorba capitolul vieții sale particulare se arăta atât de reticent? gândi Kate, întorcându-se la fermă. Împrejurările nu-i permiteau să-și apere intimitatea!

Până la ora cinei, lustrui bucătăria. Munca era bună, pentru că nu-i lăsa deloc timp pentru speculații fără sens.

Congelatorul era de modă veche, dar aprovizionat acceptabil. Scoase de acolo biftec, o pungă cu ciuperci și o înghețată de cafea. Va face o cină foarte decentă.

Îl aștepta pe Blake în camera de zi. Acesta apăru cu o tavă încărcată cu pahare și sticle de bere. Probabil ieșise de la duș, deoarece în părul negru ca smoala îi luceau picături de apă. Kate simți brusc dorința să fie îmbrăcată mai bine decât era. Insensibil la farmecul său, bărbatul de-abia îi adresă o privire. Așeză tava și începu să circule prin încăpere.

– Splendid!

Ochii i se opriră asupra buchetelor.

– Ai adăugat acestei case tușa feminină care îi lipsea...

Zâmbea ironic. Totuși, Kate își simțea inima bătând mai puternic. În ciuda expresiei zeflemitoare, zâmbetul lui Blake era irezistibil. Tânăra femeie se întoarse, deliberat. Steven o învățase să nu se încreadă în bărbații care mizau pe farmecul lor, fără să aibă nimic altceva de oferit. Reuși să-și păstreze un ton rece.

– Sunt încântată să văd că apreciezi aceste schimbări. Este modul meu de a-mi plăti cota-parte. Nu-mi place să rămân mai prejos.

– Excelente sentimente, draga mea... Dar privirea dumitale? La cursurile de artă dramatică nu te-au învățat să-ți schimbi privirea? Nu poți să joci virtutea de valoare cu ochii tulburi de pasiune. Proastă tehnică, dragă Kate!

– Te înșeli, ripostă aceasta prompt. Am răcit. Asta explică privirea mea tulbure.

Spre surprinderea sa, Blake izbucni în râs. Scoase capacul de la o sticlă de bere și-i întinse un pahar mare.

– Sper că-ți place berea. Nu există alt alcool în casă.

– Oare cum poți pune o asemenea întrebare în Wisconsin? Bineînțelers, îmi place berea!

Ciudat de tulburată, luă o înghițitură lungă.

– Cina este gata, nu mai am decât să pun biftecul pe grătar.

– Poți să te duci. Mor de foame.

Vocea îi era prietenoasă. Înainte ca tânăra femeie să iasă din încăpere, o opri prinzând-o de mână.

– Facem un armistițiu, Kate?

De data această, în zâmbetul său nu era nici urmă de ironie.

– Da, de acord pentru un armistițiu.

Și nu știa dacă era ușurată sau tristă când îi lăsă mâna.

Capitolul 3

După cină, de comun acord, se instalară afară, în spatele casei, pentru a-și bea cafeaua. Așezați în fotoliile joase de răchită, priviră soarele coborând la orizont.

Kate se miră că Blake ghicise că nu mai voia să vorbească. În tot timpul cinei, o făcuse să râdă povestindu-i întâmplări din copilăria sa. Acum, tăcerea lor nu avea nimic ostil, dimpotrivă. Cerul se întunecă. Ciudat, gândi Kate, cum o parte din ea putea să fie liniștită, în timp ce alta tremura, ca în pragul unei descoperiri captivante.

Gândurile îi zburară la bătăile insistente în ușa de la intrare. Într-o clipă, Blake fu în picioare, obligând-o pe Kate să se ridice și întorcând-o spre el.

– Așadar, ai găsit telefonul din camera mea! o acuză.

Râse amar.

– Dumnezeule! După toți anii aceștia petrecuți la Hollywood, probabil sunt nebun pentru a crede că putea fi acolo o femeie în care să am încredere! Dar ce privire, Kate! S-ar crede că vrei să mă împuști!

– Cui presupui că i-am dat telefon? Lui Sacha? Este o idee fixă! Ți-am spus de o sută de ori că nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Blake schiță o mină zeflemitoare.

– Cum poți să știi asta, iubito? Ești amnezică! Trebuie să-ți amintesc?

Bătăile de la ușă se intensificară și Blake își spori strânsoarea degetelor pe încheietura mâinii lui Kate.

– Să nu crezi că vei putea scăpa! o amenință trăgând-o prin camera de zi și prin antreu. N-ai să scapi teafără! Sper că Sacha te-a plătit în avans. Altfel, voi face în așa fel încât să nu primești nici măcar un ban, îți jur!

Deschise ușa de la intrare. Kate îngheță din cap până în picioare. Blake era atât de aproape încât îl simți tresărind.

– Mamă! exclamă tânăra femeie cu o voce răgușită. Tată! Cum ați făcut să mă găsiți?

Dintr-o privire, doamna Forsberg exploră pereții decolorați ai antreului.

– Oh! Kate, cum ai putut! Să ne părăsești fără să lași o vorbă, în timp ce știai că tatăl tău are nevoie de semnătura ta!

Înainte ca tânăra femeie să poată formula un răspuns, părinții săi pătrunseră în casă. Mama avu grijă să nu se atingă nici de pereți, nici de mobile, ca și când se temea că sunt infectate.

– Dar, vă rog, intrați! spuse Blake ironic.

Și se dădu într-o parte, pentru a le permite să înainteze în camera de zi.

– Te credeam mai rezonabilă, Kate, declară mama sa examinând cu dezgust mobilierul jalnic din încăpere. Ți-ai pierdut bunul-simț?

– Nu, cred că l-am obținut, oftă Kate.

Oare de ce se simțea epuizată îndată ce se afla în prezența părinților săi?

– Dar cum m-ați găsit? întrebă ea pentru a doua oară.

– Datorită unor detectivi particulari, evident, interveni tatăl său. Ne-a fost teamă că ai avut un accident de mașină în pădure. Am pus să fie survolate împrejurimile din Milwaukee de două avioane pe o rază de două sute de kilometri. Imaginează-ți stupoarea noastră aflând că unul dintre piloți reperase un Porche albastru, parcat lângă o fermă veche, la mai puțin de șaptezeci de kilometri! Am cerut imediat informații despre proprietarul acestei ferme și am descoperit cu ce se ocupa...

Ca și când abia atunci își aminti că vorbea despre gazda sa, domnul Forsberg se întrerupse.

– Vreți o bere? propuse Blake.

Și Kate avu curioasa impresie că râdea pe ascuns.

– Nu, mulțumesc, n-avem timp, replică domnul Forsberg cu o privire spre ceas. Am venit doar pentru a încerca s-o facem pe Kate să asculte de rațiune.

Se întoarse spre fiica sa cu o expresie în care se îmbina supărarea și lipsa de înțelegere.

– Ți-am spus de două ori săptămâna trecută că aveam nevoie să vii la birou să semnezi niște hârtii. Cum ai putut să dispari în acest mod?

Apoi adăugă brusc:

– Mama ta a crezut că moare de îngrijorare. Să conduci în starea în care erai, ce imprudență!

Kate se simțea atât de rău, încât se sprijini de Blake. Cu atât mai rău pentru ce vor gândi părinții săi. Avea nevoie să ia de la el puțină forță.

– Sunt.... eu....

Își drese glasul.

– Nu voi semna nici o hârtie, articulă. Am un consilier financiar, îl știi tată.

– O femeie! Pentru Dumnezeu, ce știe ea? Nu-ți imaginezi că voi lua acest aranjament în serios? Nu-mi pot explica de ce Steven n-a avut prudența să-mi încredințeze administrarea bunurilor tale.

Fără să-și privească tatăl, Kate replică:

– Eu i-am încredințat această treabă doamnei Bergdorf. Nu voi reveni niciodată asupra acestui lucru.

– Ce se întâmplă cu tine de un timp? sări mama sa. Nu, chiar nu te înțeleg. Știai că tatăl tău și Earle Darrin își doreau să vadă încredințându-li-se lichidarea succesiunii tale. Nu se putea găsi cineva mai bun decât Earle pentru această treabă. Dar acum, ce va crede familia sa aflând că frecventezi un cascador în șomaj....? Și asta, la numai două luni după moartea lui Steven!

Ce cascador? După ce-i trecu surpriza, Kate răspunse cu o voce de care se miră că era fermă:

– Ce-i privește pe cei din familia lui Earle, modul meu de a trăi?

– Ne cunoști planurile, interveni domnul Forsberg. Tatăl lui Earle și cu mine dorim să ne asociem într-o afacere de exploatare forestieră. Altfel spus, Earle va fi pentru tine un soț ideal... Astfel că n-ai vrea să-i ofensezi familia, nu-i așa? Sunt oameni care au exigențe morale foarte ridicate. Unul din fiii lor este destinat să fie pastor, știi asta. Însuși Earle a primit o educație perfectă. Ca și tine, se interesează de lucrurile artistice. Nu poți decât să-l stimezi. Și apoi, ai nevoie de cineva care să vegheze asupra ta, Kate, încheie el.

– Nu, mă simt în stare să mă descurc singură, în cazul în care mi se lasă posibilitatea. Recunoaște mai degrabă că tu cauți să-mi dai un soț pe care să-l poți avea sub control, administrându-mi bunurile prin el.

– Într-adevăr, să-ți administrez bunurile! Tu însăți, cu siguranță nu ești capabilă! Crezi că nu-ți știu intențiile? Trezește-te, Kate! Este timpul

să încetezi să faci donații în scopuri caritabile. Se ocupă statul de asta! Plătim destule impozite!

Un frison o străbătu pe Kate de-a lungul coloanei vertebrale. Dar înainte de a putea răspunde, Blake îi îmbrățișă umerii cu familiaritate și o strânse lângă el.

– Cred că n-ați înțeles bine situația, declară acesta cu voce lentă, privindu-l pe domnul Forsberg drept în ochi. Vedeți, Kate și cu mine avem intenția să ne căsătorim.

– Cum?

O dublă exclamație izbucnise.

– Să ne căsătorim? bâigui Kate. Dumneata.... sau.... eu?

– Haide, iubito. Dumnezeu știe de câte ori am discutat despre asta. N-ai nici un motiv să faci pe timida în fața părinților tăi. Într-un fel sau altul, ne-ar fi descoperit planul.

Uimirea lui Kate era prea vizibilă. Blake avu grijă s-o ascundă sărutându-i ușor buzele întredeschise. Kate simți un gol în stomac. În adâncul ochilor de culoare închisă ai lui Blake, văzu strălucind o licărire de amuzament și poate – cine știe? – de emoție. Era prea uluită pentru a-i descoperi semnificația.

Tatăl său nu-și putu ascunde furia. Izbucni:

– Kate! Ți-ai pierdut mințile! N-ai nici o mândrie? Nu înțelegi că bărbatul acesta vrea să te ia de soție pentru banii tăi?

– Ce știi tu?

În situația actuală, Kate simțea în taină că era de preferat să intre în joc.

– Gândește-te puțin, te rog. Nu mi-a trebuit mult timp să adun informații despre Blake Koehler. Mai întâi, a fost dat afară din colegiu pentru indisciplină. Apoi a dispărut timp de șase ani. Este regăsit la

Hollywood, unde își câștigă existența în calitate de cascador. Dar se pare că n-a fost capabil să reușească nici măcar în această meserie. După ancheta noastră, ultimul său angajament este în urmă cu cinci ani. Acum, numele său nu mai figurează în fișierul nici unei agenții. Ăsta este bărbatul pe care ți-l dorești de soț? Ar fi o insultă pentru memoria lui Steven!

Domnul Forsberg vorbea ca și când Blake nu era prezent. Kate simți mânia înăbușind-o.

– Oare când vei înceta să judeci oamenii în funcție de poziția lor socială? Nu-ți poți imagina că există ființe omenești și nu numai deținători de conturi bancare?

– Și tu, oare când vei înceta să vezi viața în roz? Dumnezeu știe unde ai făcut cunoștință cu acest bărbat! Și acum, ești la el. Este suficient să privești în jurul tău pentru a vedea în ce mod trăiește! Încerci să te convingi că te iubește, în timp ce el nu vrea decât banii tăi. Nu-ți dai seama de asta?

– Ah! milioanele familiilor Forsberg și Danbury! Nu ți-a venit niciodată în minte că pot să nu simt nici o plăcere văzându-i înmulțindu-se, nu-i așa?

– Este ușor să disprețuiești banii, când nu ți-au lipsit niciodată! exclamă doamna Forsberg. Îndrăznești să pretinzi că te poți lipsi de ei? Întreabă-l atunci pe Blake Koehler ce simte când este fără un ban!

– N-are rost să ne pierdem timpul cu discuții, mormăi domnul Forsberg, după o nouă privire la ceas. Kate va vedea imediat cât de convingători pot fi banii!

Se întoarse spre Blake cu un aer disprețuitor:

– Cât mă costă pentru ca să accepți să renunți la fiica mea?

Cu aceste cuvinte, vârî mâna în buzunarul interior al hainei și scoase de acolo un teanc de cecuri și un stilou din aur.

– Ce spui de cinci mii de dolari? propuse.

Blake schiță un zâmbet de gheață, care era greu de interpretat.

– Cred că glumiți!

Domnul Forsberg își înăbuși o înjurătură.

– Bine, fie. Cinci mii imediat și cinci mii plătiți lunar, până la sfârșitul anului.

Blake o observă pe Kate printre pleoapele pe jumătate închise. Era palidă, bolnavă de umilință. Oare ce trebuia să gândească despre această scenă degradantă? Dar deja se întoarse pentru a-l privi în față pe domnul Forsberg.

– Și dacă v-aș spune că eu și Kate ne iubim?

– Atunci, aș spune că sunteți nebuni. Dragostea n-a umplut niciodată buzunarele unui bărbat. Ți-a spus că cea mai mare parte a averii sale a fost înapoiată familiei Danbury? Și că restul este în întregime plasată? Chiar dacă acceptă să-i fii soț, nu te poți atinge de capitalul său. Iar veniturile sale, să știi că nu-ți vor permite să trăiești în lux!

În timp ce vorbea, domnul Forsberg completă cecul și-și puse semnătura cu floricele cu o parafă. Blake îl luă și-l examină cu atenție. Kate își reținu respirația. Dacă accepta, va vomita.

– Șase mii de dolari!

Blake începu să râdă și rupse cecul în mii de bucăți. Lui Kate i se muiară picioarele și se clătină lângă umărul său. Blake lăsă ochii să-i rătăcească asupra ei, apoi îi întoarse înghețați și disprețuitori spre părinții săi.

– Domnule Forsberg, nu vă estimați fiica la adevărata sa valoare!

– Singurul lucru pe care l-am subevaluat în această afacere, este atracția pe care o exercită banul asupra dumitale! Te crezi în stare să ne dezmembrezi cartelul. Dar te înșeli, nu vei reuși!

Domnul Forsberg își aruncase replica într-un bombănit de mânie. Nu mai rămăsese la el nici cea mai mică urmă de politețe elementară.

Kate s-ar fi prăbușit dacă Blake n-ar fi susținut-o cu un braț ferm. După o ultimă privire acuzatoare, cu gura marcată de o strâmbătură disprețuitoare, tatăl său se întoarse.

– Eu plec, anunță.

Și ieși fără un la revedere. Cu un aer jenat, doamna Forsberg își netezea cutele rochiei. Obrajii îi erau marmorați cu roșu.

– Așadar, nu vii cu noi, Kate?

Lent, în tăcere, Kate făcu nu din cap. Mama sa aruncă o privire șovăitoare spre intrare, ca și când nu știa ce să facă. Pentru prima dată în viață, părea să-și fi pierdut aroganța.

– Întotdeauna am încercat să facem tot ce am putut pentru tine, spuse cu tristețe. Și iată cum ne mulțumești!

– Am douăzeci și cinci de ani, nu mai sunt o copilă, vreau să-mi trăiesc viața.

– Și crezi că acest bărbat te va ajuta s-o trăiești?

Doamna Forsberg râse ciudat, sughițând.

– Dar te-ai uitat la el, Kate? Vreau să spun, serios, cu ochii larg deschiși?

Apoi, ca și când regreta că nu-și putuse măsura cuvintele, se întoarse.

– La revedere, Kate. Am impresia că nu te vom revedea curând. Și amintește-ți că tatăl tău și cu mine te-am avertizat, faci o greșeală îngrozitoare.

Cu aceste cuvinte, ieși trăgând ferm ușa după ea.

Când zgomotul motorului dispăru în depărtare, Blake rupse tăcerea. Zâmbea. Scena care tocmai se desfășurase în fața lor, nu părea să-l fi tulburat deloc.

– Îți datorez scuze, Kate. Într-adevăr, nu-l cunoșteai pe Sacha. Data viitoare când îmi vei spune ceva, voi încerca să te ascult!

Kate zâmbi jenată.

– Nu-l cunoșteam pe Sacha.... este adevărat. Dar nu-i adevărat că mi-am pierdut memoria... Cel puțin, mi-a revenit la scurt timp după ce mi-am recăpătat cunoștința.

– Am bănuit. Ți-am spus, Kate, ești o proastă actriță! Și acum, vrei să-mi povestești totul? Ce te-a determinat să fugi de acasă?

Fără să prea știe cum, Kate se află așezată lângă Blake în camera de zi vorbindu-i.

– Ieri, familia soțului meu a pus să se spună o mesă în memoria lui Steven. După ceremonie, părinții mei n-au încetat să insiste să mă ia la ei. N-am mai putut suporta. Aveam nevoie să rămân singură, să mă gândesc, să înțeleg ce s-a petrecut între Steven și mine... M-am panicat... Urmarea o cunoști. M-am rătăcit și chiar am avut pană de benzină. Iată.

– Destinul! Cerul face ca toate farsele pe care ni le joacă să fie atât de inocente!

Pierdut parcă într-o reflecție interioară, zâmbi straniu.

– Ești binevenită, Kate. dacă dorești, îți poți petrece noaptea aici. Dar dacă preferi să te întorci în oraș, sunt dispus să te conduc. Regret că ieri n-am fost într-o dispoziție favorabilă să te întâmpin.

Kate nu îndrăznea să-i întâlnească privirea. Blake o intimida mai mult decât când se arătase odios.

– Prefer să rămân, murmură tânăra femeie. Nu sunt.... nu sunt pe deplin pregătită să înfrunt singurătatea apartamentului meu.

– Oh! Te înțeleg perfect.

Apoi, după o pauză, adăugă căscând ușor.

– Nu știu cum te simți. dar eu sunt mort de oboseală.

Mi-am pus astăzi la treabă mușchii de care nu m-am mai folosit de mult timp. Mă voi duce să mă culc. Pe mâine dimineață, Kate.

Tânăra femeie nu știa de ce, dar fu sigură că mințea. Poate din cauza suppleței mișcărilor sale când se ridică. Părea în perfectă condiție fizică, în afară de acea ușoară șchiopătare. Indiferent de motiv, acceptă faptul: Blake nu dorea să rămână lângă ea. Totuși, înainte ca el să iasă, avea să-i pună o întrebare.

– De ce ai spus că ne vom căsători?

– Mi s-a părut cel mai simplu mijloc de a te scăpa de părinții tăi.

– Îmi pare rău pentru atitudinea lor. Modul acela în care te-au insultat!

– Uită asta! Nu știu nimic despre mine. Așa că nu m-am simțit jignit. Tu aveai motive să fii rănită. Oare tatăl tău caută permanent să te intimideze în acest fel? N-ai nici o dorință să te căsătorești cu bărbatul despre care vorbea, nu-i așa?

– Earle Darrin? Dumnezeule nu! Nici cu el, nici cu nimeni!

Vocea îi vibra de o convingere înflăcărată.

– Ieși din obișnuit!

Din nou, îi adresă un zâmbet prietenos.

– Noapte bună, Kate, somn ușor.

Tânăra femeie nu avea nici un motiv să prelungească această conversație. Și în plus, nu mai era sigură că o dorea.

– Mulțumesc pentru primire.

– Pentru nimic.

Blake închise ușa după el. Kate rătăci îndelung prin încăpere, în timp ce noaptea cuprindea curtea fermei.

Cerul strălucea de stele când, în sfârșit, urcă să se culce.

Capitolul 4

Acum, era mai mult de o săptămână de când Kate se afla la fermă. Și, de mult Blake n-o mai întreba dacă voia să se întoarcă în oraș.

Își petrecuse timpul curățind casa de sus până jos. În ajun, vopsise bucătăria într-un galben intens. Murea de nerăbdare să coboare și să ia micul dejun acolo. Va fi ca și când s-ar așeza în interiorul unei sfere de soare.

Îmbrăcându-se, Kate fredona. Blake îi deschisese dulapul de haine al mamei sale. Blugii și bluzele de bumbac pe care le găsise acolo se potriveau perfect vieții pe care o ducea.

Bucătăria era goală când intră în ea. Dar aici, Kate nu simțea niciodată sentimentul de singurătate care o apăsase atât de puternic în apartamentul său luxos din Milwaukee. Blake îi părea mereu aproape, umplând aerul cu râsul său. Nu căuta să se întrebe prea mult despre relația lor. Erau prieteni și asta ajungea.

Controlă cafetiera, în timp ce admira pereții proaspăt vopsiți. Era minunat să vadă această veche casă renăscând.

Un miros plăcut de cafea începu să se răspândească în încăpere. Blake trebuia să fie deja la muncă. Voia să pună geamurile la unul din hambare. Kate scoase capul pe ușă.

– Micul dejun! strigă, surprinsă să-și descopere o voce plină de încântare și de vitalitate.

Blake îi răspunse printr-un semn din mână. Îl privi străbătând curtea, mirată să constate în ce măsură îi era deja familiar fiecare din gesturile sale. Brusc, cu un ușor șoc, observă că nu mai șchiopăta deloc. Așadar, șchiopătatul se datorase probabil unui accident. Lui Kate i-ar fi plăcut să afle mai mult. Dar știa că nu va pune întrebări. Printr-un acord tacit, nu vorbeau despre trecutul lor.

În trecere, Blake puse mâna pe furtunul de stropit și făcu să șiroiască un jet de apă rece pe gâtul și umerii săi. Acum era atât de bronzat, încât cu greu îți imaginai că, mai înainte cu zece zile, pe fața sa fuseseră urme palide. Își luă cămașa agățată în spatele ușii.

– Miroase bine, a cafea, spuse lăsându-se pe un scaun.

Apoi, după o privire circulară:

– De-abia dacă recunosc încăperea! Ai făcut o treabă minunată, Kathy.

Până atunci, nimeni nu-i spusese Kathy. Roși brusc, dar răspunse pe un ton degajat.

– Oh! nu-i mare lucru!

– Afară trebuie să fie deja 30°. Cred că ne îndreptăm spre o nouă furtună.

– Bună scuză pentru a amâna spălatul rufelor pe mâine!

– Și dacă ne-am acorda o zi de odihnă? propuse Blake bându-și cafeaua cu înghițituri lungi. Știu un loc în apropiere, care este foarte bogat în pește. Să luăm un coș de picnic și să mergem acolo.

Kate nu știa să pescuiască, dar îi plăcu să plece în excursie.

– Este un prim sfârșit de săptămână? îl întrebă râzând.

– Ceva de genul ăsta! răspunse bărbatul pe același ton.

Kate își imaginase o plimbare romantică, printr-o câmpie estivală frumoasă. Dar camionul vechi se legăna cu zgomot de fiare pe un drum îngrozitor de desfundat. Kate tăcu, hotărâtă să nu se plângă. După o tăcere îndelungată, îl auzi pe Blake râzând încet.

– Îți clănțăne dinții, Kathy?

– Imposibil să știi, ripostă aceasta. Tot trupul îmi tremură atât de tare, încât nu-mi mai simt dinții.

Îl auzi râzând din nou și se întoarse spre el în ideea de a-i arunca niște replici necruțătoare.

– Când vom ajunge, vei vedea că a meritat osteneala, spuse Blake încet.

Kate îi văzu ochii strălucind de căldură, trăsăturile luminate de un zâmbet devastator. Cuvintele îi muriră pe buze.

Cu respirația tăiată, se întoarse repede și privi în exterior. Tocmai se obișnuise cu ideea că Blake îi era prieten. Nu era pregătită să meargă mai departe. Se lăsă tăcerea. Kate nu mai găsi nimic de spus.

– Iată. Drumul se oprește aici, anunță Blake. Ultima sută de metri va trebui s-o facem pe jos.

Apăsă frâna, sări jos și trase din spatele camionului o pătură pe care i-o întinse lui Kate. Dintr-un singur gest, încărcă materialul de pescuit pe umăr.

– Mă voi întoarce să iau mâncarea.

Pe flancul colinei, o cărare îngustă, plină cu pietriș cobora spre lac. Coborârea nu era un exercițiu foarte periculos. Totuși, Kate gâfâia. Blake nu respira mai repede decât de obicei, remarcă aceasta cu un oarecare resentiment.

– Ți-ai pierdut forma, glumi bărbatul când ajunseră pe mal. La Milwaukee nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de jogging?

– Ba da, dar l-am urbanizat! Alergăm pe șosele foarte netede și nu pe drumuri sălbatice.

Din nou, Blake o ironiză.

– Într-una din aceste zile, Kate, te voi duce în niște regiuni într-adevăr sălbatice. Aici este un teren de joacă pentru începători!

Îi luă pătura și o întinse pe stânci.

– Așază-te și admiră peisajul. Mă întorc să iau merindele... Pentru că, vezi, am remarcat că te transformi într-o bombănitoare când ți-e foame.

Și înainte de a se îndepărta, cu vârful degetelor îi atinse cu familiaritate obrazul.

Kate rămase fără grai.

Era mult timp de când n-o mai tachinase nimeni. Până la urmă, își pierduse orice simț al umorului.

Se întinse pe burtă, cu bărbia în mâini. Blake nu mințise. Vederea era splendidă.

– Este frumos, îi spuse, când acesta se întoarse.

Se așeză lângă ea în tăcere. Contemplară împreună apa de un albastru opalin, pe care briza ridica o spumă ușoară. Aerul era atât de curat, încât se vedea malul opus. Un navigator de plăcere făcea manevre în golful vecin. Dacă n-ar fi fost acolo, Kate și Blake s-ar fi putut crede singuri pe lume.

– Nu merită câteva clănțănituri din dinți?

Kate se îndreptă, smulse un fir de iarbă și începu să-l mestece.

– Cum se face oare că nimeni n-a descoperit acest loc?

– Este un loc privat, accesibil doar riveranilor.

– Dar atunci, suntem în culpă!

Nu-și dorea deloc să vadă cum liniștea le era tulburată de protestele unui proprietar indignat!

– Nu, replică Blake, după o scurtă tăcere. De fapt... părinții mei aveau pe aici un teren pe care l-am moștenit. Aveau intenția să pună să se construiască pe el o casă pentru când se vor retrage. Dar, după moartea tatălui meu, mama a renunțat la acest plan.

– Ce păcat! Este un colțișor minunat!

– Da... Să mâncăm, o întrerupse brusc Blake. Care este meniul?

– Sandvișuri cu jambon, brânză, bere, salată de fructe congelate, care la această oră sunt probabil gata să fie consumate... Pentru cineva care n-a făcut cumpărături de o săptămână, găsesc că m-am descurcat mai degrabă bine! Bravo! Te angajez ca menajeră imediat ce vei vrea.

– Nu este o muncă foarte apreciată în zilele noastre, doar dacă nu comportă unele avantaje particulare.

– Îți ajunge admirația mea de neclintit?

Kate se strădui să râdă cu un aer indiferent, în timp ce despacheta paharele și farfuriile de unică folosință.

– Ce-ai făcut cu tânțarii? Fără tânțari nu este un picnic adevărat.

– Le-am ordonat să meargă să bâzâie pe celălalt mal. Oare asta este conform cu ideea pe care ți-ai făcut-o despre autoritatea mea?

– Întocmai. Dar măcar o dată, mă bucur că ordinele ți-au fost urmat cu strictețe!

Mâncară cu poftă. După care, Blake se rezemă de o stâncă și urmări cu ochii un nor mic, care alerga pe cer.

– Nici un semn de furtună, constată. De ce n-am renunța la pescuit și să ne întindem pur și simplu pentru a contempla apa?

– Solul este prea tare, protestă imediat Kate, pe care propunerea o făcu în mod ciudat să fie stânjenită.

– Umărul meu este o pernă minunată.

– Una dintre iubitele tale ți-a spus asta?

– Vrei să încerci tu însăți?

Kate sări în picioare.

– Nu, mulțumesc. Mă gândesc cu plăcere la ideea de a pescui un păstrăv sau un biban.

– Mă tem că în acest loc nu sunt păstrăvi. Cât despre a prinde un biban, nu cred că vei reuși.

Îi văzu expresia dezamăgită și se lăsă înduioșat.

– Bun, aranjează lucrurile. În acest timp voi pregăti undițele.

Kate îngrămădi farfuriile în coș, străduindu-se să uite ciudata, tulburătoarea exaltare pe care o simțise la ideea de a se întinde lângă Blake. Nebună, era nebună! se dojeni. Ce căuta oare? Necazuri sentimentale?

Se apropie de apă pentru a se spăla pe mâini. Tresări brusc. Răsuflarea caldă a lui Blake îi mângâia ceafa.

– Știi să pescuiești?

– Da, bineînțeles, minți Kate, îndreptându-se.

Blake îi atinse ușor brațul când îi întinse undița. Imediat, toți nervii i se încordară. Apoi, luându-i răspunsul în serios, bărbatul se îndreptă pentru a arunca propria undiță, mai departe în lac. Și se așeză liniștit, fără să se preocupe mai mult de ea.

Ce să facă? Încercă să-și amintească puținele noțiuni pe care le avea despre arta pescuitului. Undița era utilată cu o mulinetă, asta Kate era în măsură să înțeleagă. Viermele care se răsucea în vârful cârligului undiței îi făcea greață. Aruncă undița în apă, cât de repede putu. Firul se desfășură. Și imediat se produse o tracțiune asupra cârligului și firul se tensionă. De-abia avu timp să se prindă de undiță.

– Blake! strigă, uluită de rapiditatea succesului său. Ajutor! Am o captură, ce trebuie să fac?

– Înfășoară.

– Dar nu pot! Nu voi reuși niciodată singură!

Își asigură solid propria undiță, apoi veni să i se alăture lui Kate și s-o ajute să lupte. Tânăra femeie își stăpâni o tresărire de dezgust când îl văzu punând mâna pe peștele care se zbătea cu disperare și-i smulse cârligul din gură.

– Oare l-am omorât? Nu este un biban, nu-i așa?

– Nu, este un pește lună.

Sub pielea pătată cu gri, se conturau dungile coloanei vertebrale.

– Îți sugerez să-l arunci înapoi în apă, spuse Blake. Nu va fi foarte bun de mâncat. Și cred că nu ți-ar plăcea să-l vezi murind inutil.

– Evident că nu! Aruncă-l.

Nimic nu-i făcea mai multă silă decât căscatul lamentabil al peștelui lipsit de oxigen.

– Oare va supraviețui? se neliniști Kate urmărindu-i din ochi traiectoria în timp ce cădea înapoi în apă.

– Cu siguranță.

Blake părea amuzat, cu toate că o privea cu o urmă de emoție.

– Ești sigură că vrei să continui să pescuiești? Ești foarte palidă. Am impresia că preferi să renunți.

– Este adevărat! Începu să râdă, pentru a-și ascunde jena.

– De fapt, te-am mințit. Știu foarte puțin să pescuiesc.

Tăcerea sa era mai elocventă decât cuvintele.

– Cred că voi face o mică siestă, o anunță Blake.

Se întinse la umbra unui arbust, cu un braț îndoit sub ceafă și celălalt întins. Apoi închise ochii.

– Dacă vrei să-ți rezemi capul de umărul meu, să nu eziți, îi spuse fără să deschidă pleoapele.

Și adormi chiar înainte ca ea să facă un pas. Kate nu ezită decât o clipă și se lăsă jos, lângă el. Avea atâta seducție și grație, chiar și în somn! Trebui să-și stăpânească dorința de a-i mângâia părul. O șuviță îi căzu pe frunte, dând feței energice ceva ciudat de vulnerabil.

În cele din urmă se hotărî să-și pună capul pe umărul său. Și imediat inima începu să-i palpite, să-i bată într-un ritm greoi, insuportabil. Kate simți dorința răsucindu-i-se în piept. Pielea lui Blake degaja un parfum cald.

Nu mai era o fată tânără, era femeie, perfect capabilă să-și recunoască dorințele, cu toate că Steven o convinsese că era frigidă. Nu pierduse niciodată ocazia să sublinieze puțina satisfacție pe care o avea făcând dragoste cu ea. Și aruncând asupra ei întreaga responsabilitate. Probabil avusese dreptate. În definitiv, avea puncte de comparație în acest domeniu.

Totuși, pentru prima dată în viață, Kate retrăi aceste amintiri fără să se condamne întru totul. Ea și Steven fuseseră mult prea tineri când se căsătoriseră și caracterele lor nu se potriveau. Singura lor cumpătare, gândi Kate, fusese că se hotărâseră să nu aibă copii.

Blake se mișcă încet. Kate își schimbă poziția, astfel încât capul să i se odihnească pe pieptul al cărui păr îi înțepa obrazul prin bumbacul fin al cămășii.

Kate nu putu rezista mai mult dorinței de a-și strecura mâna prin deschizătura cămășii. Simți lângă palmă bătăile grave ale inimii sale.

Brusc, Blake înălță capul. Atunci, tânăra femeie înțelese că se prefăcuse că doarme. Prea târziu! Nu mai putea să-i scape. O ținea cu fermitate de încheietura mâinii, cu privirea ațintită în a sa. Și știu că va fi

în zadar să-i ascundă ce simțea. În adâncul ochilor săi tulburi, dorința era înscrisă vizibil.

– Ți-am spus în dimineața aceasta cât de frumoasă te găsesc?

– După câte îmi amintesc, nu, răspunse cu o voce schimbată.

Păreau că nu mai aveau nimic de adăugat. Trupurile vorbeau pentru ei.

Kate se îndepărtă ușor, știind că Blake va veni să i se alăture. Se întinse pe spate, insensibilă acum la duritatea solului sub umerii săi, la razele de soare care o orbeau printre ramuri. Toate simțurile îi erau concentrate asupra lui Blake, asupra ochilor negri, a mâinilor, a gurii. Și totuși, tresări când o prinse în brațe. Plăcerea pe care o simțea îi depăși așteptările. Era atât de puțin pregătită pentru asta, încât avu un șoc.

Blake puse stăpânire pe gura sa. Kate închise ochii, vibrând din toată ființa sub apăsarea acelui trup.

Sărutul fu prea scurt pentru a o mulțumi. Simțurile, trezite brusc, cereau mai mult. Blake o contempla, în timp ce-i mângâia linia obrazului, și-i redesena conturul buzelor.

Într-o reacție impulsivă, Kate se sprijini de el și-și înnodă mâinile în jurul cefei sale. Câteva clipe, intensitatea propriei reacții o înspăimântă. De-abia începuse Blake s-o mângâie, și deja tremura de dorință. În timpul căsniciei sale, nu simțise niciodată nimic asemănător.

– Blake... murmură, fără să știe de ce avusese nevoie să-i rostească numele.

– Da, Kate.

Vocea îi era tandră. Degetele îi coborâră de-a lungul gâtului rătăcind îndelung pe pielea sa mătăsoasă. Curând, Kate nu mai știu ce voise să spună, nici pentru ce vorbise.

În sfârșit, Blake se aplecă spre ea pentru a o săruta din nou. Îi răspunse cu o înflăcărată nerăbdare. Primi cu fericire intimitatea

senzuală care se năștea între ei. Îl simți încordându-se lângă ea. Corpul său ardea ca răspuns.

Răsuflarea lui Blake deveni grea, gâfâitoare, neregulată. Kate simți o mare bucurie să se știe în stare să-l facă să-și piardă orice control.

Bărbatul își înfipse degetele în spatele său cu o violență care o duse în culmea exaltării. Și când începu s-o dezbrace, Kate nu se mai gândi la nimic altceva decât la fericirea pe care o va avea curând, strângându-și trupul lângă pielea sa goală. Iar în clipa în care își afundă fața în pieptul său și-i sărută ușor sânii, gemu de plăcere.

Subit, în mijlocul mângâierilor, o respinse cu o bruschețe care o lăsă năucită și tremurând. Îi strânse peste piept marginile bluzei și se ridică. Lui Kate îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că nu i se adresa ei, ci unui bărbat de vârstă medie care tocmai apăruse la câțiva pași de ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Este o proprietate particulară. N-ați văzut pancartele? Totuși, sunt suficient de citețe.

Bătrânul bărbat schimbă brusc tonul, când Blake înaintă spre el.

– Oh, domnule Har...

– Sunt Blake Koehler. Nu-mi amintesc să ne mai fi întâlnit.

– Hm... Nu, într-adevăr, domnule... hm... Koehler. Mă numesc Frank Brun. Îmi pare rău că nu v-am recunoscut. Nu voiam să vă deranjez.

Răspunsul lui Blake sună ciudat la urechile lui Kate.

– N-aveai nici un motiv să mă recunoști. Nu vin aproape niciodată aici. De altfel, prietena mea și cu mine eram pe punctul de a pleca.

Fără să se oprească la această minciună, bărbatul continuă să se scuze.

– Trebuie să vă spun că am avut necazuri cu o bandă de tineri veniți din oraș. Au aprins focuri și au mers chiar până la a vărsa un bidon de

benzină în mijlocul lacului. Au murit sute de pești. Așa că, asociația proprietarilor m-a însărcinat să fac ronduri. Și când am văzut camionul, nu mi-a venit ideea că era al dumneavoastră. Am auzit vorbindu-se că în acest moment lucrați la...

– Ți-ai făcut datoria, îl întrerupse Blake. N-ar fi atât de grav că oamenii violează o proprietate particulară, dacă nu s-ar comporta ca vandalii, nu-i așa?

Se întoarse spre Kate și-i întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

– Este timpul să ne întoarcem.

– Vă voi ajuta să vă adunați lucrurile, propuse Frank. Fiul meu va tremura de bucurie când va afla că v-am vorbit....

– O voi conduce pe Kate la camion, îl întrerupse din nou Blake. În acest timp, ai putea aduna undițele și restul materialului?

Ce ton ciudat de comandă! Kate ridică privirea spre Blake și-l examină. Se aștepta să fie ascultat, ca orice bărbat obișnuit să dea ordine. Sau doar visa ea?

– Gata? o întrebă Blake trecându-și un braț în jurul umerilor săi.

Kate făcu da din cap. Dar îndată ce fură destul de departe pentru a nu fi auziți, îl întrebă:

– De ce ai vrut să plecăm? Ce-ți pasă de ce spunea bărbatul acela?

Blake se prefăcu mirat.

– Dar draga mea, mi s-a părut că aveai dificultăți în a-ți încheia bluza. Și prietenul nostru Frank părea să nu scape nimic. Atunci m-am gândit că ai prefera intimitatea camionului.

Zâmbetul pe care i-l adresă șterse sarcasmul cuvintelor. Îi ridică bărbia și o sărută pe vârful nasului.

– Ai făcut insolație. Nasul îți este complet roșu.

– Oh nu! gemu Kate.

Îndată ce ajunse la camion, se repezi la oglinda retrovizoare pentru a se privi atent în ea.

– Iată ce înseamnă să fii blondă. Sunt pedepsită.

Blake își trecu rapid o mână prin părul ei desfăcut.

– Chiar cu pielea roșie, ești frumoasă.

Apoi, după o scurtă ezitare, îi atinse cu gura, buzele întredeschise. Kate își arcui imediat capul către al său. Bărbatul zâmbi.

– Dacă vrei să știi adevărul, îi murmură, era gata să-i dau un pumn în față acelui bărbat. N-am apreciat deloc întreruperea!

– Nici eu, oftă Kate.

Apoi roși foarte puternic, speriată de propria îndrăzneală. Dacă se lăsa antrenată într-o aventură cu Blake, risca să sufere foarte mult, o prevedea în mod instinctiv, dar sigur. Și totuși, găsea deja imposibil să se dispenseze de el.

Blake continua să-i privească fața tulburată. Tânăra femeie nu reuși să-i descifreze expresia. Simți din nou atingerea ușoară a buzelor lui calde peste ale sale. Apoi deschise portiera camionului.

– Urcă. Mă voi duce să iau lucrurile.

Kate era într-o dezordine totală a sentimentelor. În timpul zilelor precedente, învățase să-l considere pe Blake un prieten. Și iată că relațiile lor se schimbară. Pentru că prietenia nu avea nimic de-a face cu tumultul care o agita.

Îi auzi sosind pe cei doi bărbați. Imediat ce așezară încărcătura în spatele camionului, Blake se grăbi să întrerupă scurt orice conversație. După un salut prietenesc, Frank se îndepărtă. Blake demară fără să-i adreseze vreo privire.

– Obosită? o întrebă pe Kate.

– Cum să fiu? n-am făcut nimic.

– Din păcate!

O văzu roșind și-i trecu mâna peste față, într-o mângâiere rapidă și tandră.

– Să ne întoarcem. Acasă nu ne va deranja nimeni.

– Acasă... repetă Kate visătoare. Sunt obișnuită să mă cred acasă la Windhaven. Se întoarse spre Blake cu o privire neliniștită.

– În aceste ultime zile, am trăit ca și când restul lumii nu exista. Un vis frumos... L-am apreciat și am dorit să nu mă trezesc niciodată! Dar a venit fără îndoială vremea să mă întorc în apartamentul meu. Trebuie să înfrunt realitatea.

Tot felul de responsabilități mă așteaptă în oraș.

O emoție ascunsă încordă trăsăturile lui Blake.

– Apartamentul tău nu este singura realitate. Poți să rămâi cu mine.

Ezită, părând că-și cântărește cuvintele.

– Mi-ar plăcea chiar să rămâi în mod permanent. Începi să devii foarte importantă pentru mine.

Un bubuit de tunet îi acoperi ultimele cuvinte, permițându-i la timp lui Kate să nu răspundă. oare ce-ar fi putut spune? Nu prea știa.

Primele picături se zdrobiră de parbriz și în câteva secunde, camionul fu în plină aversă de ploaie. Înainte ca tânăra femeie să poată ridica geamul, șiroaiele începură să stropească în interiorul cabinei.

– Fir-ar să fie! exclamă Blake scrutând drumul care începu să se transforme într-un fluviu de noroi.

Nu credeam că furtuna va veni din est. Va trebui să fiu foarte atent, altfel s-ar putea să ratăm bifurcația.

Tăcerea îi conveni lui Kate.

Se putea gândi pe îndelete. Oare ce-a vrut să spună Blake propunându-i să "rămână în permanență?"

Un fulger îi lumină fruntea cu o lumină supranaturală. Kate tremura. Nu știa nimic despre el, despre trecutul său. Și totuși, cât de departe se lăsase antrenată!

În timpul drumului de întoarcere, furtuna nu încetă să se intensifice și tunetul să bubuie. Și Kate nu se putea împiedica să se gândească, înfiorându-se, că era acompaniamentul perfect pentru emoția cu care-i bătea inima!

Capitolul 5

Cu toate că Blake oprise camionul în fața ușii fermei, în secundele cât ajunseră până în prag, fură uzi leoarcă. Hainele li se scurgeau pe dalele din antreu. Blake o duse pe Kate în bucătărie și începu să-i fricționeze energic corpul cu un prosop.

– Ajung să cred că atragi furtunile, glumi bărbatul.

Kate râse fericită, fără un alt motiv decât că-l simțea lângă ea. "Măcar o dată, își spuse, să lăsăm rațiunea la o parte. Ar fi prea mult să vreau să mă bucur de o după-amiază... de o noapte, după ce am petrecut toată viața trăind conform regulilor morale ale părinților?

Blake îi netezi părul ud.

– Semeni cu un șoarece scos din apă!

– Ca și tine! protestă tânăra femeie.

Blake îi zâmbi, tachinând-o.

– Știi că, acum când ești udă, bluza ta este transparentă?

– Oh nu!

Îi smulse prosopul ți-l ținu în fața pieptului.

– Prefer fără, spuse bărbatul. Asta îmi amintește de noaptea sosirii tale. Nu-ți imaginezi cât erai de provocatoare cu rochia lipită de corp.

– Totuși, n-am avut impresia că ți-am plăcut prea mult!

Discuta distrată, cu toate simțurile pândindu-și trupul care tremura de dorință.

– Probabil îmi pierdusem mințile pentru a-ți închide ușa în nas! Din fericire, acum mi le-am găsit!

O luă în brațe. Din privire îi dispăruse orice urmă de ironie.

– Te doresc atât de mult, Kate! Vreau să te iubesc, nu mă face să aștept!

Și palmele fierbinți produceau frisoane peste tot pe unde treceau. Kate se rezemă ca de un zid de pieptul său puternic, a cărui căldură o simțea transmițându-se trupului său. Voia să fie și mai aproape de acea căldură, de acea forță, fără obstacolul hainelor care îi despărțeau. După o ezitare, începu să se unduiască spre el. Fără o vorbă, Blake înclină capul. Privirile li se întâlniră. Înecată în extaz, Kate cedă sub sărutul său.

Mai întâi, bărbatul îi atinse ușor buzele cu o mângâiere ușoară ca și când îi trasa pe gură o brazdă de foc. Vibrantă, plină de viață cum nu fusese niciodată, Kate avu impresia că renaște.

Apoi Blake o sărută din nou, dar de data aceasta sărutul nu mai avu nimic tandru. Buzele lui le apăsau cu pasiune pe ale sale, de parcă voia să le devoreze. Kate își lăsă capul pe brațul său. Bărbatul o strânse lângă el cu o înflăcărare sporită, iar degetele îi alunecară pe tot trupul, trezind valuri arzătoare sub hainele înghețate.

Cuprinsă de pasiune, Kate își urcă mâinile de-a lungul coapselor sale și le înnodă pe talie. Îl ținea foarte puternic. Blake îi descheie bluza și-i sărută pieptul. Tânăra femeie se înfioră din cap până-n picioare.

Când o îndepărtă de el, Kate nu-și putu stăpâni un ușor strigăt de protest.

– Să mergem în camera mea, propuse Blake. Vreau să facem dragoste în patul meu. Cu toate că, în starea în care sunt, cred că locul are destul de puțină importanță!

Acum că Blake încetase s-o sărute, toate vechile îndoieli ale lui Kate reveniră. Se agită în brațele lui.

– Blake, nu mai sunt foarte sigură... Nu știu dacă este bine.

– Am treizeci și patru de ani, Kate, iar tu douăzeci și cinci. Nu crezi că am trecut de vârsta la care să trișăm cu sentimentele noastre?

– Dă-mi puțin timp, Blake. Viața mi s-a schimbat atât de rapid în ultimul timp. Uneori, am impresia că nu mai știu ce este cu mine.

Bărbatul continua s-o țină în brațe, ușor dar cu fermitate.

– Vreau să facem dragoste, Kate. Vreau să ne căsătorim. Ce să-ți spun mai mult?

– Să ne căsătorim? Vrei să ne căsătorim?

O ușoară emoție coloră obrajii bronzați ai lui Blake.

– Da, spuse acesta. Până acum, am crezut că nu eram făcut pentru căsătorie, indiferent cu cine. Dar de când te-am întâlnit, totul s-a schimbat. Vreau să-ți pun o verighetă pe deget. Și știu că mai târziu mi-ar plăcea să am copii cu tine.

Tonul său convingător era tulburător. Kate fu copleșită de emoție. Dar toate regulile de prudență pe care le învățase de la părinții săi, îi reveniră în memorie. Și în loc să răspundă după inima sa, scăpă de privirea înflăcărată a lui Blake și răspunse:

– Oare este rezonabil? Nu ne cunoaștem. N-am petrecut decât două săptămâni împreună. Nu este destul pentru a ne îndrăgosti.

– Serios?

O sărută mai întâi ușor, apoi cu o înflăcărare sporită. Când îi eliberă în sfârșit buzele, Kate știa că avea ochii încercănați de dorință.

– Vezi? exclamă Blake cu un accent triumfător. Trupul tău știe de ce ai nevoie. Acceptă ce mintea refuză.

Kate se desprinse din brațele sale.

– Nu te măriți doar ca să fii fericită în pat! Trebuie să vorbim despre noi, despre trecutul nostru... să ne cunoaștem familiile.... în sfârșit, toate aceste lucruri!

– Pe părinții tăi i-am cunoscut deja, mulțumesc! se strâmbă Blake. Cât despre ai mei, erau anticonformiști, ceea ce, crede-mă, nu i-a împiedicat să fie cetățeni onești. Ar trebui să spun, stâlpi ai comunității lor! Chiar și vacile lor de lapte îi adorau!

Kate râse, apoi se bosumflă.

– Te prefaci că nu înțelegi.

Bărbatul îi luă mâinile și le reținu ferm în ale sale.

– Kate, știm amândoi tot ce trebuie să știm... că ne place să fim împreună, că găsim mereu să ne spunem ceva... că ne place aceeași muzică, râdem la aceleași glume...

– Dar acolo, afară, este o altă lume cu care va trebui să trăim...

Bărbatul își trecu un braț în jurul taliei și o atrase lângă trupul său puternic.

– Ne vom regăsi în fiecare noapte, închizând ușa lumii exterioare. Nu o nega mai mult, Kate. Recunoaște că dorești să facem dragoste la fel de mult cât doresc eu.

De ce nu-i mărturisea adevărul? se gândi Kate. Ar fi trebuit să fie sinceră și să-i mărturisească faptul că se temea să fie o parteneră jalnică. Steven se străduise s-o facă să se îndoiască de capacitățile sale. Acum, tremura. Și dacă va deveni de gheață în brațele lui Blake? Atunci o va respinge. Și va suferi mai mult decât pentru toate jignirile pe care i le impusese Steven.

– Te rog, vino, insistă Blake.

Atunci, își făcu curaj. Obosise să mintă. Va fi întru totul cinstită, măcar o dată.

Ușa bucătăriei se deschise brusc. Destăinuirea lui Kate muri pe buze. Dacă se bătuse la ușa de la intrare, nici unul, nici celălalt nu auzise.

În încăpere intră o adolescentă frumoasă și plină de vitalitate. Era îmbrăcată în pantaloni roșii, foarte strânși pe trup și nu avea, cu siguranță nimic pe sub bluza lila de mătase. Complet indiferentă la prezența lui Kate, alergă la Blake, se prinse de gâtul său și începu să-l sărute cu evidentă pricepere.

– Blake, iubitule! spuse în sfârșit. Cum ai putut să fugi și să mă lași? Fără tine, n-am mai trăit, nu, n-am mai trăit! Cât despre tata... Simplu, a înnebunit, a înnebunit complet și iremediabil!

– Salut, Joni! o întrerupse calm Blake, o prinse de mâini și i le lăsă în jos. Ai putea să-mi spui cum m-ai găsit?

– Ei bine, iubitule, mi-am amintit că te numeai Koehler, dacă tata uitase. Îl cunoști, o clipă nebun de furie, în alta pierdut în chinurile creației. Așa că m-am gândit că dacă cineva trebuie s-o facă, o voi face eu... M-am întors în Statele Unite și am verificat identitatea tuturor cu numele Koehler, care aveau o casă în Wisconsin. Ai idee de numărul lor?

– Nu, dar îmi imaginez! exclamă Blake, brusc amuzat. Dar spune-mi, cum ți-ai amintit că părinții mei erau originari din Wisconsin?

– Ei bine, mă emoționează tot ce te privește! Ai uitat oare că ne cunoaștem... foarte intim?

– Oh! într-adevăr, te cunosc bine! Și cred că ar trebui să avem o lungă discuție între patru ochi, înainte să spui mai mult...

– Blake, nu fi nesuferit. Mi-ai lipsit atât de mult! oftă tânăra lipindu-și din nou trupul de al său.

Kate, care asista neputincioasă la scenă, se simți cuprinsă de gelozie.

– Binevoiți să mă scuzați amândoi, dar vă las pentru a merge să mă schimb, îi întrerupse.

– Rămâi o clipă, spuse Blake reținând-o de mână. Kate, ea este Jeni Stein, fiica lui Sacha. Jeni, ți-o prezint pe Kate Danbury.

Pentru prima dată, tânăra fată întoarse privirea spre Kate. Ochii ei erau albaștri ca porțelanul. Fața, încadrată de bucle scurte negre, exprima inteligență și senzualitate.

– Oh! este îngrozitor! exclamă ea. Nu v-am văzut! Oare cum am putut? Dar eram atât de emoționată să-l regăsesc pe Blake.

– Cred că am observat!

Jeni zări fulgerător verigheta lui Kate.

– Sunteți căsătorită, doamnă Danbury?

– Sunt văduvă. Te rog, spune-mi Kate.

Jeni își strecură pe furiș mâna în deschiderea cămășii lui Blake.

– Dragostea mea, murmură cu o voce care știa că se aude perfect. Kate este la curent în ceea ce ne privește, sau trebuie să fiu discretă?

Fierul roșu al geloziei o arse din nou pe Kate. Și, deși îl văzu pe Blake schițând un gest de mânie, exclamă fără să-i acorde timp de gândire.

– Iartă-mă, Jeni. Întrebarea nu este bună. Ești la curent cu ceea ce este între Blake și mine? Știi că ne vom căsători?

– Vă căsătoriți?

Jeni păli brusc și-i aruncă o privire rugătoare lui Blake. Kate se grăbi să-și întoarcă privirea. Oare cum putuse spune o asemenea enormitate? Ce va gândi Blake? Cu două minute mai înainte, îi declarase că nu-l cunoștea suficient pentru a se culca amândoi, cu atât mai puțin pentru a se căsători. Și acum.... gelozia o făcuse să devieze! Blake o măsură cu o expresie de neînțeles.

Timp de câteva secunde îngrozitoare, crezu că o va dezaproba.

– Da, Kate și cu mine plănuim să ne căsătorim, spuse în sfârșit. Voiam să-ți aduc la cunoștință, Jeni, imediat ce am fi rămas singuri.

Apoi, întorcându-se spre Kate, îi adresă un zâmbet pe care aceasta nu știu cum să-l interpreteze.

– Cred că ar trebui să mergi să te schimbi, înainte să răcești. Înțelegi, Jeni, ne-a surprins furtuna tocmai când ne întorceam.

– Dar asta a fost acum mai bine de o jumătate de oră! îi ironiză această din urmă. N-ați simțit cum a trecut timpul?

– Am stat de vorbă.

– Cu ce intensitate!

– Și cina? interveni Kate.

– Nu-ți face probleme, voi scoate niște porții din congelator, spuse Blake.

– Trebuie să pregătesc o cameră pentru Jeni?

– Doresc să am o discuție cu ea. Avem multe să ne spunem. Îi voi arăta eu însumi camera. Tu ai face bine să faci imediat un duș.

– Da, pari să ai nevoie! exclamă Jeni.

Dar cum își însoți cuvintele cu un larg zâmbet inocent, Kate trebui să rețină riposta care-i veni pe buze.

– Foarte bine, urc, spuse cu toată demnitatea de care era în stare. Mă voi ocupa de cină imediat ce voi termina.

Ceea ce făcu în jumătatea de oră care urmă. Pe masa din bucătărie, se decongelau niște cotlete de miel, mazăre și pilaf de orez. Absorbindu-se în prepararea cinei, Kate căută să-și alunge gândurile negre.

Îi era teamă. Dar teamă de ce? Că Blake va lua în serios declarația sa și va vorbi din nou de căsătorie? Sau dimpotrivă, că nu-i va mai arăta

interes, acum, că o regăsise pe Jeni? Poate această ultimă ipoteză o speria mai mult decât prima.

Brusc, simți pe ceafă, prin părul său des, atingerea unui sărut. Imediat, o cuprinse o căldură ascunsă.

– Nu te-am auzit intrând, spuse ea încordându-se.

– Ești frumoasă!

Era îmbrăcată cu o bluză albă și o fustă din pânză. Era sigură că această ținută, dintre cele mai simple, nu se potrivea cu cea foarte elegantă pe care Jeni nu va scăpa ocazia s-o abordeze.

– Mi-ar plăcea să-ți lași mereu părul desfăcut. Cred că nu știam că părul unei femei poate avea un efect atât de erotic!

Kate își ridică privirea spre Blake. Șovăind, era gata să rostească vorbele de dragoste care-i veniră pe buze, când intră Jeni.

– Ei bine, îndrăgostiților? Se mănâncă? Mor de foame!

Tonul îi era atât de prietenos, încât Kate se întrebă de ce se îndoia de sinceritatea sa.

– Ai noroc, cina este gata, replică tânăra femeie.

Și se întoarse, mai puțin pentru a supraveghea prăjirea cotletelor, cât pentru a evita să privească extravagantul costum de mătase ca purpura, pe care-l purta Jeni. Oare acele două benzi înguste de material constituiau un corsaj?

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă Blake.

– Nu, mulțumesc, răspunse Kate.

Apoi avu un gest de ciudă constatând că o luase în serios și se grăbi s-o conducă pe Jeni afară din încăpere, cu mâna pe spatele său gol.

De obicei, Blake și Kate cinaseră în bucătărie, pe care o preferaseră întunecatei camere de zi. Dar în acea seară, cineva aprinsese niște lumânări care înveseleau atmosfera.

Așezată la mijlocul mesei, strălucitoare în lumina aurie, Jeni deveni punctul de atracție.

– Presupun că ai auzit vorbindu-se de tatăl meu? o întrebă pe Kate, cu un zâmbet ușor. Sunt foarte mândră de el. Unul din filmele sale, "Punctul zero", a fost nominalizat la Oscar.

Acest titlu trezi niște ecouri în memoria lui Kate. Dar care anume, n-ar fi știut să spună.

– Da, desigur, am auzit vorbindu-se de tatăl tău. Sacha a fost subiectul principal al primei conversații pe care am avut-o cu Blake. Ca să-ți spun drept, nu reușeam să vorbim de altceva!

Și schimbă cu Blake un zâmbet de complicitate, care avu darul s-o exaspereze pe Jeni.

– Joc în ultimul film al tatălui meu. Am terminat filmarea în insulele Fidji. Dar tu, se pare că nu faci nimic?

– Nu mi-am câștigat niciodată existența muncind, dacă asta vrei să spui, răspunse Kate calm. Așa că, vorbește-mi mai degrabă de rolul tău.

Anii de mondenitate o învățaseră să ducă o conversație, chiar când simțea puțină simpatie pentru interlocutorii săi.

– Interpretez rolul unei adolescente criminale. Tata crede că puține actrițe de vârsta mea ar fi capabile să-și asume un asemenea rol. Și fără Blake...

– Este primul lung-metraj al lui Jeni, o întrerupse bărbatul. Este adevărat că de când era mică a participat la emisiuni de televiziune. Pariez că înainte de a ști să meargă, Sacha semnase contracte de publicitate cu firme de loțiuni pentru bebeluși!

Jeni îl privi furioasă.

– Îmi imaginez că televiziunea pregătește foarte bine o carieră cinematografică, declară blând Kate.

– Joc la fel de natural, cum respir, afirmă Jeni și măcar o dată, Kate consideră că spusese adevărul. Pentru mine, femeile trebuie să aibă o meserie! Ești de acord, Blake? Cum să nu se plictisească probabil de moarte, neavând nimic altceva de făcut decât să scotocească în bucătăria lor?

Blake o privi gânditor pe Kate, care devenise complet roșie.

– Sunt sigur că să te ocupi de interiorul tău, poate fi o activitate care-ți aduce noi cunoștințe, răspunse.

– Dumnezeule! Înțeleg unde vrea să ajungă monstrul ăsta! În locul tău, aș fi atentă, exclamă Jeni, adresându-i lui Kate o privire prefăcut compătimitoare. Ar fi foarte încântat să aibă o soție căreia să-i placă treburile menajere. Asta i-ar permite să se amuze după bunul său plac în exterior. Ești sigură că-ți dorești să te căsătorești în asemenea condiții?

– Când am spus că nu mi-am câștigat existența, n-a însemnat că mă limitez să joc rol de prezentare. Am o diplomă de reeducatoare. Și lucrez cu jumătate de normă, cinci zile pe săptămână la Centrul de copii handicapați din Milwaukee. Benevol, pentru că n-am nevoie de bani.

După o scurtă pauză, Jeni reluă atacul.

– Este minunat cât de devotată ești, Kate! Este adevărat că este genul tău!

Și în gura sa, acest compliment semăna a insultă. Înăbușindu-și un căscat, se lăsă înapoi pe scaun. Lumina lumânărilor juca pe pielea albă a pieptului său pe care corsajul îl descoperea din plin. Și totuși, Kate observă că pe ea și nu pe Jeni, o privea Blake. Speranța îi crescu în inimă. Poate chiar o aprecia, așa cum era?

Se jucă în asemenea măsură cu această idee, încât cina ajunse la sfârșit fără să-și dea seama. Și tresări când Jeni, cu vocea sa autoritară, ceru o cafea.

– Pentru mine nu, spuse Blake. A fost o zi grea. Vreau să mă duc să mă culc.

– Dar Blake, este doar ora șase, protestă Jeni.

– Ei și? Nu este interzis prin lege, nu?

Se ridică. Jeni veni oftând și-și strânse corpul pe jumătate gol lângă al său.

– Spune, dacă m-aș culca la această oră neobișnuită, m-ai însoți?

Și ochii mari, inocenți, se adâncirăîn ai săi.

– ... Da, până la camera ta. Mergem, Kate?

Urcară la etaj. Blake se opri în fața camerei lui Jeni.

– Iată, am ajuns. Noapte bună.

Tânăra fată îi aruncă o privire înflăcărată.

– Blake, ai să te întorci în Fidji cu mine? Te rog!

– Desigur. L-am sunat deja pe tatăl tău pentru a-i spune că sunt de acord.

Îi sărută ușor buzele bosumflate.

– Încetează să-ți faci griji, Jeni!

– Ah! da, într-adevăr! Ne facem griji degeaba, izbucni aceasta cu un râs amar. Dacă ar ști tata... Ai invocat scuza accidentului pentru a părăsi insulele Fidji... în timp ce veneai doar să te întâlnești cu ea!

– Jeni, mi-ai făcut o promisiune adineaori, te rog, nu uita!

– O promisiune? Cine se preocupă de promisiuni?

Și, spre surpriza lui Kate, printre gene îi apărură lacrimi.

– Ai avut dreptate să vii să mă cauți și să-mi amintești angajamentele, spuse Blake.

– Și atunci, ea?

– Kate mă va însoți în Fidji. Te asigur că prezența sa nu va schimba nimic.

– Firește! exclamă Jeni.

Și după o violentă întoarcere, care îi agită buclele, intră în încăpere trântind ușa în urma ei.

Kate se îndepărtă pentru a ajunge în camera sa. Dar Blake i-o luă înainte, merse drept la pat, aprinse lămpile de pe noptieră și se întoarse spre ea. Kate se dădu înapoi spre fereastră.

– Nu te teme! N-am intenția să te violez. Doream doar să am o discuție cu tine.

– Și eu. Îți cer scuze. Nu știu de ce am vorbit despre căsătorie. A fost o nebunie totală!

– Chiar asta crezi? Mi-am petrecut toată seara așteptând să fiu singur cu tine pentru a te întreba. N-ai vorbit astfel decât pentru că te-a provocat Jeni?

Kate întoarse spre el o privire tulburată.

– De ce a venit, Blake? Ești atât de important pentru ea?

– Kate, ea și cu mine n-am fost niciodată amanți, cu toate eforturile pe care le face pentru a te convinge de contrariu. Jeni este actriță. Acum, a hotărât să joace rolul amantei trădate. Să nu cazi în cursă!

– Dar de ce vrea cu atâta disperare să te întorci în Fidji?

Blake păstră câteva secunde de tăcere.

– Rațiuni profesionale! declară în sfârșit. Filmul în care filmează comportă destule scene de violență. Particip la ele cu ceilalți cascadori. Am lucrat mult cu tatăl său, în acești ultimi ani. Jeni s-a obișnuit să mă vadă pe platou. Prezența mea o liniștește. Crede că joacă mai bine când sunt acolo.

– Nu te văd foarte bine în rolul de bonă de copii!

Blake schiță un zâmbet.

– Recunosc că nu este rolul meu preferat!

Uitând că voia să rămână la distanță, Kate veni spre el și-i luă mâinile.

– Oricare a fost conflictul tău cu Sacha, cu siguranță nu merită să-ți distrugi cariera. Sunt mulțumită să te văd întorcându-te la cinema. Meseria de cascador trebuie să fie foarte pasionantă.

– Este... Dar Kate, vei veni cu mine?

Aceasta își ținu respirația. Blake nu-i lăsă posibilitatea să răspundă, deoarece cu o voce încărcată de dorință, exclamă:

– Oh, Dumnezeule, Kate! Nu pot să aștept să te decizi! Vreau să fac dragoste cu tine imediat!

O ușoară amețeală o făcu să închidă ochii. Cu pleoapele închise, se lăsă lângă trupul său. Răsuflările li se amestecară.

– Sărută-mă, Blake. Da, doresc să mă săruți!

– Dumnezeule!

Într-un elan nestăvilit, îi acoperi gura cu a sa. Nu era nimic blând în modul în care o forță să deschidă buzele. Nu mai făcea eforturi pentru a-și ascunde dorința urgentă. Timp de un sfert de secundă, Kate se încordă. Bărbatul își dădu seama și-și îmblânzi sărutările. Tânăra femeie se înecă în căldura tandreței sale.

Încet, trupul i se contopi cu al său, în timp ce o răsturna pe pat. Cu o mână nerăbdătoare, îi ridică bluza. Buzele care îi rătăceau pe piept, degetele care îi apăsau șoldurile, o îndemnau să accepte.

– Am nevoie să fac dragoste cu tine, murmură Blake. Te vreau acum.

Ar fi trebuit să-l oprească înainte de a descoperi cât de lipsită de experiență era.

Pentru că-și asuma riscul să vadă prietenia lor distrusă din cauza unei insatisfacții sexuale. Dar trupul îi tremura. Niciodată nu fusese copleșită de dorință în asemenea măsură. Într-un gest involuntar, deschise buzele și cedă.

Blake se grăbi să-i scoată bluza și să facă să-i alunece pe șolduri jupa pe care o împinse la picioarele patului. Kate se temea ca trupul să nu-i înghețe. Dar sub buzele lui Blake, îl simți dimpotrivă, aprinzându-se de dorință. O senzație caldă de plăcere, îmbinată cu suferință, se dezvolta în ea. Când Blake îi mângâie pieptul gol, Kate se auzi gemând. În palmele sale, vârfurile sânilor se întăriră.

Nu crezuse niciodată că are atâta înflăcărare. Și totuși, înnebunită, descheie cămașa lui Blake, îndepărtând marginile pentru a-și putea pune obrazul pe părul aspru de pe pieptul său. Își permise să-i parcurgă trupul cu degetele, să-i atingă pielea netedă a abdomenului. Și în același timp, îi devora din ochi fața, care și în abandon își păstra vigoarea și un fel de austeritate. Îi urmări cu mâna colțurile dure ale gurii deschise, îi mângâie pometii proeminenți și obrajii marcați de o barbă care începea să crească. Îl făcu să strige. O strânse mai puternic lângă trupul său încordat. Lângă gură, Kate îi murmură cuvinte fără șir.

– Iubește-mă, Blake, iubește-mă!

Acesta o sărută imediat cu o violență înzecită.

– Kate, ce frumoasă ești! Trupul ți-e făcut pentru dragoste!

Aceste cuvinte învinseră ultima și fragila ei reținere, buzele sale îi trasară o urmă fierbinte pe piept, răspândind sărutări între sâni și pe abdomen. Tot trupul îi ardea de dorință. Doar Blake putea umple golul dureros pe care-l simțea, știa asta. Când în sfârșit o posedă, Kate avu impresia că toată ființa i se sfărâmă în profunzimile întunecate și ametitoare ale extazului.

Mai târziu, Blake se aplecă asupra ei și-i îndepărtă de pe față șuvițele de păr umed.

– Kate, îi spuse încet, pentru mine n-a fost niciodată așa.

Aceasta strălucea de fericire.

– Nici pentru mine, murmură.

Și era atât de emoționată, încât se întoarse pentru a-și ascunde expresia feței.

– Blake, era... cu Steven...

– Taci! făcu bărbatul cu o bruscă asprime.

Kate se ridică pentru a-l privi. Blake se relaxă imediat și o luă în brațe.

– Nu spune nimic. Avem toată viața în fața noastră pentru a ne explica... În mijlocul nopții, puțin obișnuită să simtă trupul unui bărbat lângă al său, Kate se trezi și se mișcă. Îi observă profilul arogant chiar și în somn. O frământa ceva. O amintire persistentă imperceptibilă răsări în conștiința sa, părând să n-o poată lăsa în pace.

Atunci Blake se trezi. Privirea i se ațintì imediat în a sa. Fără o vorbă, întinse mâna și o atrase cu putere pe Kate lângă trupul său încordat.

Făcu dragoste în tăcere și ea îi răspunse cu o înflăcărare aproape disperată. Îndoiala care o frământa fu temporar uitată. Nu vorbiră decât când dorința le fu potolită și când Kate se odihnea din nou liniștită și mulțumită în brațele sale. Blake îi sărută pleoapele.

– Când te vei căsători cu mine, Kate? Trebuie să fie foarte repede, sau înnebunesc!

Tânăra femeie nu mai avea nici cea mai mică neliniște. În mintea sa domnea doar o bucurie, care se intensifica.

– Când vei vrea!

– Atunci, mâine! exclamă Blake. Dar presupune că statul Wisconsin nu ne va permite!.... Voi încerca să aranjez totul pentru sfârșitul acestei săptămâni. Este singurul răgaz pe care pot să-l accept!

Nu mai era nimic ciudat în a se căsători cu un bărbat pe care de-abia îl cunoștea. "Doamna Koehler", murmură râzând încet. "Voi deveni doamna Koehler..." Și adormi fericită, cuibărită lângă umărul solid al lui Blake.

Capitolul 6

Când Kate se trezi a doua zi, ploua. Nu mai era potopul devastator din ajun, ci o ploicică fină, capabilă să dureze ore întregi.

Își întoarse privirea de la fereastra care-i oferea un spectacol atât de trist și o îndreptă spre Blake, culcat încă în pat.

– Bună ziua, spuse acesta încet.

– Salut...

Și într-un elan de dragoste, inima începu să-i palpite imediat. Era o nebunie să iubească atât de puternic, trebuia să judece. Oamenii care se iubesc sunt vulnerabili. Kate nu voia să sufere. Așa că se strădui să ia un ton degajat.

– Vara pare terminată! Sper că n-ai intenția să lucrezi afară. Curtea s-a transformat în iaz.

Blake zâmbi leneș.

– Aș dori să rămân toată ziua în pat. În noaptea asta am petrecut clipe fantastice, nu?

Ridică ironic o sprânceană.

– Ei bine! Văd că am greșit sperând să-mi împărtășești entuziasmul.

Se întinse, apoi sări din pat, râzând în hohote când o văzu devenind stacojie.

– Îmi pare rău! N-am halatul la îndemână!... Dar ești adorabilă când roșești.

O sărută ușor.

– Pentru că ești deja complet îmbrăcată, grăbește-te să cobori cât timp intențiile îmi sunt onorabile. Altfel, nu vom reuși vreodată să plecăm la Milwaukee. Și amintește-ți, trebuie să începem demersurile în vederea căsătoriei noastre.

Kate își permise să mai rămână încă o clipă în brațele sale, apoi părăsi cu hotărâre încăperea. Blake ar fi convins-o foarte ușor să se întoarcă în pat!

Curând după aceea, bărbatul coborî, urmat de Jeni, astăzi îmbrăcată în blugi și cu un corsaj albastru, exact ca ochii săi.

– Ai dormit bine Jeni?

– Da, mulțumesc.

Kate puse cafetiera pe masă.

– Îmi pare rău că nu-ți pot oferi nici ouă, nici lapte proaspăt. N-am avut ocazia să facem cumpărături de mult timp!

– N-are nici o importanță. Dimineața, nu beau decât cafea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, pe care Blake o rupse la timp.

– Kate și cu mine ne întoarcem astăzi la Milwaukee. Vrei să-ți găsesc un hotel în oraș sau preferi să rămâi singură aici?

– Acum, că te-am convins să revii în Fidji, nu văd nici un motiv să-mi prelungesc sejurul în locul ăsta izolat. Și cred că aș face chiar mai bine să-mi întâlnesc foarte repede tatăl, înainte să fie învins de o criză cardiacă!

– Spune-i, te rog, că vom sosi la începutul săptămânii viitoare și că voi fi gata să-mi reiau imediat munca.

– Când și unde va avea loc ceremonia de căsătorie? întrebă Jeni cu un zâmbet ironic.

– În ceea ce privește ceremonia, ne vom mulțumi să trecem prin fața unui judecător oarecare și nimic mai mult, răspunse Blake ridicând din umeri.

– Treaba voastră! Dar mi se pare puțin sinistru, nu?

Căscă, descoperindu-și dinții perfecți.

– Vă doresc toată fericirea din lume! Îl voi suna pe Sacha diseară, ca să vă trimită două duzini de orhidee.... sau altceva.... în sfârșit, ce se trimite în asemenea împrejurări. Știți, eu nu sunt "foarte căsătorită!"

– Ah nu! te rog! Să nu-i vorbești lui Sacha despre planurile noastre. Îl voi suna eu însumi.... după ceremonie. Altfel ar fi în stare s-o transforme într-un adevărat circ!

De ce ar face Sacha un astfel de lucru? se întrebă Kate. Dar în starea de emoție în care se afla, nu se opri la această întrebare. De-abia dacă îi venea să creadă că era vorba de căsătoria ei! Căută ochii lui Blake. Și în ochii de culoare închisă găsi forță și calm și se găsi din nou în măsură să-i zâmbească lui jeni.

– Iartă-mă că te grăbesc. Ți-ai terminat cafeaua? Avem mii de lucruri de făcut la Milwaukee.

Jeni se ridică imediat.

– Blake, poți să mă ajuți să-mi cobor valizele și să le duc în mașină? Cred că a venit timpul să vă las.

Vocea sa luase o inflexiune patetică.

– N-ar fi trebuit să vin. Nu-ți doreai să mă vezi.

Blake o înconjură cu brațul.

– Haide! Ți-am spus că-ți sunt recunoscător.

– Adevărat, Blake? Te-am ajutat?

Lacrimile îi făceau să strălucească ochii albaștri.

– Adevărat, răspunse bărbatul, fără urmă de ironie.

***

În după-amiaza aceleiași zile, Kate se întoarse acasă.

– Îți place? îl întrebă pe Blake ce se învârtea prin apartamentul elegant. Ai intenția să rămâi aici, cu mine, până ne căsătorim?

Blake își îndreptă privirea asupra lacului Michigan, spre care dădea imobilul.

– Nu, nu pot, răspunse în cele din urmă. Trebuie să mă întorc la fermă. Am intenția s-o pun în vânzare.

Abordaseră această problemă în mașină. Blake veni la Kate și-i luă mâinile. În mod ciudat, părea stânjenit.

– Kate, am ceva să-ți spun, ceva ce ar trebui să afli înainte de a ne căsători.

Acesteia i se făcu imediat frică. Minunata lor înțelegere i se păruse mereu prea frumoasă pentru a fi adevărată.

– Ce este? Ai vreo soție pe undeva?

– Nu, nimic de acest fel. Ceea ce am a-ți spune privește munca mea, profesia... Oh! Dumnezeule, tresări.

Tocmai îl întrerupsese soneria telefonului.

Lui Kate i-ar fi plăcut să nu răspundă, dar apelul persistă și se duse să ridice receptorul.

– Era Betty Bergdorf, persoana care se ocupă de afacerile mele, spuse când se întoarse. Sunt zile întregi de când caută să mă găsească. Dorește să mă vadă cât mai curând. Dacă n-ai alte planuri, după-amiază mă voi duce la biroul său.

– Este foarte bine. Mi se pare că trebuie s-o vezi cu atât mai mult cu cât vom părăsi țara imediat după căsătorie.

Kate îl privi.

– Ce voiai să-mi spui, Blake?

Ezitarea sa de a răspunde fu aproape imperceptibilă.

– Voiam să-ți vorbesc despre finanțe, declară Blake.

Și vocea i se părea atât de calmă și naturală, încât Kate se întrebă de unde îi venea impresia de jenă.

– Nu sunt fără resurse. Știi, cascadorii sunt bine plătiți. Așa că, nu schimba nimic din plasamentele tale. Sunt în stare să vă întrețin pe tine și pe copiii noștri. Informeaz-o pe doamna Bergdorf.

Doar asta era? Kate se relaxă.

– Sunt încântată să aflu că mă voi căsători cu un bărbat prosper, glumi tânăra femeie. Și că-mi voi putea liniști părinții. Nu alergai după banii mei!

Blake schiță un zâmbet.

– Nu, cu siguranță nu!

Privindu-i ochii plini de o pasiune tăcută, Kate se simți topindu-se de fericire.

Cu picioarele tremurând, se cuibări în brațele sale, într-o mișcare atât de naturală, ca și când se cunoșteau dintotdeauna. După un sărut interminabil și pasionat, rămaseră îmbrățișați.

– Vrei să te însoțesc la doamna Bergdorf pentru a o asigura că intențiile mele sunt onorabile?

– Oh, nu! Să nu te crezi obligat să vii. Este suficient că am încredere în tine.

– Mulțumesc, Kate. Atunci, plec. Pentru că dacă mai întârzii, nu voi mai avea curaj s-o fac.

– Când te voi revedea?

– Nu înainte de joi, mă tem. Te voi duce la cel mai bun restaurant din Milwaukee, să cinăm, dacă îmi vei indica măcar numele.

– Dar joi este atât de departe!

– Kate iubito, este de-abia peste patruzeci și opt de ore! Două zile de alergat din birou în birou, de completat formulare, de semnat hârtii! De fapt, uitasem. Poți să-mi încredințezi pașaportul și actul tău de naștere? Va trebui să obțin viza pentru Fidji. Crede-mă, dacă reușesc să fac totul, vei putea să spui că te-ai căsătorit cu Superman!

Kate începu să râdă.

– Ai să-mi lipsești! murmură Blake.

– Și tu ai să-mi lipsești, repetă tânăra femeie și tot râsul i se șterse.

Sărutul lor fu violent, aproape mânios.

– Atunci, pe joi. Voi veni să te iau la ora șapte.

– Nu mă vei mai recunoaște, îl provocă tânăra femeie. Tu, care ai îndrăznit să spui că semănam cu un șoarece ieșit din apă!

– Da, dar singurul șoarece sexy pe care l-am întâlnit în viața mea!

***

Pentru Kate fu o ușurare să scape de brusca sa singurătate, ducându-se la birourile lui Betty Bergdorf, care zumzăia de atâta activitate.

După o primire călduroasă, Betty ajunse drept la fapte.

– Legal, totul este gata pentru a crea fundația. Dar dacă dorești să renunți la proiect, sau să nu-i atribui o sumă atât de importantă, Kate, acum este momentul.

– Nu, n-am nici o intenție să-mi schimb ideea. Nu vreau să scot un profit personal din moartea lui Steven.

Ezită, apoi continuă:

– Vezi, Steven era atât de sănătos, încât detesta să fie înconjurat de bolnavi. Dar se interesa de munca mea și deseori a făcut donații în favoarea copiilor handicapați. Doar moartea l-a împiedicat să facă centrului o donație mai importantă, sunt sigură. Așa că, nu fac decât să-i realizeze dorințele.

– Perfect! Directorii Centrului se vor bucura cu siguranță. Până acum, după instrucțiunile tale, nu i-am informat despre proiect.

– Este ceea ce voiam. Mă temeam să nu-i stânjenesc pe colegii mei dacă aflau că banii lui Steven contribuiau la plata cercetărilor lor. Dar acum, s-a schimbat totul. Va trebui să renunț la munca mea.

Obrajii i se înroșiră ușor.

– Pot să știu de ce?

Kate râse, jenată.

– Mă căsătoresc vinerea viitoare. Și a doua zi, soțul meu și cu mine vom părăsi Statele Unite pentru mai multe săptămâni. Oricum, de obicei locuiește la Los Angeles.

– Ce veste minunată! exclamă Betty pe un ton sincer. Nu-ți voi prezenta complimentele mele. Soțul tău trebuie felicitat. Are mult noroc să te ia de soție. Oare îl cunosc?

– Nu. Ne-am întâlnit recent. Se numește Blake Koehler.

– Poate va accepta să prânzească împreună cu mine, la întoarcerea voastră.

Kate începu să râdă.

– Formula este frumoasă, dar nu mă înșeli, Betty. Vrei să știi dacă situația sa financiară este solidă, nu-i așa?

– Vezi, asta pentru că, spuse Betty după o clipă de jenă, chiar după ce ai cedat averea pe care o deținei de la Steven, ești încă foarte bogată, Kate. Sunt consilierul tău și este normal să-ți veghez interesele.

– Dar bineînțeles! Și fii sigură că Blake va fi încântat să vină să discute cu tine!

Kate se ridică și strânse călduros mâna lui Betty.

– La revedere. Dacă nu facem o ceremonie intimă, să fii sigură că vei figura în capul listei invitaților mei.

Conducând-o pe Kate spre ieșire, Betty adăugă:

– Kate, asta nu afectează cu nimic situația ta, pentru că de la căsătorie, toate capitalurile îți sunt investite în întreprinderile familiei soțului tău. Dar știi că există zvonuri care circulă despre compania Forsberg?

– Ce? În legătură cu tata?

– Exact. Se spune că sănătatea sa nu mai este foarte bună. Și cum nu este bărbatul care să transmită puterile, problema succesiunii s-ar putea să fie spinoasă.

Kate avu o tresărire de neliniște, dar bunul-simț ieși la suprafață.

– Haide, Betty! L-am văzut acum câteva zile și te asigur că strălucea de sănătate!

Avu un zâmbet amar, amintindu-și ultima lor întrevedere.

– Da, "strălucea", n-aș fi putut spune mai bine!

– Ei bine, sunt mulțumită să aflu că aceste zvonuri sunt nefondate.

Așa că, la revedere, Kate. Și nu uita să-mi stabilești o întâlnire îndată ce vă întoarceți.

Kate era mulțumită că rezolvase cât mai bine problemele succesiunii. Era reconfortant să se gândească la faptul că, după naufragiul care fusese viața sa cu Steven, dăinuia ceva valabil.

Dar rămăsese de făcut ce era mai greu. Trebuia să anunțe căsătoria părinților săi. Prin intermediul secretarei tatălui său, îi anunță că va veni să-i vadă a doua zi, la ora prânzului. Era ridicol că trebuia să treacă pe la o secretară! Copiii pe care îi va avea cu Blake, își promise, vor putea veni oricând să-și vadă părinții.

A doua zi, fu introdusă de cameristă în holul vast al recepției al locuinței familiale. Mama o aștepta în salon, îmbrăcată ca întotdeauna, impecabil, cu părul cărunt fixat în ondulații rigide, fără nici cea mai mică imperfecțiune a feței ascunsă cu abilitate sub un machiaj atent. Măcar dacă o dată ar fi putut-o privi îmbrăcată într-un capot șifonat, căruia să-i fi lipsit niște nasturi! Această idee era atât de nebunească, încât Kate râse încet, sărutând respectuos obrazul parfumat al mamei.

– Ei bine, Kate, mă bucur să văd că ți-ai venit în minți și că te-ai decis în sfârșit să părăsești acel loc sinistru în care te-am găsit!

– De fapt, mamă, n-am părăsit cu adevărat ferma... Sau mai degrabă.... am părăsit ferma, dar nu l-am părăsit pe Blake, anunță Kate.

– Ce vrei să spui? exclamă doamna Forsberg cu o voce încărcată de ostilitate.

– Mi se pare că este limpede. M-am întors în oraș, dar n-am renunțat la prietenia pentru Blake. În realitate....

– Sunt într-adevăr mulțumită că te-ai întors în Milwaukee, o întrerupse mama sa. Pentru că, draga mea, o dată ce-l vei prezenta pe Blake unora dintre vechii tăi prieteni, nu te vei mai gândi să-l iei de soț...

Nu erai în toate minţile când ne-ai vorbit despre acest plan! Şi când mă gândesc la dragul de Steven... mereu atât de elegant, un perfect gentleman!

Kate izbucni.

– .... Chiar când era în pat cu altă femeie! Cu siguranţă, codul onoarei unui gentleman permite adulterul!

– Să bem un Xeres, propuse doamna Forsberg, strângând din buze. Această conversaţie nu mi se pare prea nobilă.

– Nu, nu este, îmi pare rău.

Kate se aşeză pe canapeaua tapisată cu mătase şi încercă să-şi stăpânească resentimentul.

– Tata se întoarce la prânz? Am însărcinat-o pe secretara sa să-l anunţe de venirea mea.

– Sper că se va întoarce, cu toate că este depăşit de muncă, zilele astea. Moartea lui Steven a venit într-un moment prost.

– Aveau oare afaceri în comun? Nu ştiam.

– Există multe lucruri pe care nu le ştii, replică mama sa.

– Am auzit nişte zvonuri alarmante despre starea de sănătate a tatei. Ştie că se vorbeşte că este bolnav?

Doamna Forsberg păli sub fard. Kate sări în picioare şi se apropie de ea.

– Mamă, ce ai? Pentru Dumnezeu, nu-mi spune că este adevărat!

– Bineînţeles că nu! exclamă mama sa recăpătându-şi culorile.

– Atunci, de ce ai părut atât de tulburată când ţi-am spus de aceste zvonuri?

– Este o conjunctură economică proastă. Industria lemnului a fost grav afectată de criza din construcţii. Compania Forsberg n-ar putea suporta fără prejudicii zvonuri referitoare la starea de sănătate a

fondatorului și președintelui său. Ca toți oamenii de afaceri, tatăl tău lucrează cu avansuri bancare. Iată de ce m-am neliniștit. De fapt, cine ți-a spus că este bolnav?

– Betty Bergdorf. Dar presupune că tata va putea risipi cu ușurință aceste zvonuri.

– Da, desigur. Tatăl tău a tușit probabil de două ori pentru că i-o fi suflat cineva fum în față. Și imediat trebuia să se tragă concluzia că este bun pentru sanatoriu!

Mama sa glumea și Kate se simți ușurată. Camerista intră pentru a transmite un mesaj pe care tocmai îl primise. Domnul Forsberg nu putea veni la prânz, dar spera s-o vadă pe Kate la cină.

– Masa va fi gata în cincisprezece minute, doamnă, adăugă.

– Exact timpul necesar pentru un al doilea Xeres, declară vesel doamna Forsberg.

Își recăpătase perfect controlul asupra ei însăși.

– Acum, spune-mi, de ce ai venit să ne vezi? Trebuie să-ți mărturisesc că sperasem că te-ai hotărât în sfârșit să-i încredințezi tatălui tău administrarea bunurilor. Este foarte trist pentru el că nu i-ai acordat încredere.

– Mamă, ți-am explicat deja. Din punct de vedere moral, n-am considerat că banii lui Steven îmi aparțin. În consecință, nimeni nu-i putea administra în favoarea mea.

– Așadar, încă ai intenția de a-ți dona bunurile?

– Da, răspunse încet Kate. Și cred că Steven mi-ar aprecia gestul.

Expresia mamei sale rămase indescifrabilă sub masca machiajului.

– Atunci, ce te-a adus?

Kate își ținu respirația.

– Voiam să vă invit pe tata și pe tine la nunta mea.

Mă căsătoresc cu Blake vineri.

Tăcerea care urmă fu atât de lungă și de apăsătoare, încât Kate veni în cele din urmă să îngenuncheze lângă fotoliul mamei sale.

– Mamă, spuse ezitând. Veți veni la nunta mea? Te rog!

Doamna Forsberg respinse mâna lui Kate de ai fi crezut că o ardea. Se ridică și exclamă cu o voce șuierătoare.

– Așadar, chiar te vei căsători cu acel bărbat? Nu pot să cred! Perioada ta de doliu n-a durat nici măcar trei luni! Steven a aparținut uneia dintre cele mai bune familii din stat. Îi insulți memoria! Pentru Dumnezeu, cine este acest Blake Koehler? Nimeni! O persoană bună de nimic, care aleargă după banii tăi.

Kate se îndepărtă de mama sa. Avea douăzeci și cinci de ani și părinții săi nu-i mai puteau influența deciziile. În plus, fuseseră incapabili să creeze acele legături de tandrețe pe care i-ar fi fost drag să le respecte.

– Mă voi căsători cu Blake, declară calm. Și voi reuși să vi-l fac simpatic. Nu este interesat, tu și tata o știți, pentru că ați încercat să-l cumpărați fără să reușiți!

– Dar de unde a apărut? se înverșună mama sa. Doar pentru că te atrage fizic, doar pentru că te privește de parcă moare de nerăbdare să te dezbrace... crezi că este un motiv suficient pentru a pune bazele unei căsnicii?

– Suficient și mai bun decât acela de a-i cunoaște arborele genealogic! replică tânăra femeie dur. Chiar dacă nu avem nimic în comun, ne înțelegem cel puțin în pat.

Imediat, ar fi vrut să-și înghită cuvintele dictate de mânie.

– Iartă-mă, reluă. Dar tu și tata v-ați făcut o impresie greșită despre Blake. Nu este fără slujbă. De fapt, vom pleca în Fidji a doua zi după nuntă. Blake participă la un film care se filmează acolo.

– Și ar trebui să mă bucur că soțul tău te va târî după el dintr-un loc de filmare în altul? Dumnezeule, Fidji! Kate, oare ți-ai pierdut mințile?

– Nu, mai degrabă am impresia că încep să fiu împăcată cu mine însămi. Îl iubesc pe Blake, el mă iubește și deocamdată nu cerem mai mult.

Se auzi o bătaie discretă în ușă.

– Prânzul este servit, doamnă, anunță servitoarea.

– Mulțumesc.

Doamna Forsberg reveni la fiica sa și o examină cu o privire arogantă.

– Rămâi cu mine? Sau preferi să te grăbești să i te alături scumpului tău Blake?

– Tu și tata veți asista la căsătoria noastră? o întrebă Kate fără să răspundă. Mi-ar plăcea... Lui Blake și mie mi-ar plăcea să fiți prezenți.

– Mă tem că nu vom fi liberi în acea zi. Și de altfel, nu mi-ar plăcea să susțin prin prezența mea un asemenea dezastru! Dar atenție! Mai ales să nu îndrăznești să vii să-mi plângi pe umăr după ce te va părăsi fără nici un ban!

– Să n-ai nici o grijă. Acum îmi dau seama că n-ai avut pentru mine nici cel mai mic sentiment matern. Tu și tata ați vrut un copil doar cu scopul de a asigura durabilitatea societății. După planurile voastre, trebuia să mă căsătoresc cu cel care va prelua succesiunea afacerii, astfel încât să se evite împărțirea acțiunilor. Dar, o dată ajunge! Din nefericire pentru voi, nu voi consimți să am ca al doilea soț un bărbat care nu va ști dacă are în pat o femeie, sau un pachet de dividende al companiei Forsberg!

Kate se repezi afară din salon, înainte ca mama să-i poată vedea lacrimile care-i veniseră în ochi și-i curgeau pe obraji.

Ar fi dat orice pentru a-l regăsi imediat pe Blake ca s-o sărute, s-o țină lângă el, s-o liniștească. Dar Blake lipsea și tânăra femeie rătăcea prin apartamentul său îngrozitor de pustiu.

Foarte târziu în noapte, se trezi tresărind, după un somn agitat. Și se întrebă din nou, de ce mama sa se opunea cu atâta putere căsătoriei. Chiar venind din partea unei femei autoritare, care-și vedea zădărnicite planurile, furia sa depășea măsura. S-ar fi crezut că această căsătorie reprezenta pentru ea o amenințare. Da, acesta era cuvântul, o amenințare.

Atunci, Kate înțelese că sub mânie, mama sa ascundea frică. O frică enormă, mortală.

Capitolul 7

Era o mare plăcere să se îmbrace pentru a merge la cină cu Blake. Kate ajunsese să se bucure că n-o văzuse încă îmbrăcată elegant. "Incredibil, se gândi, cum o coafură frumoasă și un machiaj priceput pot avantaja o femeie!" Rochia de mătase de un verde delicat îi punea în valoare blondul diafan al părului și luminozitatea ochilor. Cu o mână tremurătoare, Kate puse o urmă de parfum pe gât și-și prinse niște cercei ușori în formă de inel la urechi. Se simțea ca o elevă de liceu care mergea la prima întâlnire. Dar sentimentele pentru Blake, profunde și intense, erau cele pe care doar o persoană adultă le simțea.

Soneria de la ușa de la intrare răsună și o smulse din contemplarea ei însăși. Intimidată în mod absurd, gâfâind, Kate alergă să deschidă. Apăru Blake și tânăra femeie rămase fără grai.

Înalt, incredibil de elegant, purta un costum negru de o croială perfectă.

Contrastând cu pielea bronzată, albul cămășii apretate îi sublinia maxilarul voluntar și perfecțiunea profilului.

– Acesta este oare apartamentul lui Kate Danbury? sau am bătut din greșeală la ușa lui Miss America?

Kate râse, ridicând nerăbdătoare fața spre a sa, pentru a-i primi sărutul.

– Și tu? Ești sigur că ești Blake Koehler pe care l-am cunoscut și am învățat să-l iubesc?

Cu privirea brusc serioasă, Blake se opri în mijlocul antreului.

– Atâta timp cât ai învățat să mă iubești, da... și asta este tot ce contează.

Emoția îi gâtui vocea. O atrase în brațele sale și o sărută intens, în timp ce mâinile nepotolite, revendicative, îi explorau tot trupul.

În sfârșit, se desprinse de ea.

– Pentru că ne-am făcut frumoși, mai bine să mergem să ne arătăm și să orbim orașul.

– La fel cred și eu.

– Rochia asta este uluitoare. Ai ceva dedesubt?

– Poate vei afla mai târziu, murmură Kate întorcându-se repede, cuprinsă de jenă la vederea dorinței care aprinsese ochii de culoare închisă.

Blake avu o scurtă exclamație.

– Să ieșim imediat! Pentru că, amintește-ți, de două zile sunt abstinent!

Din dulapul din antreu, Kate alese dintre mantourile de blană o etolă de vizon. Era prea agitată pentru a observa expresia lui Blake în momentul în care i-o așeză pe umeri. Tânăra femeie vorbi tot timpul drumului, povestindu-i toate micile evenimente din timpul zilei și evitând, deocamdată, să-i vorbească despre opunerea părinților la căsătoria lor.

Intrară în cel mai cunoscut restaurant din Milwaukee.

– Ai făcut rezervare? întrebă Kate. Este foarte greu să găsești o masă aici.

– Totul este aranjat, nu-ți face probleme.

Într-adevăr, fură conduși imediat la o masă din colț, scăldată într-o lumină plăcută, la o parte de ceilalți clienți și de permanentul du-te-vino al chelnerilor.

– Cum ai făcut să obții o asemenea masă atât de târziu?

– I-am promis șefului de sală bilete pentru gala de prezentare a viitorului meu film, spuse Blake pe cel mai firesc ton.

– Ce? Cascadorii au dreptul la bilete de favoare? se miră Kate. Ei bine! mă bucur să știu că voi putea conta pe al douăzecilea rând din margine pentru toate filmele de aventuri care vor apărea!

– Nu mergi des la cinema, nu-i așa, Kate?

– Nu, este adevărat, cum ai ghicit? Am renunțat să mai merg din ziua în care flirturile mele au încetat să mă ducă acolo. Cred că faptul de a trebui să mă apăr de asalturile lor, în spatele sălilor întunecate, m-a dezgustat pentru totdeauna de cinema.

– Să văd dacă eu pot să te duc acolo!

Kate râse de fericire.

– De-abia aștept să-mi dezvălui toate secretele tehnicii.

– Inimioară, nu-ți face idei greșite. Nu sunt decât un cascador.

Insensibilă la intensitatea cu care rosti aceste ultime cuvinte, Kate se adânci în lista de bucate. Blake alese vinul pe care-l degustară stând de vorbă. Era exact ca la Windhaven. Când se lansau într-o conversație, toate barierele cădeau.

Blake își evocă anii copilăriei și anii dezordonați de colegiu. Avusese părinți în vârstă, care fuseseră oarecum depășiți de temperamentul său dinamic.

– Cred că au fost extrem de ușurați în ziua în care m-am angajat în marina comercială. În ochii lor, era o meserie respectabilă! N-au căutat niciodată să afle ce scandaluri puteam face în timpul escalelor.

– Și făceai scandaluri? întrebă Kate cu ochi strălucitori.

– Nu chiar.

Își puse mâna peste a sa.

– Vorbește-mi mai degrabă despre munca ta. Ai avut probleme că a trebuit să renunți atât de brusc? Un nor trecu peste fruntea lui Kate.

– La drept vorbind, mă simt vinovată. Este singurul punct întunecat la orizont.

Îi explică atașamentul pe care-l încerca pentru micii săi bolnavi, copii autiști.

– Știi oare de ce suferă?

– Nu chiar.

– Sunt copiii care se detașează de lumea exterioară în asemenea măsură, încât refuză orice comunicare. Pot rămâne zile întregi așezați într-un colț, legănându-se înainte și înapoi... Imaginează-ți cât este de dureros pentru părinții lor! Sper ca directorii Centrului să dispună cât mai repede de banii lui Steven și să angajeze în locul meu o reeducatoare competentă.

Lăsă să se înțeleagă că, făcând acea donație, executase dorințele lui Steven.

– Îmi pare rău că te iau de la această meserie care-ți place, Kate. Dar, vezi tu, sunt prea egoist pentru a accepta să amânăm căsătoria. Am nevoie de tine... atât de mult!

– Și eu am nevoie de tine, răspunse Kate încet.

Chelnerul sosi cu mâncarea de rezistență, întrerupând acea clipă de intensă emoție.

Când fură din nou singuri, Blake o întrebă pe Kate cum reacționaseră părinții săi aflând de inevitabila lor căsătorie.

– Nu foarte bine, se strâmbă aceasta.

– Vrei să zici rău?

– Da, mai curând așa... Mama crede că sunt nebună.

– Deși o dezaprobă, părinții tăi vin la căsătorie?

– Nu.

Brusc întristată, Kate plecă privirea. Peste masă, Blake își înnodă degetele cu ale sale.

– Nu există decât două persoane a căror prezență este indispensabilă. Și acestea vor fi amândouă acolo.

Kate îi fu recunoscătoare pentru delicatețe și-i adresă un zâmbet ușor.

– Cel puțin, dacă mă lași în fața altarului, nimeni nu va fi martor la dezonarea mea!

– Nu te teme! Am decis o dată pentru totdeauna să nu te mai părăsesc nici un pas.

Expresia lui Blake deveni serioasă.

– Tatăl tău ți s-a părut în deplină formă?

– De ce? tresări Kate. Ai auzit și tu spunându-se că este bolnav?

– Pentru vânzarea fermei, am intrat în contact cu un director de bancă și un agent imobiliar. Și când am menționat că mă voi căsători cu tine, m-au lăsat amândoi să înțeleg că tatăl tău a fost recent victima unui atac.

– Dar ce prostie! exclamă Kate. L-ai văzut cu ochii tăi când a venit la Windhaven. Se simțea foarte bine!

Se simțea ușurată că se poate arăta atât de afirmativă. Tatăl său n-ar fi putut avea un atac fără ca ea să știe! Se încruntă.

– Este îngrozitor modul în care oamenii răspândesc zvonuri despre persoane publice! Sesizează un amănunt pe care-l denaturează și-l transformă în minciună.

– Ai întru totul dreptate! o aprobă Blake, schițând un zâmbet trist, pe care Kate nu-l remarcă. În tot cazul, mă bucur că zvonurile sunt false. Vom putea pleca liniștiți.

– Nu-mi vine să cred că ne vom căsători mâine!

Prinsă între teamă și exaltare, Kate își adânci privirea tulburată în ochii de culoare închisă ai lui Blake.

– În patruzeci și opt de ore, vom fi pe o insulă din Pacific! Voi fi doamna Koehler! Nu, nu se poate!

Blake îi strânse mâna.

– Să plecăm de aici...

Pe drumul de întoarcere, se opriră de-a lungul lacului. Mână în mână, merseră pe mal, contemplând în tăcere apa întunecată. Aerul nopții era încărcat de umiditate și, în ciuda etolei de blană, Kate se înfioră.

– Vino lângă mine, murmură Blake, te voi încălzi.

Tânăra femeie se întoarse în brațele sale și spuse fără să se gândească:

– Te ador, Blake!

Imediat se simți vulnerabilă, pentru că tocmai își dezvăluise profunzimea sentimentelor. Bărbatul o sărută cu o încântătoare tandrețe.

– Era gata să uit să-ți dau asta.

Scoase din buzunar o cutiuță. Kate o deschise și găsi acolo un inel de logodnă în montură veche, cu șase smaralde mici montate în formă de floare. Un nod în gât, o împiedică pe Kate să vorbească.

– Am înțeles perfect că nu voiai să te desparți de verigheta ta, declară Blake liniștit. Poate vei putea purta acest inel pe mâna dreaptă, până când te vei obișnui cu ideea că eu sunt soțul tău.

Fără să spună un cuvânt, Kate își scoase de pe deget verigheta de platină și inelul de logodnă care ieși cu ea. Îi întinse mâna lui Blake.

– Te rog!

Acesta îi puse pe deget bijuteria pe care tocmai i-o oferise.

– Inelul acesta i-a aparținut mamei. Mai târziu, îți voi cumpăra ceva mai rafinat.

– Te rog, nu! Nimic nu-mi putea face mai multă plăcere!

– Vino, să ne întoarcem, este târziu.

Dar ajunși în fața imobilului, Blake îi declară:

– Mi-am lăsat lucrurile la hotel. Cum nu doresc să mă întorc acolo în mare grabă mâine dimineață, pentru a mă schimba, prefer să nu rămân cu tine în această seară.

Kate avu impresia că mințea.

– Nu este motivul real!

Blake păru stânjenit.

– Ei bine! Ca să-ți mărturisesc totul, sunt superstițios! La naiba, și în ce măsură! Poartă ghinion să vezi mireasa în noaptea care precede nunta, asta este!

– În acest caz, este deja prea târziu! îl tachină tânăra femeie.

Dar în taină, inima îi exploda de dragoste în fața acestei destăinuri neașteptate.

– Foarte bine, Blake! Voi încerca să-mi stăpânesc instinctele dezlănțuite până mâine seară!

După un sărut înfocat, bărbatul se întoarse să plece.

– Blake! îl strigă Kate.

– Ce?

– Unde și când ne vom căsători?

– Oh! iartă-mă, am uitat... La ora unsprezece, la Palatul de justiție, în fața judecătorului Ahston.

– Vii să mă iei?

– Dacă nu vezi nici un inconvenient în asta, aș prefera să ne întâlnim acolo. Mai am o mulțime de lucruri de rezolvat mâine dimineață.

Schiță un zâmbet jenat.

– Mă tem că nu-ți sunt de mare ajutor!

– Nu pari foarte preocupat de detalii materiale, bombăni Kate fără să-și poată ascunde un râs afectuos. Este bine ca un bărbat să aibă acest fel de distracții!

Blake se prefăcu că o amenință:

– Așteaptă mâine seară, când îmi voi regăsi calmul! Te voi învăța să-ți respecți domnul și stăpânul!

– De-abia aștept să văd asta! murmură Kate cu o voce răgușită.

Bărbatul făcu stânga-mprejur și se îndepărtă. O rază de lună îi atinse părul negru, dându-i un reflex argintiu. Kate trebui să-și recapete respirația. Blake emana o senzualitate devastatoare, în același timp cu o persistentă impresie de familiaritate. În mod ciudat, avu brusc impresia că-l mai întâlnise de mult, mai înainte.

Înainte de a dispărea, făcu cu mâna în direcția sa. Kate intră încet în holul imobilului și încercă să alunge această senzație stranie. Într-adevăr, era prea nervoasă. Dar în definitiv, ce putea fi mai normal în ajunul nunții? Nu, nu exista nici o posibilitate să-l fi întâlnit vreodată mai înainte pe Blake Koehler. În viața sa nu fusese la Los Angeles. Și oricum, n-ar fi putut uita întâlnirea lor. Era suficient să-l fi văzut o dată pentru a-și fi amintit de asta întotdeauna!

Adormi cu gustul sărutului său pe buze. Visurile nu-i fură tulburate de nici un presentiment rău.

***

A doua zi, mai încrezătoare ca oricând, Kate își încheie cu o mână fermă șirul de nasturi mici care-i împodobeau corsajul rochiei. Își răsuci părul lung într-un coc și-și puse cerceii în formă de inele delicat filigranați, care îndulceau severitatea coafurii. Rozul rochiei, atât de pal încât căpăta reflexe crem, îi avantaja tonul delicat de blondă.

Răsună soneria. Era taxiul pe care-l chemase. Kate aruncă o ultimă privire în jurul ei. În timpul ultimilor doi ani de căsnicie cu Steven, acest apartament a fost cadrul luxos al singurătății sale.

Bagajele sale, trei valize asortate, care purtau firma unei marochiner, erau așezate lângă ușă. Kate inspiră adânc. Era gata.

Blake o aștepta pe treptele Curții de justiție, chiar mai elegant decât în ajun, îmbrăcat într-un costum de mohair gri care-i punea în valoare fizicul superb. În clipa în care ieși din taxi, Kate se simți teribil de intimidată. Ce păcat că nu purta un voal de mireasă care să-i acopere fața.

– Mult noroc, domnișoară, exclamă șoferul. Sunteți într-adevăr o mireasă frumoasă.

Dar brusc, la vederea lui Blake, care cobora spre ei, sughiță.

– Spuneți, acela este bărbatul cu care vă căsătoriți?

– Bineînțeles.

Kate era prea emoționată pentru a da atenție expresiei șoferului.

Îi adresă lui Blake un zâmbet tremurător.

– Bună ziua, spuse acesta în șoaptă.

Îi luă mâna și-i sărută palma.

– Ieri, crezusem că nu puteai fi mai frumoasă. Văd că m-am înșelat!

– Îți place rochia mea?

– Este perfectă.

Atunci observă că șoferul îi privea cu stupoare totală. Foarte repede, se duse la el și-i strecură o bancnotă în mână.

– Este o ceremonie intimă. Înțelegi, prietene?

– Da, da, desigur... Vreți să spuneți că nu știe nimeni?

– Nu, și doresc să nu afle nimeni.

Blake se întoarse spre Kate și-și puse un braț în jurul umerilor săi, conducând-o repede.

– Vino iute. Altfel, judecătorul pleacă pentru a merge să prânzească.

– La ora unsprezece? se miră Kate râzând, pentru că astăzi părea că totul contribuia la fericirea ei.

Până la expresia surprinsă a șoferului care i se păru comică, se gândi:

– Oamenii în robă au obiceiul să petreacă mult timp la masă, mormăi Blake, fără să încetinească.

Totuși, când ajunseră, judecătorul Ahslan îi aștepta liniștit. Avea un aer atât de solemn, o voce atât de sonoră, încât Kate nu se îndoia că un cuplu unit prin îndatoririle sale nu este solid și categoric căsătorit! Căsătoria, îi spuse el cu severitate, nu este un act de luat cu ușurință. Kate îl asigură că făcuse întotdeauna cu seriozitate tot ce întreprinsese.

Când Blake îi puse verigheta pe deget, ridică privirea spre el. Și în adâncul ochilor negri, descoperi atâta emoție, încât își simți inima crescând. Semnă în registru într-o aură de fericire. Nu reveni pe pământ decât când Blake, ducând-o afară din încăpere, o luă în brațe și o sărută.

– Ei bine, te simți căsătorită, doamnă Koehler? o tachină.

– Nu pe deplin, șopti Kate. Am nevoie de ceva puțin mai convingător.

O sărută din nou, apoi îi luă mâna și o trecu sub brațul său.

– Există lucruri mai bune pentru a ne deda la acest exercițiu decât culoarul unui Palat de justiție. Să mergem să-ți luăm bagajele și să plecăm la Chicago. Crezi că se va afla imediat că suntem tineri căsătoriți dacă, la ora trei după-amiaza, agățăm de mânerul camerei noastre de hotel înscrisul "Nu deranjați?"

Kate izbucni în râs.

– Poate vom putea pretinde că suntem mari călători, epuizați de decalajul orar? Când la Chicago este ora trei, undeva în lume trebuie să fie miezul nopții, nu?

– Doamnă Koehler, ești la fel de inteligentă, pe cât ești de frumoasă! O perlă!

– Dă-ți seama! Căsătoriți de treisprezece minute și încă nu ne certăm!

– Va fi cât se poate de bine în materie de potrivire de caracter! Haide, vino! Mașina mea este parcată în fața intrării.

Ieșind din obscuritatea din interior, soarele îi orbi. Câteva secunde, Kate nu văzu nimic. Apoi descoperi cu stupoare o mică echipă de televiziune și un ziarist cu un microfon în mână care se repezi spre ei. Kate aruncă o privire peste umăr. Probabil ieșise cineva foarte important în urma lor. Dar spre surprinderea sa, holul și scara erau pustii.

– La naiba! exclamă Blake. Ar fi trebuit să bănuiesc că blestematul ăla de șofer va răspândi vestea!

– Blake, ce vrei să spui?

Kate îl privea, cu mintea năucită și ochii plini de teamă.

– Ce se întâmplă, Blake? Ce vor de la noi?

O strânse mai puternic lângă el.

– Iartă-mă. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta mai curând. Acum, n-am timp.

Cu o expresie de oboseală, se întoarse spre tehnicienii de televiziune.

– Presupun că ar fi în zadar să vă cer să ne lăsați singuri?

Cameramanul nu răspunse. Dar, cu respirația tăiată, ziaristul întinse microfonul.

– Sunt Mike Warren, reporter la jurnalul televizat al canalului WRN. Cum vă simțiți să fiți un bărbat căsătorit, domnule Harrington?

– M-aș simți minunat, dacă n-aș fi înconjurat de ziariști.

O mică mulțime, cei care se adună întotdeauna în jurul unei camere, începu să umple treptele.

– Este Blake Harrington, auzi Kate.

Și acest nume se răspândi, purtat de un val de agitație care se intensifica.

"Este Blake Harrington.... Blake Harrington..." Mike Warren începu să râdă jovial.

– Aveți o soție încântătoare. Unde și când v-ați întâlnit?

Kate nu auzi răspunsul lui Blake. Dacă n-ar fi ținut-o lângă el, s-ar fi prăbușit. Blake Harrington! Împietrită de șoc, îl privea fără să-l vadă, până în clipa în care mintea i se lumină. Și când fu în stare să-l observe, se întrebă cum se putuse lăsa înșelată, chiar și un minut, cu atât mai mult timp de săptămâni!

Cel care se afla lângă ea, cel cu care de-abia se căsătorise după legislația statului Wisconsin, bărbatul acesta era Blake Harrington, superstarul, care patru ani mai înainte își făcuse o intrare explozivă în

lumea cinematografului, datorită unui film de aventuri spațiale care pulverizase recordul de încasări!

Kate începu să tremure din cap până în picioare și tenul îi deveni de ceară. Oare de ce o mințise?

– Blake? spuse, fără să țină seama de prezența reporterului. Blake...

Dar nu reuși să-și formuleze întrebarea. Șocul părea că-i întunecase gândurile.

– Îmi pare rău, Kate, murmură soțul său. Nu voiam ca asta să se întâmple în felul acesta.

Reporterul se înșelă asupra sensului frazei, pe care-l crezu potrivit clipei prezente.

– Doamnă Harrington, ați putea fi de acord să vă sărutați soțul pentru cameră? Apoi voi da liber echipei. Ce simțiți când aveți ca soț un sex-simbol?

– Eu.... Este... este foarte bine, răspunse Kate mecanic.

– Ar fi mai bine să facem ce ne cer, pentru a termina, spuse Blake luând-o pe Kate în brațe și sărutând-o ușor.

Tânăra femeie avea buzele de gheață și crezu că-și aude dinții clănțănind. Dar Mike Warren păru să considere sărutul perfect natural. Și, foarte mulțumit că obținuse ce dorea, făcu semn echipei să se oprească din filmare.

– Spectacolul s-a terminat! le strigă celor care căscau gura.

Apoi, întorcându-se spre Kate și Blake, adăugă pe un ton mai scăzut:

– Le-am cerut băieților mei să mențină mulțimea la distanță, astfel încât să nu fiți asaltați de vânătorii de autografe.

Strânse călduros mâna lui Kate.

– Fiți sigură că am apreciat informația. Nu s-a aflat nimic. Să avem primii această noutate, este o știre formidabilă pe care o s-o prezentăm

în exclusivitate! Directorul nostru de programe vă transmite mulțumirile sale. Vă suntem recunoscători că ați ales canalul nostru. Încă o dată, mulțumesc doamnă.

Se întoarse spre Blake.

– Și mulțumesc pentru interviu, domnule Harrington. Destul de multe dintre spectatoarele noastre vor avea inima frântă după jurnalul de la ora douăzeci!

Kate simți brațul lui Blake strângându-se convulsiv în jurul taliei sale. Neînțelegând mai nimic din discursul pe care tocmai i-l ținuse ziaristul, tânăra femeie afișă un zâmbet convențional. Blake răspunse efuziunii de mulțumiri printr-o scurtă înclinare a capului. Chipul îi era brusc de gheață și părea acoperit de o mască întunecată de mânie.

Îndată ce fură singuri, îndreptă spre Kate o privire plină de dispreț. Buzele strânse exprimau un profund resentiment.

– Poți să renunți la acest aer inocent, scumpete? Prietenul tău Mike a plecat. Și totuși, nu crezi că sunt atât de fraier să continuu să mă las sedus de mutrițele tale!

Înainte ca tânăra femeie să știe ce să răspundă, un grup de femei de vârsta a treia se năpusti asupra lui Blake, cu mici exclamații.

– Domnule Harrington, vă rog, un autograf!

Una dintre ele, mai îndrăzneață decât însoțitoarele sale, reuși să-i întindă un tichet de supermarket pe care, cu fața luminată de un zâmbet larg, Blake își puse semnătura. Făcu de mai multe ori același lucru, cu aceeași bunăvoință.

– Vă dorim să fiți foarte fericit, îi strigă o alta, când termină.

– Mulțumesc, asta este sigur!

Și spre marea bucurie a admiratoarelor, duse la buze mâna lui Kate și-i sărută vârful degetelor.

"Și când te gândești că nu bănuise că este actor!" se gândi aceasta cu tristețe.

Îndată ce fură la o parte de mulțime, Blake lăsă masca să-i cadă.

– Urcă imediat în mașină! îi ordonă cu o voce dură.

– Dar ce-am făcut? De ce mă tratezi în acest mod? Din câte știu, dintre noi doi, mai degrabă eu am fost victima unui abuz de încredere!

– Ți-am spus să urci în mașină! Sunt actor, Kate, cunosc toate trucurile. N-are rost să faci pe inocenta jignită! Nu va merge mai bine cu mine decât prefăcutele aere de surpriză!

– Nu înțeleg.

– Nu merită să te obosești, iubito!

Blake aruncă o privire spre ceas și constată cu un râs răgușit:

– Doar douăsprezece și jumătate! Am impresia că am trăit o viață în această ultimă jumătate de oră!

– Nu ești singurul, ripostă Kate, fără să încerce să-și ascundă durerea.

– Nu te plânge, draga mea. Am fost fericiți treispreece minute. Pentru o căsătorie cu un actor de la Hollywood, cred că nu este atât de rău.

Capitolul 8

Pe tot drumul până la Chicago, Blake nu-și descleștă dinții. Cu o acționare bruscă a volanului, parcă mașina în față la Hyatt Regency. Personalul hotelului nu-l recunoscu, dar se repezi în jurul său, atât de impunător era aerul său poruncitor. "Oare cum nu-și dăduse seama mai curând?" se întrebă Kate. Numai succesul îți poate da asemenea autoritate.

Nu voia, nu putea să se gândească la problema îngrozitoare pe care o surghiunise în adâncul minții sale: de ce-i purta Blake pică? Oare ce făcuse pentru a-i provoca această furie rece?

Ascensorul îi duse la apartamentul lor, la ultimul etaj al hotelului. Cel care le cără bagajele le lăsă valizele în antreu și fu urmat de chelnerul de etaj.

– Șampania pe care a-ți comandat-o a fost pusă la răcit, spuse acesta arătând frapiera așezată pe masa joasă din salon. Vreți să deschid sticla?

– Nu, mulțumesc. Mă ocup eu de asta, răspunse Blake, concendiindu-l cu un bacșiș generos.

Și imediat făcu să sară dopul cu un gest atât de brutal, încât jetul de spumă căzu pe mânecă. Umplu două pahare de cristal cu picior, întinzând unul lui Kate.

– Să ținem un toast pentru doamna Harrington, care se pare că știe să se descurce bine în viață!

Mâna lui Kate tremura când luă paharul. Dar, sfidându-l pe Blake, îl bău până la fund.

– Ai putea să-mi explici această remarcă?

Îi era greu să-și controleze vocea. Dacă începea să strige, nu s-ar mai putea opri.

– Ce este de explicat? o ironiză Blake. Cum am putut să cad într-o capcană atât de grosolană? Cum m-am înecat în ochii tăi în asemenea măsură încât n-am mai fost capabil să disting viclenia care se ascundea acolo? Kate îi susținu privirea.

– Știai cine eram, Blake. Nu ți-am ascuns nimic din trecutul meu. Dar tu m-ai mințit încă din prima clipă în care ne-am întâlnit. Și acum, mă insulți! De ce? Dacă unul din noi trebuie să fie supărat, aceea sunt cu siguranță eu!

Blake își turnă al doilea pahar de șampanie, pe care-l bău cu înghițituri rapide.

– Dumnezeule, Kate, dar ești excelentă! Cred că-mi amintesc că ți-am spus că nu știai să joci. Ce greșeală! Cred că excelezi în această artă! Cum ai spus? "Eu sunt cea care ar trebui să fiu supărată"... Crezi că sunt chiar atât de nebun să nu înțeleg că m-ai tras pe sfoară?

– Sugerezi că am știut întotdeauna cine erai? Și apoi am venit la Windhaven cu scopul de a te prinde în capcană? De asta mă acuzi?

– Foarte exact! Ai ghicit!

– Dar ești nebun. De unde să fi știut că te aflai la Windhaven?

Blake ridică din umeri.

– Este posibil să fi sosit acolo din întâmplare, admit. Dar îndată ce m-ai recunoscut, ai prins ocazia favorabilă. Amnezie! Dumnezeule! Ai folosit cele mai răsuflate trucuri. Și m-am lăsat înșelat!

– Pe ce te bazezi când crezi că știam cine erai?

Blake se prefăcu că se gândește.

– Ia să vedem... Ce-a zis exact prietenul tău ziaristul.... Cred că era ceva de genul: "Mulțumesc pentru că ne-ați acordat exclusivitatea... Vă suntem recunoscători că ați ales canalul nostru, pentru a difuza vestea..."

Blake imită cu o diabolică exactitate intonațiile reporterului.

– Tu și cu mine eram singurii care știam când și unde va avea loc ceremonia. Și la naiba! îți jur că n-am fost eu cel care a anunțat oamenii de la televiziune!

– Nici eu.

Blake râse sarcastic.

– Încearcă altceva, frumoaso!

– Așadar, după clipele pe care le-am trăit împreună și lucrurile pe care ni le-am promis... Ești gata să repui totul în discuție din cauza unei fraze aruncate de un ziarist! Dar în sfârșit, dacă știam într-adevăr cine erai, crezi că aș fi fost atât de nebună să vreau un reportaj despre căsătoria noastră?

– O femeie care caută deliberat să ia de soț un actor este o femeie căreia îi place publicitatea. Oh! nu ești singura! N-ai idee de numărul spectatoarelor care-mi scriu și-mi spun că sunt gata să facă "orice", dacă accept să-mi leg numele de al lor! Ești ca ele? Incapabilă să separi actorul de rolurile sale?

Amețită de acea violență și acea sexualitate artificială?

– În nici un caz, spuse Kate, dar se simțea atât de obosită, încât vocea îi era lipsită de convingere.

Crezuse că se va căsători cu un bărbat care va crede întotdeauna în ea și în dragostea sa. Și iată că descoperea un personaj ale cărui nume, profesie și comportament îi erau complet străine.

– Sunt obosită, murmură ea evitând privirea lui Blake. Cred că voi face un duș.

– Nimic altceva pentru a te apăra? Doamne Dumnezeule, cu câtă ușurință renunți!

Își turnă în pahar ultimele picături de șampanie și reluă:

– Există măcar un lucru de care mă bucur, cel puțin nu m-ai luat de soț pentru banii mei.

– Sper că asta este o mare alinare!

Și durerea pe care tocmai i-o impusese, îi umplu cuvintele de răutate.

– Ei da! exclamă Blake izbucnind în râs, mă felicit pentru asta! Dar iată...

– Continuă, te rog.

– Steven și-a lăsat averea pentru o operă de caritate, tu ești cea care mi-a spus asta. Cât despre tatăl tău, după câte se spune, ar fi bolnav. După părerea ta, dacă aș face o anchetă asupra societății tale, ce crezi că aș descoperi? Că este în cea mai bună situație financiară... sau în cea mai rea?

O tânără femeie care, ca tine, are un dulap plin de mantouri de vizon, ar putea să nu aprecieze faptul că trebuie să-și reducă modul de viață... Și pot să înțeleg cu ușurință că o a doua căsătorie cu o persoană bogată i-ar fi foarte necesară!

Kate fu pe punctul să vomite.

– Ei bine, deschide atunci o anchetă asupra companiei Forsberg, Blake!

Nu credea decât ce voia el să creadă. Așa că, nu-și va mai da nici măcar osteneala să-l informeze că tot capitalul îi era investit în afacerile familiei lui Steven și nu în cele ale tatălui său. Fără să spună mai mult, se pregătea să părăsească încăperea, când Blake o reținu de încheietura mâinii și o trase spre telefon.

– Ah nu, nu așa, frumoasa mea! Vei rămâne și vei asculta fiecare cuvânt din conversația care va urma.

Kate încercă să nu se gândească la nimic în timp ce Blake telefona unui important agent de schimb de la Bursa din New York și-i expunea obiectul apelului său. Interlocutorul îi promise să-l sune puțin mai târziu, cu toate informațiile dorite.

Blake lăsă receptorul și se îndreptă spre barul instalat într-un colț al încăperii.

– Vrei să mi te alături? o întrebă pe Kate cu prefăcută curtoazie, ridicând spre ea o sticlă cu scotch.

– Nu, mulțumesc, răspunse tăios Kate.

– Haide! N-ai să reușești niciodată să obții o pensie alimentară importantă, dacă nu te arăți amabilă... foarte amabilă... în toate împrejurările!

Tânăra femeie era gata să urle de dezgust.

– Blake! Este o nebunie! De ce mă tratezi astfel? Chiar nu poți să crezi ce spui!

Bărbatul opri paharul la jumătatea drumului. Kate își ținu respirația. Oare găsise cuvintele potrivite? Blake făcu un pas în direcția sa. Dar răsună soneria telefonului.

– Harrington la aparat, spuse pe un ton tăios, după ce ridică receptorul.

Kate îl observa cu un sentiment de disperare. Vorbea puțin. Dar treptat, expresia feței sale trecu de la amărăciune la zeflemea.

– Mulțumesc, Ted, spuse înainte de a închide. Mai mult sau mai puțin, mă așteptam la asta.

Kate știa că era albă ca varul. Totuși, întrebă cu o voce pe care se străduí s-o facă fermă.

– Ei bine? Cum stă compania Forsberg?

– Rău, răspunse Blake laconic. Dar presupun că asta nu te surprinde, inimioară.

Tânăra femeie nu suporta acel ton prefăcut tandru.

– Ba da, mă surprinde. Totuși mai puțin decât adineaori, când am descoperit că mă căsătorisem cu Blake Harrington!

– Pentru informarea ta – pentru că pretinzi că nu știi – află că societății Forsberg îi lipsesc lichiditățile. S-a îndatorat din greu și-și impune sacrificii pentru a-și plăti obligațiile. Nimic uimitor că nu ești alarmantă, scumpete!

Kate ridică fruntea cu mândrie.

– Veniturile mele nu provin din industriile Forsberg! declară fără altă explicație.

– Vrei să spui că speri ca începând de astăzi să-ți vină din altă parte! Ce-mi vei da dacă mă ofer să te întrețin în luxul cu care erai obișnuită?

– Nimic, răspunse tânăra femeie. Vrei divorțul?

– Oh nu! Am așteptat treizeci și cinci de ani pentru a mă hotărî să mă număr printre cei căsătoriți.

Mi-ar plăcea să dispun de ceva mai mult de patru sau cinci ore pentru a aprecia deliciile acestei stări. Și apoi, această experiență îmi va servi pentru viitor, ce crezi, doamnă Harrington?

– Oare se poate vorbi de experiență în acest domeniu?

– Dumnezeule! Iată o foarte tristă constatare din partea unei tinere femei care are încă toată viața în fața ei. Haide, consolează-te, a treia oară va fi mai bine!

Kate nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Încremenită în mijlocul încăperii, le lăsă să curgă liber fără să încerce să le șteargă.

Blake o luă brusc de umeri și o scutură.

– Încetează, auzi! Ți-am spus să încetezi!

Furios, își scoase batista și începu să șteargă obrajii lui Kate.

– La naiba! Ai putea urca pe scenă printre cele mai profesioniste actrițe! La început, m-ai îmbrobodit făcând pe tânăra femeie nefericită, distrusă de niște părinți tiranici. Acum, faci tot posibilul să-mi dai un sentiment de culpabilitate, pentru că ți-am spus niște adevăruri... Kate se strădui să-și rețină lacrimile.

– Blake, vrei să te părăsesc?

– Pentru ca Sacha, Jeni și tot restul echipei să mă copleșească punându-mi întrebări la sosirea în Fidji? Nu, momentul este prost ales!

– Atunci, să divorțăm imediat ce ne întoarcem din Fidji.

– În nici un caz! Nu țin să văd apărând la unul din jurnale comentarii despre căsătoria fulger a lui Blake Harington! Nu, Kate, vei rămâne cu mine și te vei preface că apreciezi fiecare minut.

– Și de ce ar trebui să accept această umilință?

– Pentru că legea nu acordă pensie alimentară soțiilor decât după mai multe luni de viață conjugală. Dacă vrei să ajungem la un acord care să nu-ți fie defavorabil, ai interesul să rămâi cu mine atât de mult cât voi fi dispus să te păstrez.

Și cine știe? Dacă ești drăguță, după patru sau cinci ani, voi reuși poate să uit de ce te-ai căsătorit cu mine!

– Nu se poate să nu știi!

– Oh! mai spune-mi că din dragoste! Ai spus-o atât de frumos noaptea trecută! Vocea dulce, ochii încercănați, nimic nu lipsea, era perfect, absolut perfect!

– Blake, te rog!

– Iubito, totul este limpede! Voiai să duci viața strălucitoare a doamnei Blake Harrington. Fie! Am căzut în capcană, voi suporta consecințele! Sunt gata să-ți deschid lumea, să-ți pun la dispoziție contul meu bancar. Vei putea avea numele, casa, mașinile și banii mei... Dar amintește-ți.... Pe mine nu mă vei avea niciodată!

Kate nu găsi nimic să răspundă. Nu mai avea decât o dorință, să se ducă să se arunce pe un pat și să plângă până nu va mai avea lacrimi! Dar slavă Domnului, anii petrecuți lângă Steven o învățaseră să-și stăpânească emoțiile. Reuși să-l privească pe Blake cu ochi reci.

– Ai terminat? Mi-ar plăcea să mă duc să fac un duș.

– Du-te, te rog! Și dacă dorești să-ți petreci noaptea în baie, nu te deranja pentru mine! Voi pleca să caut în altă parte o companie mai plăcută.

"Oh, Dumnezeule! se rugă tânăra femeie, te rog, să nu fie o altă femeie!" N-ar putea să suporte din nou această umilință. Suferise prea mult din cauza lui Steven! Cu privirea fixă, se duse în baie.

– Kate!

Vocea tăioasă a lui Blake o opri în ușă.

– Să fii gata mâine la ora opt și jumătate. Avem de luat un avion la ora zece fix. Țin să nu-l pierdem.

– Voi fi gata, replică tânăra femeie pe un ton glacial.

"Pleacă, oh! pleacă, sau te vei prăbuși!"

– Și fă-te frumoasă, inimioară. Vreau să fiu sigur că nu-mi vei distruge imaginea. N-am dreptul să-mi dezamăgesc admiratorii.

Kate se îndreptă, disprețuitoare.

– Voi avea grijă să nu-ți stric imaginea, Blake, pentru că este tot ce ai. Dedesubt nu este nimic, tocmai am înțeles asta. Bună seara, distracție plăcută.

Trânti ușa băii după ea și se lăsă în jos lângă perete, într-o stare apropiată de leșin. Oglinda mare care-i stătea în față îi reflectă imaginea. Materialul roz pal al rochiei făcea ape sub lumina fluorescentă. Părul îi era cofat cu grijă încă, lacrimile nu lăsaseră urme pe obraji. Kate începu să râdă isteric. Până și oglinda o mințea! De ce nu reflecta o imagine a ei sfărâmată în mii de bucăți?

După duș, își puse cămașa de noapte, din satin albastru închis. Dar la ce bun? Și când te gândești că atunci când îl cumpărase își imaginase plăcerea pe care o va avea Blake descoperindu-i despicaăturile provocatoare, dantela spumoasă...

Se întoarse în salon și se hotărî să-și sune părinții. Problemele companiei Forsberg erau departe de preocupările sale. Dar trebuia să telefoneze pentru a-și propune ajutorul, în caz de nevoie.

– Domnul și doamna sunt la New York, îi răspunse camerista.

– Foarte bine, n-am de lăsat nici un mesaj, spuse Kate închizând.

Cel puțin, acum avea dovada că tatăl său nu era bolnav. Altfel, n-ar fi putut face o călătorie de mai multe sute de kilometri.

Ceva mai liniștită, Kate se înfioră când văzu patul mare de două locuri, cu cearșafurile desfăcute de fiecare margine, gata să primească pe tinerii căsătoriți. Cu un aer sfidător, se întinse de-a latul. Corpul său de-abia făcea o groapă în salteaua mare. Apoi stinse lumina. În întuneric, îi era mai ușor să uite că era singură.

Dar oare de ce rămânea? De ce nu pleca? Se suci și se răsuci, căutând să evite răspunsul. Nu putu să ascundă adevărul mai mult timp. În ciuda

disprețului pe care i-l arăta, îl iubea pe Blake. Era de preferat să fie nefericită cu el în Fidji, decât să rămână singură în Milwaukee.

Erau aproape zorii zilei când Kate auzi zgomote provenind din salon. Blake se împiedică și înjură cu voce joasă, ridicând mobilele pe care le răsturnase. Înainta orbește în cameră. Kate se prefăcu că doarme când se apropie de pat și o contemplă. Chiar la această distanță, mirosea a alcool.

După un timp, părăsi în tăcere încăperea. Apoi îl auzi închizând ușa băii.

Kate deschise ochii. Soarele răsărise în spatele perdelelor trase. Era a doua zi a căsniciei sale. Cu un fior de tristețe înțelese că în ciuda a orice, și-ar fi dorit cu disperare, nebunește, să nu-și fi petrecut singură noaptea nunții.

Capitolul 9

În orice împrejurare, zborul lung spre insulele Fidji ar fi fost obositor. Dar subtila duritate a lui Blake se adăugă la epuizarea lui Kate.

Călătoreau la clasa întâi. Și după câteva minute, deveni evident pentru echipaj că pasagerii înscriși sub numele de doamna și domnul Koehler erau de fapt Blake Harrington și tânăra sa soție.

O stewardesă veni roșind să le aducă o sticlă de șampanie în frapieră.

– Cu felicitările comandantului. Vă mulțumim că ați ales linia noastră.

– Mulțumesc, răspunse Blake, cu fața luminată de un zâmbet extrem de călduros. Cred că nu voi reuși să vă conving că mă numesc Blake Koehler?

Tonul amuzat cu care rostise aceste cuvinte era atât de fermecător, încât stewardesa fu complet cucerită.

– Oh! domnule Harrington, vă bateți joc de mine, exclamă aceasta cu un râs timid. Ca și cum era posibil să vă întâlnesc fără să vă recunosc imediat!

– Vezi, draga mea! Și tu care sperai că voi putea să nu fiu recunoscut!

Kate îl văzu trecându-și brațul în jurul umerilor săi. Era prima dată când o atingea de la conversația cu jurnalistul de la televiziune. Prin bumbacul fin al rochiei, simți strângerea dură a degetelor și ar fi strigat.

– Am spus eu asta? spuse ea refuzând să intre în jocul lui.

– Iubito, se pare că ultima noastră noapte te-a epuizat....

Deși murmurată, remarca sa, intenționat sugestivă, putuse fi foarte bine auzită de stewardesă.

– Să vedem dacă te pot revigora...

Se aplecă peste scaun pentru a-i atinge ușor cu buzele obrazul. Kate tremura și se blestema pentru lașitatea sa,

– V-am văzut ieri seară, pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră, la televizor, declară stewardesa. Ce rochie frumoasă aveați! Ador această culoare. Un fel de roz culoarea cochiliei de stridie, nu?

– Mulțumesc, spuse Kate.

Și simți că arborase un zâmbet la fel de călduros ca al lui Blake. Dar ea nu era actriță. Oare cum reușea să-și stăpânească fiecare tresărire a trupului, fiecare tresărire a chipului? Blake știa să-și joace la perfecție rolul de tânăr soț înduioșat. Oh! cât i-ar fi fost de ușor lui Kate să-i suporte mânia, dacă ar fi consimțit să și-o manifeste!

***

În secunda în care ușa avionului se deschise, pe aeroportul cald și umed din Nandi, Kate o văzu pe Jeni.

Bronzată, îmbrăcată într-o rochie albastră care se învârtea în jurul picioarelor, agita frenetic brațele în direcția lui Blake. Acesta, îndată ce o văzu, îi răspunse cu același entuziasm. Și după ce coborî în grabă scara metalică, traversă repede pista de zbor, alergă și o ridică în brațe. Deși se strădui să rămână la distanță, Kate nu putu evita să audă schimbul excesiv de cuvinte de afecțiune.

Un bărbat de vârstă medie observa scena în tăcere. Scund și subțire, cu fața înconjurată de un păr cărunt și zbârlit, semăna cu Jeni, fără să aibă nici eleganța, nici frumusețea sa.

Jeni se desprinse în sfârșit din brațele lui Blake și, cu un gest grațios își dădu pe spate buclele scurte.

– Bună ziua, Kate. A fost o călătorie grea? Pari complet epuizată!

Kate nu se îndoia că arăta îngrozitor. Corsajul i se lipise de spate, jupa era complet șifonată.

Totuși, găsi curajul să răspundă:

– Zborul s-a desfășurat bine. Dar știi, Blake și cu mine n-am prea dormit ieri, a fost noaptea nunții noastre!

La aceste cuvinte, îl simți pe Blake agitându-se alături. Dar îl ignoră. Puteau continua să joace acest joc în trei, se gândi tânăra femeie cu amărăciune.

– Trebuie să fiți Sacha Stein, spuse întorcându-se spre bărbatul care continua să observe scena.

Am auzit mult vorbindu-se despre dumneavoastră și sunt încântată să vă cunosc.

– Bună ziua, doamnă Harrington, spuse Sacha întinzându-i amândouă mâinile.

– Oh! spuneți-mi Kate, vă rog.

– Și dumneata Sacha.

Enervată de aceste două minute de conversație din care fusese exclusă, Jeni se agăță de Blake și se legănă lângă el, cum făcuse la Windhaven.

– Mașina ne așteaptă jos, de cealaltă parte a birourilor vămii, declară cu un gest din bărbie. Nu te superi Kate, dacă îl confisc pe Blake. Avem atâtea să ne spunem... filmul.... scenele pe care le vom filma mâine.... toate lucrurile care nu te interesează.

– Dar te rog! Blake și cu mine avem tot restul vieții de petrecut împreună. Suntem căsătoriți.

Jeni nu păru să aprecieze această observație. Se agăță și mai strâns de Blake și-l conduse spre serviciul de imigrare.

În alte împrejurări, Kate ar fi apreciat ambianța britanică învechită a acestor insule. Nu exista aer condiționat în clădirea aeroportului. Atârnate de plafoane, ventilatoare uriașe vânturau aerul, ca în vechile filme din anii '30. Agenții de poliție aveau o frumoasă prestanță în uniformele surprinzătoare, compuse dintr-o bucată de pânză albă înfășurată pe coapse, până la jumătatea pulpei și o haină neagră de croială militară.

În timpul drumului spre hotel, Kate se sili să-și îndrepte atenția asupra peisajului care defila dincolo de geamul mașinii și încercă să ignore conversația inepuizabilă pe care o duceau Blake și Jeni. "Blake, soțul meu, ce ironie!"

Din când în când, Sacha îi arunca o privire fiicei sale, în timp ce-i descria lui Kate locurile pe care le străbăteau. Aeroportul era situat pe Viti Levu, cea mai importantă insulă din arhipelag. Iar hotelul se afla în zona tropicală, pentru că, îi explică în câteva cuvinte, vânturile dominante dădeau uneia dintre coaste o vegetație luxuriantă, în timp ce cealaltă era avidă, aproape deșert.

Acest informații date, Sacha se afundă într-un colț al scaunului său, ca și când considera că făcuse destul. Blake îi atinse brațul.

– Spune-mi, secvența cu elicopterul? Ai refăcut-o?

Vocea avea timbrul său natural, dar mâinile crispate îi trădau nervozitatea. Sacha nu răspunse imediat și tensiunea spori. Chiar și Jeni părea că nu mai avea nimic de spus.

– Dumnezeule! Nu te preface că dormi! Răspunde-mi! Ai filmat secvența?

Sacha întredeschise ochii.

– Da, și cu succes, chiar în ziua plecării tale.

– Înțeleg! N-ai purtat doliu prea mult timp!

– Filmul ăsta are o depășire de aproape un milion de dolari, mârâi Sacha. Dumnezeule! Oare ce sperai? Că voi plăti o lună salariul echipei așteptând să te împaci cu tine însuți?

– De șase ani de când lucrăm împreună, nu mai sper nimic! exclamă Blake.

Apoi, întrerupând brusc discuția, adăugă:

– Ajunge! La ce oră mă vrei mâine pe platou?

– În zori. Vei găsi în camera ta o foaie de serviciu și un scenariu. În absența ta, am filmat toate scenele în care nu erai. Acum, vom avea nevoie de tine din zori până în noapte. Trebuie să ne grăbim să punem la punct exterioarele. Pentru că, vezi, bancherii noștri încep să se agite la New York.

– Sunt gata să-mi reiau munca încă de la prima oră.

Sacha păru ușurat de acest răspuns. Merse până la a-i zâmbi lui Kate, în timp ce șoferul oprea mașina în fața unui luxos hotel ultramodern.

– Presupun că-ți dorești să vizitezi insula? Voi trimite mâine pe cineva care-ți va servi de ghid.

– Foarte bine, acceptă Kate, care înțelese că prezența sa la locul de filmare nu era dorită.

– Este greu să fii măritată cu un star! exclamă Jeni, cu o privire jumătate triumfătoare, jumătate dușmănoasă.

Lui Kate i-ar fi plăcut să găsească o ripostă foarte strălucitoare sau foarte răutăcioasă, dar tot ce putu spune fu ceea ce simțea.

– Sunt obosită, Blake, putem urca în apartamentul nostru?

Probabil părea într-adevăr epuizată, deoarece Sacha, temându-se să n-o vadă îmbolnăvindu-se pe soția principalului său interpret, fu brusc plin de solicitudine. Se grăbi să-i conducă pe Kate și pe Blake în apartamentul de lux. Apoi, când Jeni propuse să rămână pentru a studia cu Blake scenele de a doua zi, o dădu afară, fără să se oprească o secundă la sugestia sa.

Kate și Blake rămaseră singuri. Nici unul, nici celălalt nu știa ce să spună.

– Este un hotel frumos, spuse în sfârșit Kate.

– Într-adevăr.

Blake deschise una din valizele sale și începu să o răscolească.

– Mă voi duce să înot în lagună.

Prin tonul fără replică, îi arăta limpede că nu ținea la compania sa.

– Ei bine, eu voi face un duș, cu siguranță apa rece îmi va face bine.

– Ești foarte palidă, făcu brusc bărbatul.

Și pentru prima dată de ore întregi, o privi în ochi.

– Poate ar trebui să tragi un pui de somn?

Urmă o clipă de tăcere apăsătoare. Apoi, găsindu-și costumul de baie, Blake închise cu putere valiza.

– Pe mai târziu, declară ieșind din încăpere.

Kate nu avu curaj să-și desfacă bagajele.

Se duse în baie și deschise complet robinetele de la duș. Lăsă îndelung să șiroiască pe ea un jet de apă fierbinte. Apoi, reduse încet căldura, până la cât de rece putu suporta. Curând, corpul care o durea reveni la viață.

În clipa în care se ducea în cameră, cu un prosop înfășurat în jurul corpului, Blake se întoarse. Îmbrăcat în culori deschise, cu trăsăturile destinse, semăna atât de mult cu bărbatul de care se îndrăgostise, încât fără să vrea, se înfioră de dorință.

Era o nebunie. Se comportau ca niște adolescenți capricioși. Nu, era imposibil ca o simplă neînțelegere să poată fi de-ajuns pentru a le ruina căsnicia!

– Blake...

Oboseala și emoția o făcură să-i rostească numele cu o voce schimbată, încărcată de senzualitate.

– Ce vrei?

O privi câteva secunde, apoi se întoarse și aruncă pe un scaun hainele de baie, ude.

– Ce este? repetă adunând scenariul care era pe masă și merse să se așeze lângă fereastră.

Kate îngenunche lângă el și încercă să-i ia mâinile.

– Blake, nu mă respinge. Este imposibil să continuăm astfel. Indiferent ce crezi despre mine, n-ar fi mai bine să încercăm să fim prieteni? Nu putem s-o luăm de la început? Oh! te rog!

Ultimele cuvinte se încheiară într-un murmur disperat. Căci Blake îi aruncă o privire strălucind de dispreț.

– Strânge-ți prosopul, draga mea. Îți arăți cam mult pieptul.

Cu un aer sarcastic, o privi legându-și prosopul cu o mână tremurătoare.

– Data viitoare când vei vrea să mă seduci, amintește-ți că în cursul carierei mele, am văzut mai multe femei goale decât au văzut cea mai mare parte dintre bărbați îmbrăcate. Și crede-mă, până la urmă, toate sunt la fel!

Kate plecă de lângă el, mai rănită decât dacă ar fi bătut-o.

– De ce-ți petreci timpul umilindu-mă? La Wilndhaven, voiai să faci dragoste cu mine. Spuneai că mă iubești. Oare cine te-a putut schimba în asemenea măsură?

– Ce-ți pasă? Ai un carnet nou de cecuri. Du-te și fă turul magazinelor, cheltuiește-mi banii, distrează-te! Dar nu-ți risipi timpul încercând să mă faci să-mi schimb părerea, nu vei reuși.

– Crezi că voi rămâne aici, dacă vei continua să mă insulți în acest fel?

– În ziua în care mă vei părăsi, îți voi tăia toate creditele, frumoaso. Cred așadar, că voi putea conta pe prezența ta atât de mult timp cât voi binevoi să te păstrez!

– Ești mizerabil!

Blake izbucni în râs.

– Ce? Nu s-a întâmplat cum ai prevăzut, inimioară? Credeai că performanțele tale în pat m-au subjugat în asemenea măsură încât să devin orb la stratagemele tale?

Și ochii îi rătăceau pe corpul ei, făcând cu cruzime inventarul farmecelor sale.

– Ești bine făcută. Dar performanțele tale... foarte mediocre, scumpete, nimic spectaculos!

Ținea să se arate grosolan. Voia să scape de ea.

– Îmi pare rău, spuse Kate cu o voce fără inflexiuni. Indiferent ce-ți poți imagina, n-am încercat să te prind în cursă.

– Nu. Nu tu m-ai îmbrobodit. M-am îmbrobodit singur.

Răsfoi scenariul, apoi, ca și când era singur în încăpere, se aplecă peste prima pagină.

– Voi ieși, spuse Kate. În cazul în care vrei să știi unde sunt, am intenția să merg să mă odihnesc pe marginea piscinei.

– Nu te grăbi să te întorci. Am de lucru. Și în seara aceasta, voi cina cu Jeni. Distracție plăcută.

– Cu siguranță mă voi distra, exclamă tânăra femeie cu o voce foarte stridentă.

Timp de câteva secunde, Blake păru pe punctul de a vrea să adauge ceva. Dar clipa trecu și, cu o ridicare din umeri, se adânci în lectură.

Kate ieși trântind ușa cu asemenea forță, încât zgomotul se repercută de-a lungul culoarului. Dar asta nu-i domoli durerea care-i chinuia inima.

Capitolul 10

Sacha nu-și ținu promisiunea. A doua zi nu se prezentă nimeni pentru a o conduce pe Kate prin insulă. Tânăra femeie călătorise mult și era întru totul în stare să plece s-o descopere. Dar nu avea nici o dorință. Măcinată de depresie, își petrecea de acum zilele pe marginea piscinei, sau pe plajele lagunei. Singură, mereu singură.

Blake lucra șaisprezece ore pe zi. Pleca înainte de apariția zorilor și se întorcea noaptea, cu fața marcată de oboseală. Uneori când se întorcea, Kate se prefăcea că doarme. În cameră aveau două paturi și era cu atât mai bine. N-ar fi putut suporta să doarmă în același pat cu Blake. S-ar fi temut în orice clipă, ca trupurile lor să nu se atingă accidental.

Duminică dimineața, ca de obicei, Blake se trezi în zori.

– Mă voi întoarce târziu, anunță.

Spunea același lucru în fiecare zi.

– Dare este duminică! Lucrezi?

– Tehnicienii încasează salarii triple, așa că nu cer altceva. Cât despre Jeni și despre mine, nu dorim să terminăm foarte repede.

– Vă distrați bine! exclamă Kate. Ați filmat deja scene de dragoste?

Blake făcu o pauză înainte de a răspunde.

– N-am nevoie să aștept turnarea unei scene pentru a face dragoste cu Jeni, dacă doresc.

Kate îl privi părăsind încăperea, cu ochii înciudați. Apoi râse, în pragul isteriei. Brusc, într-o schimbare a sentimentelor, înlătură cearșafurile. Astăzi, se va duce la locul de filmare. Și cu atât mai rău, pentru ce va gândi Blake. Dacă era îndrăgostit de Jeni, era de preferat să înfrunte situația.

Kate se simți jenată să întrebe personalul de la recepție unde lucra soțul său. Dar portarul, foarte amabil, îi găsi imediat un șofer de taxi capabil s-o ducă la filmare.

În spatele unui golf încântător, umbrit de cocotieri, fusese construit un decor. În spatele cortinei de plante tropicale, se ghicea fațada unei vile albe, fără etaj. Un asistent opri taxiul la distanță.

– Sunt doamna Harrington, anunță Kate, plătind cursa.

Asistentul o măsură, apoi o lăsă să treacă barajul. Kate se apropie cât de discret putu și se așeză într-un colț de unde putea observa totul. Sacha le dădea indicații lui Blake, Jeni și unui al treilea actor. Apoi veni și se așeză pe fotoliul său din pânză, lângă cameră. Blake dispăru între tufișuri și actorul o luă pe Jeni de talie. Se făcu o liniște totală. Sacha ridică brațul, dând semnalul de pornire. Imediat, Jeni începu să se zbată. Bărbatul căuta s-o facă să se urce cu forța pe o ambarcațiune. Fata striga cu disperare. Blake apăru brusc dintre tufișuri.

Numai văzând jocul lor, Kate înțelese că va scoate o armă. Adversarul său păru proiectat în aer de o împușcătură, apoi căzu înapoi. Sângele îi țâșni din piept, înnegrind nisipul. Timp de câteva clipe îngrozitoare, Kate se întrebă dacă nu asista la un accident adevărat.

– Perfect! strigă Sacha ridicându-se.

Apoi se întoarse spre echipă și întrebă:

– Și pentru voi, fără probleme?

Tânărul actor se ridicase și-și scosese cămașa murdară.

– Punga de plastic a funcționat foarte bine. Dar aș avea într-adevăr nevoie să mă schimb!

– Cincisprezece minute pauză pentru costume și machiaj, declară Sacha. Apoi se filmează!

Așadar, această scenă care i se păruse lui Kate atât de convingătoare, nu era decât o repetiție! Diferitele activități de pe platou o interesau atât de mult, încât fără să se mai ascundă, înaintă pentru a vedea mai bine. O voce din spatele ei, o făcu să tresară.

– Bună ziua! Sunt Peter Drake. Sunteți oare misterioasa soție a lui Blake?

Kate se întoarse și zâmbi.

– Într-adevăr, sunt Kate Harrington. Dar nu cred că sunt misterioasă. Nu port nici măcar ochelari de soare!

Peter Drake îi strânse îndelung mâna.

– Toată lumea de aici murea de dorința de a vă cunoaște. Ne gândeam că femeia care a fost în stare să-l păstreze pe Blake trebuia să fie o ființă excepțională, dar nici chiar așa!

– Mă flatați! Și dumneavoastră arătați foarte bine! Probabil sunteți actor.

Îl văzu schimbând mina și înțelese că tocmai făcuse o gafă.

– Iertați-mă, se grăbi să adauge. Cu siguranță, nu sunt o duzină de femei în America să nu vă recunoască. Se întâmplă să mă aflu printre ele. De ani e zile, nu mai merg la cinema.

O expresie de amărăciune trecu prin ochii albaștri ai lui Peter.

– Oh! credeam că veți rămâne cu gura căscată auzindu-mi numele. Dar speram să fiu măcar recunoscut!

– Vă voi spune ceva! exclamă tânăra femeie imediat. Nu l-am recunoscut nici măcar pe Blake, prima dată când ne-am întâlnit. Oare asta vă consolează?

– Asta mă lasă perplex!

Nu avură timp să spună mai mult, deoarece Sacha ceru liniște. Clapmanul veni să prezinte clacheta în fața camerei și scena fu jucată din nou. Kate trebui să admită că Jeni era foarte bine. Dădea dovadă de o fermitate cu mult departe de comportamentul său afectat obișnuit.

– Jeni este o actriță bună, îi spuse Kate lui Peter, cu o urmă de întrebare în voce.

– Toți cei care joacă sub îndrumarea lui Sacha, inclusiv fiica sa, trebuie să dea din ei tot ce este mai bun. Este cumplit să lucrezi sub ordinele lui, este în stare de orice: minciuni, trădări, corupții... Și totuși, cea mai mare parte dintre noi, ne-am vinde sufletul pentru a fi conduși de el. Are talent!

Kate rămase la filmare toată dimineața. Peter avea dreptate. Fiecare actor era bun. Dar în special Jeni și Blake, care păreau să aibă în același timp acea încordare și acel control asupra lor, care se recunosc la marii actori.

Dimineața se încheie cu filmarea unei încăierări care cerea o mare precizie de execuție. Actorii trebuia să evite să se rănească, dând totuși impresia că se bat de-a binelea. Kate se simți bolnavă de teamă la ideea că Blake se putea răni. Oare de ce se neliniștea atât de mult pentru un bărbat care-și petrecea timpul umilind-o? Scena fusese pusă la punct de mai multe ori. dar, în clipa filmării, un cascador își pierdu echilibrul. Kate înțelese imediat că în cădere, va aduce oțelul tăios al unei lame drept în inima lui Blake. Scoase un strigăt de groază.

Blake înălță capul și tresări. Descoperirea lui Kate îl făcu să-și piardă concentrarea. Se împiedică de cascadorul căzut jos și își înfipse cuțitul adânc în coapsă.

– Tăiați! urlă Sacha. Dumnezeule! Ce-i cu acești clovni care nu pot rămâne pe picioarele lor cinci minute la rând!

Blake se ridicase. Cu dosul mâinii își șterse buzele pline de nisip. Nu se vedea nici o urmă de sânge pe coapsa sa. Un machior se repezi în față, dar Blake îl îndepărtă cu un gest nervos și din doi pași fu lângă Kate.

– Ce faci aici? o întrebă pe un ton șuierător.

– Voiam să te văd lucrând.

Ea roși de jenă.

– Ești... Ești rănit?

– Bineînțeles că nu.

– Dar cuțitul?

– Dumnezeule, Kate! Sunt lame retractabile, din plastic... N-ar răni nici un nou-născut!

– Oh... Îmi pare rău... Nu știam...

Blake nu făcu nici un comentariu și Kate, conștientă de prezența lui Peter Drake, păstră de asemenea tăcerea. Sacha le ceru actorilor să-și ocupe din nou locurile și Blake se întoarse imediat în fața camerei.

Trebui să filmeze patru duble înainte de a obține una bună. De fiecare dată, greșelile îi fură imputate lui Blake. Kate își dădu seama de asta. Soțul ei părea că-și pierduse complet concentrarea.

– Gustarea! exclamă Sacha îndată ce se termină ultima dublă.

Apoi se întoarse spre Kate, deși până atunci nu arătase deloc c-o văzuse. Cât despre Jeni, traversă decorul și se duse să-i vorbească în șoaptă lui Blake.

– Doamnă Harrington...

Se opri și păru să facă un efort de memorie.

– Vreau să spun, Kate...

Cu coada ochiului, ea îi supraveghea pe Blake și pe Jeni.

– Te rog să nu mai vii la filmări. Prezența dumitale îl distrage pe Blake. Și deja este foarte preocupat, încordat...

– Nu înțeleg, spuse Kate, cu toate că se temea că înțelegea foarte bine.

Sacha nu se încurcă în explicații. Se întoarse spre Peter Drake.

– Nu voi avea nevoie de tine în această după-amiază. Planul de lucru nu poate fi urmat. De ce n-ai lua-o pe Kate să prânziți undeva? Apoi îi vei putea arăta cele mai frumoase colțuri ale insulei.

Nu lăsa nici o îndoială că era un ordin, nu un sfat.

– Cu plăcere! exclamă Drake. Vino, Kate! Să plecăm din acest azil de nebuni!

Tânăra femeie îi fu recunoscătoare că aplană situația și încă mai recunoscătoare când o duse într-un încântător restaurant local. Cu mare bunăvoință, o întrebă:

– Despre ce vrei să vorbim, Kate? Despre film, despre motodele de lucru ale lui Sacha?

Tânăra femeie bănuia că ardea de dorința de a ști care erau relațiile sale cu Blake. Dar simțea de asemenea că în spatele întrebărilor sale exista o adevărată amabilitate.

– Povestește-mi intriga filmului.

– Blake joacă rolul unui agent secret al guvernului. Se infiltrează într-o bandă de traficanți de arme care vinde material militar în Orientul Mijlociu. Jeni este bănuită că este amanta șefului bandei.

– Și cine este șeful bandei?

– Eu. Găsești că am aerul?

– Deloc! exclamă Kate râzând. Mi l-aș imagina mai degrabă un bărbat gras, chel, morosind a țigări de foi.

– Sacha nu se încrede în clișee. Personajul meu aparține unei generații de traficanți. Îmi organizez livrările de arme datorită celor mai moderne calculatoare. Ceea ce complică și mai mult sarcina adversarilor mei.

– Pe scurt, este un film de aventuri.

– Nu chiar. Personajul pe care-l joacă Blake se îndrăgostește de Jeni. În realitate, filmul este portretul unui bărbat hărțuit între simțul datoriei și dragostea pentru o femeie care trăiește în afara oricărei legi sociale. Sacha are dreptate să spună că Blake este tensionat. Filmul se bazează în întregime pe performanța sa de actor.

– Este deja un superstar. Sunt sigură că toată lumea îl va găsi extraordinar.

Peter schiță un zâmbet cinic.

– Cât de naivă ești, draga mea Kate! Starurile de cinema pot să nu știe să joace! Blake și-a făcut un nume datorită a două filme de science-fiction, în care mai mult își etalaa corpul, decât își arăta talentul de actor. Acum, trebuie să joace, este altceva.

– Și... crezi că va reuși?

– Oh, ba da! Este excelent! Dar ca toți actorii, se îndoiește de el însuși. Și în special acum

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Știi de ce a părăsit insulele Fidji atât de brusc?

– Nu, făcu Kate, cu gâtul uscat. Spune-mi.

– Îl cunoșteai cu siguranță pe Kevin, partenerul său, cel mai bun prieten?

Tânăra femeie făcu nu din cap.

– Kevin conducea echipa de cascadori în acest film. La un moment dat, un elicopter survola mașina în care rula Blake. Și Kevin, coborând de-a lungul unui cablu, trebuia să-l smulgă de acolo, pentru a-i permite să scape de urmăritori. În mod normal, scena ar fi trebuit să fie filmată cu o dublură. Dar Blake insistase s-o filmeze el însuși. Evident, prim-planurile sunt mai convingătoare când sunt filmate în acțiune.

– Este teribil de periculos!

– Nu mai mult decât alte cascade, numai că aceasta cerea o sincronizare perfectă între cel care era în mașină și cel care-l smulgea de acolo.

– Și ce s-a întâmplat?

– O imperfecțiune neprevăzută a materialului... Cablul care-l susținea pe Kevin s-a rupt brusc. Kevin s-a rostogolit sub roțile mașinii. A murit în urma ruperii coloanei vertebrale.

Kate păli. I se părea că vede scena.

– N-a fost greșeala lui Blake, se grăbi să adauge Peter. De fapt, nimeni n-a fost răspunzător. Trei persoane, asta incluzându-l și pe Kevin, verificaseră cablul, centimetru cu centimetru. Dar Blake s-a învinovățit că n-a fost în stare să-l rețină pe Kevin în cădere. Un cascador în bună condiție fizică ar fi reușit, se gândea.

– Este adevărat?

– Nu, era imposibil. De altfel, Blake s-a rănit la umăr și la șold aruncându-se afară din mașină pentru a-i veni lui Kevin în ajutor. A trebuit să fie spitalizat o săptămână și a refuzat orice vizită. Când Sacha a venit să-l ia de la spital, a avut surpriza să descopere că Blake își semnase biletul de ieșire și dispăruse. Presupun că știi mai bine decât mine unde era și ce făcea.

– Da, spuse Kate, se întorsese la el, la Windhaven.

– Windhaven?

– Ferma părinților săi.

– Ah! Înțeleg de ce a spus Jeni că l-a descoperit în vizuina lui!... Sacha era mai tulburat decât voia să admită de moartea lui Kevin. Dispariția lui Blake l-a terminat! În timp ce voi erați acolo spunându-vă vorbe dulci, pot să-ți spun că pentru noi a fost greu!

– Îmi pare rău...

– L-ai adus înapoi pe Blake la cinema, asta este esențial. Un timp, ne-am temut să nu abandoneze cariera.

– Mulțumesc că mi-ai vorbit în felul acesta, Peter. Acum, poți să mă duci la hotel?

– Da, desigur. Dar, în schimb vorbește-mi despre dumneata. Ce făceai înainte de a-l întâlni pe Blake? în afară să fii cea mai frumoasă femeie din Wisconsin?

În timp ce rulau spre hotel, Kate rezumă pe scurt viața sa din trecut, trecând peste căsătoria cu Steven, pentru a evoca mai degrabă activitățile la Centrul de copii handicapați. Peter o asculta cu interes. Și când plecă, îi spuse din nou câtă plăcere îi făcuse compania sa.

– Data viitoare mi-ar plăcea să-ți arăt câteva din cele mai interesante locuri de pe insulă.

– Voi fi încântată, spuse Kate zâmbindu-i călduros.

O liniștise. Kate înțelegea acum că se înșelase imputând dificultățile căsniciei sale unei singure cauze. Blake – un bărbat de treizeci și cinci de ani, care dusese o viață grea, nu putea să ajungă complet nevătămat. Avea problemele sale. Și ea trebuia să și le asume.

Se bucură în taină când soțul său se întoarse în acea seară mai devreme decât de obicei.

– Nu-mi imaginam să te găsesc aici, exclamă Blake.

Nu cinezi cu Peter Drake?

– Nu.

Cu un gest nervos, Kate își dădu părul spre spate. În fața ostilității lui Blake, simțea inutilitatea planurilor sale de împăcare.

– Dar tu, Blake, cinezi cu.... cineva?

– Nu.

– Am putea... Am putea să cinăm împreună?

– Cred că da, dacă ții la asta, răspunse soțul său, fără s-o privească. Știu un restaurant indian bun, foarte aproape de aici.

– Îmi convine! Dacă binevoiești să mă aștepți, voi fi gata într-un minut.

***

Era un loc liniștit, în fața mării, frecventat mai ales de indienii stabiliți la Viti Levu. La început, lui Blake și Kate le fu greu să găsească un subiect de conversație. Apoi, plăcerea pe care o avură să savureze mâncărurile exotice, le domoli tensiunea. Kate îl întrebă despre insulele Fidji. Blake aminti personalitatea căpitanului Cook, care descoperise aceste insule în secolul al XVIII-lea, în timpul extraordinarelor sale călătorii în mările sudului.

– Oare n-a murit chiar aici?

– Nu, a fost omorât de indigenii din insulele Sandwich, care căutau să verifice dacă era sau nu zeu.

– Ce trist sfârșit pentru un bărbat care nu s-a interesat decât de descoperiri științifice!

– Aparținea unui secol mult mai dur decât al nostru. Gândește-te că a avut șase copii, din care nici unul nu a atins vârsta maturității. Trei au fost uciși în timpul expedițiilor maritime și doi au murit mici, chiar înainte să-l fi cunoscut!

– N-aș fi dorit să-i fiu soție. Să aștepți ani întregi, fără să primești vești, fără să știi dacă soțul tău este mort sau viu și pe deasupra să-ți pierzi doi dintre copii, ce grozăvie! Orice ar fi putut îndura căpitanul Cook, consider că destinul soției sale a fost mai rău!

Privirea lui Blake se îmblânzi în timp ce contempla chipul animat al lui Kate.

– Cred că bănuiesc ce crezi, că dacă dintotdeauna femeile ar fi avut drepturi egale cu bărbații, lumea ar fi mers mai bine.

– Oh! nu văd nici o necesitate să rescriem istoria! Cauzelor pierdute, le prefer luptele de astăzi.

– Câtă înțelepciune la so....

Fraza îi muri pe buze.

– Ți-ai terminat cafeaua? se întrerupse brusc. Mi-ar plăcea să ne întoarcem. Mâine trebuie să mă trezesc foarte devreme.

Fragila armonie care se stabilise între ei fu ruptă. Blake nu mai spuse nici o vorbă nici rulând spre hotel, nici intrând în apartamentul lor.

Kate se duse în baie să se dezbrace. Când ieși în cămașa de noapte, îl găsi măsurând nervos camera în lung și-n lat. O supuse unui examen rapid, apoi declară cu maxilarul încleștat.

– Ies să fac un tur.

– Rămâi, te rog.

Blândețea cu care-și formulase cererea îl reținu lângă ușă.

– Blake... n-am putea.... să vorbim puțin?

– Despre ce?

– Despre căsnicia noastră.... Te rog!

Renunțând la orice demnitate, străbătu încăperea pentru a-l reține de braț. Blake încremeni imediat. Doar vena jugulară zvâcnea cu putere la baza gâtului. Ezitând, Kate își apropie mâna de obrazul său. Bărbatul o respinse fără menajamente.

– Despre ce căsnicie este vorba?

Vocea îi era fără expresie și mâna pusă deja pe clanța ușii.

– Dar suntem căsătoriți, Blake!

Nu poți să negi faptul!

– Numești asta căsătorie? Este o tranzacție!

– Nu vorbești serios! Știu că dorești să faci dragoste cu mine!

– Nu știi nimic!

Dar pe neașteptate, Blake își pierdu controlul asupra lui însuși. O trase pe Kate lângă trupul său fără cea mai mică urmă de tandrețe. Gura îi era fierbinte și brutală când îi acoperi buzele cu sărutări violente.

– Îți dorești ca problemele de sex să fie incluse în contract?

O sărută din nou, cu o violență înzecită.

– Asta vrei, Kate? repetă cu cruzime.

– Nu. Asta vrei tu! Raporturi sexuale lipsite de orice dragoste adevărată!

– Da, la naiba! Asta vreau! Oare de de ar trebui să mă las pradă amintirilor înșelătoare de la Windhaven?

Mânia nu mai putea să ascundă nevoia pe care o avea de ea. Timp de câteva secunde, Kate își permise să răspundă dorinței intense pe care o vedea aprinzându-se în el. Își arcui trupul lângă al său, se mișcă în brațele sale și scoase un ușor strigăt de plăcere când îi îndepărtă bretelele fine ale cămășii de noapte, pentru a-i mângâia mai bine pielea catifelată de pe spate.

– Ești atât de drumoasă! gemu bărbatul sărutând-o. Oh! Dumnezeule! De ce trebuie să fii atât de frumoasă!

– Să facem dragoste, Blake, te rog!

– Nu!

Parcă își smulsese exclamația din gură. O respinse cu mâinile tremurând.

– Sunt atât de periculoasă?

– Da, șopti Blake. Când sunt lângă tine, îmi fierbe sângele. Când lipsești, pot cel puțin să-mi amintesc ce femeie ești în realitate.

– Nu știi cum sunt în realitate, spuse Kate cu tristețe.

– Părăsesc Viti Levu mâine în zori. Plecăm cu o echipă redusă să filmăm niște scene pe o altă insulă din arhipelag. Peste două zile, când mă voi întoarce, poate vom putea avea o discuție.

– Putem s-o avem chiar acum... dacă accepți să mă asculți.

Blake ridică din umeri.

– Ies, Kate. Nu mă aștepta.

Capitolul 11

A doua zi, Kate fu mulțumită să primească un telefon de la Peter Drake. Crezuse că va fi plecat cu restul echipei și se bucură că se înșelase.

– Am turnat deja cea mai mare parte a scenelor mele, îi explică Peter. N-am nimic de făcut în următoarele două zile. Ce-ai spune să vizitezi insula cu mine?

– Aș fi încântată.

Mai întâi o duse la Suva, capitala insulei și port pitoresc, cu străzile mărginite de arbuști de piper și grădini debordând de strălucitoare flori tropicale. Pieţele, bine făcute pentru a atrage turiștii, ofereau o mare alegere de sculpturi în lemn, bijuterii de argint, păpuși în costume locale.

Cea mai mare parte a dughenelor erau ținute de indieni și sariurile țesute cu fir de aur ale femeilor străluceau în soare, adăugându-se la exuberanța tropicală.

Apoi, după ce vizitară casa guvernatorului, se duseră la Lautoka, de unde se îmbarcară pentru o croazieră de neuitat printre insulele Yasawa, populate încă de fidjieni care-și păstraseră intacte obiceiurile.

Era foarte târziu când Peter o conduse pe Kate la hotel. Tânăra femeie îi era foarte recunoscătoare pentru că-i permisese să uite pentru un timp de problemele sale.

– Pot să vin să te iau mâine la aceeași oră? o întrebă bărbatul. Este ceva ce țin neapărat să-ți arăt.

– Pare foarte pasionant!

– Nu pasionant. Dar interesant, sunt sigur.

Se aplecă spre ea și-i atinse ușor obrazul.

– Mulțumesc pentru minunata companie!

– Aș putea să-ți întorc complimentul!

Era un prieten foarte rar. Își dorea ca nimic să nu vină să le strice relația.

A doua zi, Peter veni s-o ia imediat după micul dejun.

– Te voi conduce de cealaltă parte a golfului. Există acolo un centru de reeducare pentru copii. Când mi-ai vorbit despre munca ta, m-am gândit că această vizită te-ar putea interesa. Instituția de-abia s-a deschis, echipa este redusă și totuși, rezultatele sunt deja formidabile.

– Mă interesează enorm. Dar cum ai făcut să descoperi un asemenea loc? Mi se pare că acolo nu este nimic care să intre în preocupările unui tânăr actor de cinema?

După o clipă de tăcere, Peter declară:

– Sora mea suferă de scleroză multiplă. Când ai unul dintre ai tăi bolnavi, vezi lucrurile cu totul altfel.

– Oh! Peter, îmi pare rău!

Și-i puse instinctiv mâna pe braț.

– Ce vârstă are?

– Este mult mai tânără decât mine. N-are decât doisprezece ani. Părinții mei aveau deja trei fii și au fost nebuni de bucurie când s-a născut Cindy.

Tristețea îi întunecă fața.

– Ce-i mai rău, este că ei continuă să spere într-o vindecare. În fiecare dimineață se trezesc crezând că va avea loc vreo minune.

Ce să spună? Munca sa o învățase pe Kate că cel mai mic semn de ameliorare trebuia să fie considerat ca o victorie asupra bolii. Dar în fața durerii lui Peter tăcu, mulțumindu-se să-i strângă brațul.

Cu un efort vizibil bărbatul se strădui să-și alunge gândurile negre.

– Aproape am ajuns, o anunță.

Un bărbat delicat, în vârstă, îi întâmpină cu căldură.

– V-am adus o prietenă, Kate Harrington, îi spuse Peter. A fost educatoare în Statele Unite. Kate, ți-l prezint pe Thomas Bligh, directorul centrului.

Domnul Bligh o duse pe Kate să viziteze instituția.

– Ne lipsește atât de mult personalul, încât căutăm să le dăm înainte de orice o anumită autonomie copiilor.

Vreau să-i convingem că pot duce o viață folositoare, interesantă, în ciuda handicapului.

Peter și Kate petrecură o parte a zilei jucându-se cu copiii și observând diversele terapii care le erau aplicate. Obișnuită cu specializarea strictă a medicilor americani, Kate se miră să vadă educatorii trecând de la o disciplină la alta. Atmosfera deschisă, neformală din institut, o încântă.

La întoarcere, îi mulțumi foarte mult lui Peter că-i înlesnise această vizită. Vorbi atât de mult, încât nu observă că se înnoptase.

Se opriră pentru a cina rapid, fără să înceteze să-și amintească de ce văzuseră în timpul zilei. Apoi plecară. Kate tocmai povestea câteva din succesele pe care le avusese în munca sa, când ajunseră la hotel.

I se păru foarte normal să-l invite pe Peter să urce în apartamentul său, pentru a-i arăta fotografii ai unor copii pe care-i tratase, fotografii de care nu se despărțea niciodată.

Le scoase din plicul lor și Peter se apropie de ea pentru a le vedea mai de aproape. În primele, copilul părea un bebeluș slab, murdar și speriat; în ultimele, un băiețel voinic de opt ani. Și totuși, doar șase luni despărțeau cele două serii de fotografii.

Erau aplecați asupra fotografiilor, evocând uimitoarea vindecare a copilului, când Kate se ridică și se trezi brusc în brațele lui Peter.

Acesta înclină capul pentru a o săruta. Tânăra femeie încercă să-l respingă.

– Nu, Peter, te rog!

– Kate... Nu voiam să se întâmple asta, dar...

Nici unul, nici celălalt nu auzi ușa deschizându-se.

– Fermecător! spuse zeflemitor Blake. Poate ar trebui să mă scuz că v-am întrerupt?

Kate sări din brațele lui Peter. Fotografiile se risipiră pe jos. Peter se întoarse încet spre Blake, bravând.

– Îmi face plăcere compania lui Kate, declară cu hotărâre. Dar cred că ne vom putea continua conversația în altă zi.

– Ești optimist!

Peter se prefăcu că ignoră exclamația lui Blake și se aplecă să strângă fotografiile împrăștiate.

– Iată, Kate. Și mulțumesc pentru această zi minunată.

– Și eu îți mulțumesc, spuse aceasta.

Îl privi ieșind din încăpere. Una dintre fotografii îi scăpă din mână. Se grăbi s-o ridice. Când se îndreptă, Blake era cu privirea ațintită asupra ei, cu gura strâmbată de un rânjet zeflemitor.

– Ce ai de mă privești așa? îl întrebă cu asprime.

– Am dreptul să te privesc cum îmi place. Am primit acest drept în ziua când te-am luat de soție.

– Credeam că nu suntem căsătoriți. După tine, n-a fost decât o problemă de bani.

– Și ar trebui să plătesc facturile acceptând ca alți bărbați să se bucure de plăcerea trupului tău?

– Peter a avut doar plăcerea de a mă însoți, îl corectă Kate. Măcar el a știut să-și dea seama că am un suflet și o minte, ceea ce tu n-ai fost în stare să înțelegi.

– Oh! am putut vedea cât de mult îți admira mintea, când am intrat în încăpere! Ce-ați inventat amândoi, în timpul absenței mele?

– Nimic, spuse Kate ridicând din umeri. Cel puțin nimic ce te-ar putea interesa. M-a dus să văd niște locuri demne de interes.

– Nu mă îndoiesc!

Și în schimb, tu ce l-ai făcut să vadă? Patul tău?

Brusc, tânăra femeie se aprinse de furie, la fel de violent ca el.

– Și dacă aș fi făcut-o? Tu nu mă dorești, mi-ai spus-o. Oare sunt condamnată la castitate?

– Nu! Nu ți-am spus niciodată că nu te doresc! protestă Blake și Kate îi auzi respirația aspră și scurtă.

Din doi pași mari, fu lângă ea și o luă în brațe.

– De ce aș fi pretins asta, când.... Dumnezeule! știi bine că nu pot să fiu în aceeași încăpere cu tine fără să mor de dorința de a te atinge... de a te lua în patul meu.... de....

– Acum două zile spuneai că nu-ți dorești deloc să faci dragoste cu mine!

Ochii negri îi străluceau în timp ce o strângea la piept.

– Să nu vorbim de dragoste, Kate! Ce simt pentru tine în această clipă n-are nimic de-a face cu dragostea!

Tânăra femeie dădu capul pe spate, pentru a-i evita sărutările.

– Nu sunt un obiect pe care să-l iei pentru a-ți domoli o nevoie trecătoare, apoi când le-ai potolit să-l arunci! Sunt o femeie!

– Crezi că n-am observat? exclamă Blake cu un râs ironic. Nici un bărbat n-ar putea împărți camera cu tine noapte de noapte, fără să-și dorească la nebunie să te aibă.

– Nimic nu-ți permite să mă tratezi în această manieră și...

Nu-și putu termina fraza. Blake își afundă mâna în părul său și o trase brusc, pentru a o face să dea capul pe spate. Încercă să reziste. Dar bărbatul se repezise deja asupra gurii sale, punând stăpânire pe ea cu o furie în care se îmbina nevoia de a pedepsi și dorința de a o poseda. Încordându-se, Kate încercă să-și elibereze buzele. Dar ignorându-i rezistența, Blake se aplecă și mai strâns asupra ei, strivind-o de pieptul său. Putea să-i simtă tăria mușchilor încordați, în același timp cu adâncimile amare ale mâniei.

– Nu, Blake! protestă Kate. Te înșeli. Peter nu-mi este decât prieten. N-ai nici un motiv să te porți în acest mod!

– Dacă ar fi numai din cauza lui Peter! murmură Blake cu o voce răgușită.

– Ce vrei să spui?

Kate nu era sigură că înțelesese bine. Dar întrebarea îi fu înăbușită de noi și fierbinți sărutări. Se răsuci în brațele lui Blake, luptând să reziste atacurilor sale furioase, luptând împotriva dorinței care începuse

să se nască în ea. Un fior îi trădă tulburarea. Blake fu sensibil la acest răspuns foarte ușor, pe care ea încerca să-l ascundă. Îmbrățișarea sa deveni mai puțin agresivă și treptat, sărutările căpătară o promisiune de tandrețe.

Fără să vrea, se muie în brațele lui, devenind suplă și docilă:

– Nu, Blake! continuă să murmure totuși.

Dar când începu să-i atingă pieptul, știu că nu va mai putea să se sustragă mult timp plăcerii devastatoare pe care i-o provocau mângâierile sale.

Încercă încă o dată să-i ordone să plece și să nu mai revină. Dar nu-și găsi cuvintele. Mângâierile lui Blake o umpleau de dorință, îndepărtau orice putere de gândire, îi promiteau paradisul, numai dacă le ceda. Bărbatul nu înceta s-o îmbrățișeze, s-o sărute. Buzele îi alergau pe pielea mătăsoasă, o îndemnau să cedeze. O străbătu un fior din cap până în picioare.

Blake o sărută și mai profund, amorțindu-i gândurile, înecându-i voința. Și tot ce mai putu înțelege fu că toată căldura dorinței sale se transmisese trupului lui Blake.

O secundă, tremură de teamă, apoi fu cuprinsă de o bucurie orgolioasă. În adâncul ochilor închiși la culoare, citea deschis nevoia pe care o avea de ea.

– Iubește-mă, Blake, gemu. Vreau să mă iubești.

Imediat, acesta rosti o înjurătură. Și aruncându-și părul spre spate, se îndepărtă de ea cu un zâmbet schimonosit.

– Nu se poate pune problema de dragoste între noi, ți-am spus! De ce să continuăm să ne mințim? Vreau satisfacție sexuală. Ca și tine. Suntem adulți. Nu există nici un motiv să ne ascundem dorințele. Dar, Dumnezeule! Dragostea n-are nimic de-a face cu asta!

Kate îi condamna cuvintele și și-ar fi dorit să se opună. Dar tot trupul îi ardea. Când Blake se aplecă din nou asupra ei și începu s-o sărute, când mâinile sale îi cuprinseră sânii, nu mai făcu nici un efort pentru a-l respinge. Bărbatul o sărută cu o nerăbdare sporită. Dorința o copleși, o înecă.

Brusc, fu ridicată de la podea și camera se învârti în jurul ei. Simți pernele răcoroase sub cap și înțelese că Blake o așezase pe unul din paturi.

Făcu un ultim efort să se întoarcă de la el. Nu, n-avea dreptul s-o aibă cu ochii strălucind de mânie, cu un trup încordat de dispreț. Dar mâinile nerăbdătoare ale lui Blake îi smulseră hainele și, peste tot pe unde o atingeau, pielea îi lua foc.

Blake îi acoperi trupul cu sărutări, sorbindu-i răsuflarea, frământându-i carnea, prelungind așteptarea, chinuind-o și amețind-o în același timp, până în clipa în care, nemaiputând să suporte supliciu, Kate îl rugă să-i pună capăt.

– Sunt soția ta, Blake! murmură totuși, în timp ce el îi strivea buzele cu sărutările sale. Te rog, nu în acest fel! Nu trebuie să se petreacă așa între noi.

Câteva scurte minute, crezu că simte o urmă de tandrețe în sărutările sale. Dar curând, Blake își intensifică înflăcărarea. Înnebunită, se agăță de el. Și încheie prin a deveni oarbă la tot ce nu era plăcerea lor intensă.

Mai târziu, Kate se îndepărtă de soțul său și, afundându-și fața în pernă, încercă să-și ascundă lacrimile. Un timp, în întunericul încăperii fu doar liniște.

Apoi Blake se aplecă spre ea, îi ridică fața și-i atinse ușor cu vârful degetelor obrajii uzi, într-un gest de o blândețe neașteptată.

– Nu plânge! Nu pot suporta să plângi!

Kate avea ochii închiși, dar îi simți căldura respirației trecându-i peste față, apoi gura sa îi atinse ușor pleoapele.

– Kate! îi spuse.

Și mâna îi tremura ușor când îi atinse trupul.

– Kate, vreau să fac dragoste cu tine.

Tânăra femeie deschise ochii, întrebându-se dacă înțelegea sensul cuvintelor. Spusese "dragoste", acel cuvânt pe care refuzase să-l rostească. Ezitând, se întoarse în brațele sale. Blake o apropie de el și-i sorbi ultimele lacrimi.

– Te rog, Kate, fă dragoste cu mine.

***

Deși Kate se trezi foarte devreme, Blake plecase probabil de mult deoarece lângă ea cearșaful era rece. Dornică să-l regăsească, se grăbi să-și facă toaleta.

Voia să se asigure că vorbele tandre pe care i le spusese în timpul nopții rămâneau reale și la lumina zilei.

Luă un taxi pentru a merge la filmare, fără să se preocupe de ce vaspune Sacha văzând-o apărând.

Pe plajă nu erau nici cascadori, nici figuranți. Și tehnicienii erau în număr mic. Sacha era adâncit într-o conversație cu Blake și Jeni. Din câte putu vedea Kate, Peter Drake părea să lipsească. Dornică să nu-l distragă pe Blake de la munca sa, Kate se ținu la distanță, în umbra arborilor. Oare era rezultatul imaginației sale? Avea sentimentul că în aer vibra o mare tensiune.

După ce dăduse instrucțiuni cu voce joasă, Sacha reveni la cameră și dădu semnalul de pornire. Era, se pare, o scenă de adio. În picioare lângă mare, Blake o săruta cu pasiune pe Jeni, și ea îi răspundea la sărut.

Atunci, Kate înțelese de ce echipa era atât de puțin numeroasă și extrem de tăcută. Blake o luă pe Jeni în brațe, o sărută din nou cu un realism remarcabil, apoi începu s-o dezbrace. Kate închise instinctiv ochii în clipa în care, cu membrele înlănțuite, căzură pe nisip.

Când deschise pleoapele, Blake și Jeni erau încă acolo și camera se apropiase. Țintuită în locul său, Kate îl văzu pe Blake mângâind trupul pe jumătate gol care i se oferea. Când Jeni începu să descheie cămașa lui Blake și să-i sărute pieptul, Kate nu putu suporta mai mult. Se întoarse, mușcându-și pumnul pentru a se împiedica să strige.

Erau actori, își spuse și și-o repetă în timp ce se grăbea să se îndepărteze. Nu se opri decât când fu destul de departe pentru a nu mai vedea și auzi nimic din ce se întâmpla în urma sa. Încercă să judece. Când asistase la o scenă de violență, sângele nu era decât hemoglobină, iar cuțitele din plastic. În acest caz, de ce se frământa acum? Se prefăceau că se iubesc, nu era real....

Furioasă, azvârli cât putu de departe în apa liniștită a lagunei, o scoică spartă. Va avea oare curajul să se întoarcă la filmare și să aibă o explicație sinceră cu Blake?

Mergea de-a lungul nisipului ud, când vocea lui Jeni o strigă de dincolo de plajă. Kate se întoarse în silă.

– Bună ziua.

– Salut, Kate.

Oare Jeni era acolo din întâmplare, sau cu un scop anume? Mai seducătoare ca niciodată, încă purta costumul de scenă, pantaloni colanți și corsaj care-i lăsa umerii goi. Dar sofisticarea ținutei era

contrazisă de expresia feței sale, care reflecta o vulnerabilitate nouă. Gura îi tremura, ochii măriți de machiaj, străluceau intens și de neînțeles. O privi îndelung pe Kate.

– Te-am văzut adineaori la filmare, spuse în cele din urmă. Ce crezi despre scenă? Să știi că este punctul culminant al filmului.

– Erai foarte bine, răspunse Kate pe un ton țâfnos. De altfel, nu te-am văzut jucând decât de două ori, dar de fiecare dată, am considerat că jocul tău ieșea din obișnuit.

– Mulțumesc, spuse Jeni, fără să adauge nici una din observațiile insolente la care se aștepta Kate. Este ultima mea zi de filmare. Dar Blake n-a terminat. Va trebui să refacă anumite scene în care îl are ca partener pe Peter Drake. Sacha le găsește lipsite de realism. A hotărât să plece cu echipa în cealaltă parte a insulei, unde peisajul este mai primitiv. Poate asta va adăuga puțină violență filmului.

Jeni tăcu o clipă înainte de a adăuga:

– Când am primit acest rol, eram hotărâtă să dovedesc că nu-l obținusem numai pentru că eram fiica lui Sacha Stein. Știam că o mulțime de actrițe de la Hollywood mă așteptau la cotitură. Așa că m-am identificat cu personajul atât de complet cât am putut. Era modul mea de a-l face să trăiască. În aceste ultime două luni, am avut impresia că nu mai sunt Jeni Stein, ci Angela, adolescenta din film.

– Trebuie să fie mai degrabă stânjenitor să-ți schimbi personalitatea la fiecare filmare!

– Actorii experimentați n-o iau în modul acesta, răspunse calm Jeni. Nu se lasă dominați de rolurile lor. Sunt ei cei care le domină. Blake, de exemplu, știe să facă diferența între ficțiune și realitate. Când joacă, timp de câteva secunde, este întru totul personajul pe care-l interpretează. Dar îndată ce se oprește, redevine imediat Blake Harrington.

– Scena voastră de dragoste era foarte convingătoare pentru două persoane care-și simulează emoțiile! nu se putu stăpâni să exclame Kate.

– Blake juca. Eu nu, declară Joni cu un râs ușor, dur... De altfel mă întreb de ce îți spun toate astea. Dar când începi, nu te mai oprești, nu-i așa?

– Ești îndrăgostită de Blake?

– Am fost. Nu mai sunt. Sau mai degrabă, curând nu voi mai fi. Nu mă interesează să-mi chinui inima pentru un bărbat care îmi neagă până și existența.

Ridică privirea și o ațintì sfidător asupra lui Kate.

– Cred că mă simt vinovată pentru că, în aceste ultime săptămâni, am făcut totul pentru a vă distruge căsnicia.

– Liniștește-te, o întrerupse Kate, cu oarecare tristețe. Blake și cu mine suntem singurii responsabili de eșecul căsniciei noastre.

– Am participat și eu! Când am venit la Windhaven, păreați amândoi atât de îndrăgostiți, încât am înnebunit de gelozie. Vă priveați și credeam că aud aerul vibrând! În plus, păreați să fiți prieteni! Pasiunea se domolește repede, prietenia rămâne.

Există între noi acel fel de intimitate care se naște de obicei după ani de viață în comun. Îmi doream teribil să cunosc o intimitate de acest fel cu Blake. Dar nu reușisem; atunci, mi-am dorit să n-o împărtășească nici cu altcineva...

– N-are rost să-mi vorbești despre asta, Jeni.

– Da, știu. Presupun că mâine mi-o voi reproșa de moarte... Totuși, mai am ceva să-ți spun. Eu l-am sunat pe directorul de la televiziunea din Milwaukee. M-am dat drept tu și l-am invitat să facă un reportaj despre căsătoria "mea".

– Ce? Ai făcut tu asta?

– I-am dat ora și locul căsătoriei. Dacă-ți amintești, Blake mi-a spus ziua. Pentru a avea ora exactă, mi-a fost de-ajuns să sun secretarele unor judecători!

– Dar, pentru Dumnezeu, ce sperai?

– Să-ți fac necazuri, declară Jeni fără ocol. Blake mi-a mărturisit că nu l-ai recunoscut și mi-a interzis să-ți dezvălui adevărata sa identitate. Am sperat că, descoperind că te-a mințit, vei claca sub ochiul camerei, în fața a cincizeci de milioane de telespectatori.

Ridică din umeri.

– Nu te cunoșteam bine! Nu ți-ai pierdut controlul nici o secundă. Te-ai mulțumit să zâmbești cu un aer melancolic, în timp ce Blake te privea, cu toată dragostea în ochi. După ce te-am văzut pe ecran, te-am detestat de două ori mai mult!

– Dacă măcar ne-ai fi putut însoți până la camera de hotel! murmură Kate. Pentru că se pare că este ziua mărturisirilor, lasă-mă să-ți spun că faptele tale au avut consecințe care ți-au depășit previziunile! Blake a tras concluzia că l-am recunoscut încă din prima zi și că am făcut în așa fel încât să ne căsătorim pentru că era bogat și celebru!

– Știu că am acționat greșit, spuse Jeni. Acum, că filmul s-a terminat, pot s-o recunosc. Dar n-aș fi acceptat asta niciodată dacă mi-ar fi rămas o cât de mică șansă să-l am pe Blake. Din nefericire, te iubește, Kate. Pentru el, ești tu, sau nimeni. Așa că, să fiți fericiți împreună, pentru că nu mă veți mai vedea niciodată.

– Mi-ar plăcea să fiu la fel de sigură ca tine!

– Mâine părăsesc insulele Fidji, Kate. Crezi că aș pleca dacă mi-ar rămâne cea mai mică speranță să-l văd pe Blake întorcându-se spre mine?

Ridică bărbia cu o mișcare sfidătoare din cap.

– Sper că rolul meu va merita un Oscar. Poate te voi vedea la înmânarea premiilor? Și, zău! sper ca atunci să fii însărcinată în nouă luni și îngrozitoare la vedere!

– Mi-ar plăcea să fiu însărcinată. Și sincer, îți doresc să obții un Oscar!

– Așa de necrezut cum este, probabil gândești ceea ce spui! Aparții unei specii nobile!

– Îmi pot permite să fiu generoasă, pentru că-l am pe Blake. La revedere, Jeni.

– La revedere. Gândindu-mă mai bine, nu, nu sper să te văd la înmânarea Oscarurilor. Cu norocul meu, s-ar putea să fiu dintre acele femei pe care maternitatea le înfrumusețează!

Joni se întoarse și traversă în grabă plaja pustie. Nu privi înapoi nici măcar o dată.

Kate se îndepărtă încet de lagună. Blake lucra încă. Așa că nu putea spera să-i vorbească. Merse de-a lungul șoselei până găsi un bar de unde putu chema un taxi. Mintea încă îi oscila între speranță și dezamăgire în timp ce se întorcea la hotel.

În clipa în care deschise ușa apartamentului, începu să sune telefonul. Poate era Blake? Inima îi tresări.

– Doamna Harrington? Nu închideți, vă rog, auzi. Vorbiți cu Statele Unite.

Urmă un țârâit pe linie.

– Kate, tu ești?

– Mamă!

– Ah, Dumnezeule! În sfârșit, te pot găsi. Cred că am sunat la toate hotelurile din Fidji. De fiecare dată mi s-a răspuns că nu aveau acolo pe domnul și doamna Koehler!

– Mă întreb cum a făcut telefonista să mă găsească.

Suntem înscriși la recepție sub alt nume.

Și fără să-i lase mamei timp să pună întrebări, reluă:

– Care este problema? Tata se simte bine, sper!

– Oh, Kate, tatăl tău! A avut un atac! Este la spital. De-abia poate să vorbească, dar te cheamă.

Kate strânse telefonul de i se albiră degetele.

– Mă întorc, spuse imediat. Dar nu există decât un avion pe zi și zborul durează cincisprezece ore. Spune-i tatei că voi fi lângă el cât de repede voi putea.

– Kate! Nu știu dacă va scăpa!

Chiar la mii de kilometri, Kate putu simți panica ce făcea să vibreze vocea mamei sale.

– Medicii îl avertizaseră, dar nu i-a păsat... Și apoi... cu toate aceste necazuri în afaceri...

– Ce? Doctorii îl preveniseră? Vrei să spui că a mai fost bolnav?

– Da, la două zile după moartea lui Steven! S-a dus la doctor. Tensiunea era mult prea mare și inima-i bătea neregulat. Nu ți-am vorbit despre asta, pentru că avusesei deja prea multe de suportat.

O nouă urmă de isterie apăru în vocea doamnei Forsberg.

– Te rog, întoarce-te repede! Cred că de data aceasta va muri.

– Ba nu, mamă, își va reveni. Știi cât de robust este.

Kate încercă disperată să găsească vorbele care s-o calmeze pe mama sa, dar nici una nu-i veni în minte.

– Mă duc imediat să mă ocup de întoarcere. Voi fi lângă tine înainte să-ți dai seama.

– Bun. Cred că-mi va fi mai ușor acum, când știu că te întorci. Mi-a fost atât de teamă că nu te voi putea găsi... Teama că tatăl tău nu te va mai putea vedea.

– Să nu te mai gândești la așa ceva. Du-te lângă el. Și spune-i că mă întorc.

– Mulțumesc.... hm.... Kate...

– Da. Ce?

– Nu, nimic. Îți mulțumesc.

Kate era în stare de șoc. Nu trebuia să întârzie deloc să facă pregătirile necesare întoarcerii sale. În timpul după-amiezii încercă să-l găsească pe Blake. Dar în zadar. De la secretariatul producției i se confirmă că Jeni plecase deja. Echipa lucra la kilometri distanță, într-un loc sălbatic, unde nu putea fi găsită.

Kate speră că Blake se va întoarce la timp pentru a o conduce la aeroport. Era ciudat, își spuse făcându-și bagajele. În timpul căsniciei cu Steven, nu i se întâmplase niciodată să se îndrepte spre el pentru a-i cere părerea sau ajutorul. În schimb, acum simțea nevoia să se bazeze pe Blake, în ciuda disensiunilor dintre ei.

Plecă la aeroport cât mai târziu posibil, după ce-i scrisese un bilet lui Blake, pe care i-l puse cât mai vizibil pe patul lui. Pentru siguranță, lăsă și un mesaj la recepția hotelului.

– Tata este bolnav, îi spuse portarului. M-a chemat mama. Pot conta pe dumneavoastră pentru a-i transmite acest mesaj soțului meu?

– Desigur, o liniști bărbatul. Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Sper să vă vedem curând.

Capitolul 12

Când, după o călătorie de coșmar, Kate pătrunse în sfârșit în camera tatălui său, crezu că ajunsese prea târziu. Medicul și două infirmiere se învârterau în jurul patului. Într-un colț, doamna Forsberg plângea în tăcere.

– Mamă! murmură Kate și inima i se strânse de durere.

– Oh, Kate! exclamă mama sa zâmbind printre lacrimi. Kate! Doctorul Horschel spune că tatăl tău se simte mai bine!

Și parcă depășită de această veste bună, se prăbuși din nou în lacrimi, căutând fără să găsească o batistă, în timp ce umerii îi erau scuturați de suspine.

– Slavă Domnului! oftă Kate și trupul i se muie de ușurare și oboseală.

Înaintă spre mama sa și o luă în brațe. Aproape se aștepta să fie respinsă. Dar doamna Forsberg își puse capul pe umărul ei și-l lăsă acolo până în clipa în care se opri din plâns. În timp ce o legăna în brațe, Kate observă pentru prima dată cât de mică și de plăpândă era mama sa.

Simți dorința s-o protejeze.

Infirmierele se îndepărtară de pat. Kate se putu apropia. Tatăl său i se păru mai mic, îmbătrânit și palid. Nu mai avea nimic din bărbatul irascibil pe care-l știa. Tuburi de plastic îi ieșeau din nas și brațul îi dispăruse aproape sub mulțimea de ace din vene.

– Chiar se simte mai bine, doctore? întrebă tânăra femeie, speriată de culoarea pământie a tatălui său.

– Desigur, replică doctorul. Tatăl dumitale este un luptător dat naibii, dacă-mi scuzați expresia.

Doamna Forsberg își suflă nasul cu putere, semn că își recăpătase controlul asupra ei însăși.

– Sunt o proastă! murmură aceasta, nici nu te-am întrebat cum a fost călătoria.

Revenise foarte firesc la manierele impersonale care îi erau în obicei. Kate îi trecu îndatoritor un braț în jurul taliei și o trase spre ea. Nu voia să reia vechile lor raporturi afectate.

– Am făcut o călătorie îngrozitoare, dar n-are importanță, pentru că sunt aici și pentru că acum, sunt sigură că tata va scăpa. Doctore, în cât timp va fi complet refăcut?

Doctorul Harschel era medicul de familie și o cunoștea pe Kate dintotdeauna.

– Nu cred că tatăl dumitale se va vindeca pe deplin. Dar dacă pierde din greutate, își supraveghează tensiunea și acceptă să muncească mai puțin, va fi sănătos. Vreau să fiu cinstit cu dumneata, cum am fost și cu mama. Brațul stâng este în prezent paralizat și nu știu dacă-l va mai putea folosi.

– Sărmanul tata!

Într-un gest instinctiv de încurajare, Kate îi atinse brațul.

– De ce oare nu și-a încetinit activitatea când l-ați avertizat?

– Îl cunoști pe tatăl dumitale, Kate. Nu ascultă de nimeni!

– Mama trebuia să mă anunțe! Nu este bine să păstrezi pentru tine aceste informații!

Doamna Forsberg se îmbujoră.

– Ți-am spus la telefon. În acel moment, aveai deja prea multe necazuri.

– Și în tot acel timp în care mă consolai, îți făceai griji, fără ca eu să știu!

– Mama dumitale este extrem de puternică, interveni doctorul. Mi-a interzis cu strictețe să te avertizez.

– Probabil am fost oarbă să nu bănuiesc nimic! Tata nu m-a lăsat să bănuiesc niciodată că se simțea rău. Am crezut că era la fel de activ ca întotdeauna.

– Asta voiam, spuse doamna Forsberg. N-ai să-ți reproșezi nimic.

– Trebuie să plec, anunță doctorul. Kate, dacă dorești să-ți dau mai multe detalii despre starea de sănătate a tatălui dumitale, treci mâine pe la biroul meu.

Voi găsi totuși o jumătate de oră să-ți consacru.

– Mulțumesc mult, apreciez gestul dumneavoastră.

Când doctorul Herschel ieși, una dintre infirmiere se întoarse zâmbind spre Kate.

– Vreți să mă duc să vă aduc un scaun, doamnă Harrington? Păreți obosită.

Doamna Forsberg tresări.

– Mulțumesc pentru atenție. Dar permiteți-mi să vă corectez. Fiica mea se numește Koehler.

Cele două infirmiere se priviră cu jenă.

– Iertați-mă, doamnă Koehler, am văzut la televizor un reportaj despre căsătoria dumneavoastră cu Blake Harrington și aș fi jurat că mireasa erați dumneavoastră.

– Nu v-ați înșelat, admise Kate obosită. Este o poveste cam complicată... Credeți că tata va redeveni conștient curând?

– Nu înainte de trei sau patru ore.

– Mamă, ce-ai spune să ne întoarcem o clipă acasă? Am multe să-ți spun.

Doamna Forsberg părea năucită.

– Nu știu dacă-l pot lăsa pe tatăl tău.

– Vă vom suna imediat ce se va trezi, vreți? propuse infirmiera. Cred că fiica dumneavoastră are dreptate. Întoarceți-vă acasă și odihniți-vă o oră sau două. Vă asigur că soțul dumneavoastră este în afara pericolului.

Fără tragere de inimă, doamna Forsberg acceptă în cele din urmă propunerea lui Kate. Își pierduse energia obișnuită. De-abia ajunsă acasă, se prăbuși pe canapea.

– De ce te-a numit infirmiera doamna Harrington? Gândindu-mă bine, este același nume pe care mi l-a dat telefonista de la hotel când te-am găsit în sfârșit la Fidji....

Brusc, făcu ochii foarte mari și se îndreptă.

– Blake Harrington? exclamă. Dumnezeule. Să te fi căsătorit cu Blake Harrington, actorul de cinema?

– Ei bine, da.

– Evident... Ar fi trebuit să-l recunosc... Dar părul acela vopsit în albastru din filmul de science-fiction.... "Punctul zero". Știi, l-am văzut.

– Cum, tu mergi să vezi filme science-fiction? Aș fi crezut că nu este genul tău de film! se miră Kate, prinsă între amuzament și surpriză.

– Ce vrei, astăzi toate filmele vor să dea mesaje, chiar și westernurile!

Doamna Forsberg făcu o pauză și-și privi mâinile încrucișate.

– Crezi într-adevăr că vei putea să fii fericită cu un actor de cinema, Kate? Este un mediu atât de diferit de al nostru!

– Sunt sigură că nu voi putea fi fericită fără Blake. Îl iubesc.

– Aș fi preferat să te căsătorești cu Earle Darrin. Era o alegere mult mai sigură!

– Să te căsătorești cu cineva de care nu ești îndrăgostit nu este o alegere bună. Mi-am dat seama în timpul căsniciei mele cu Steven. Brusc, Kate se ridică.

– Pot să mă duc să mă schimb? Vreau să fiu gata să mă întorc la spital imediat ce va suna infirmiera. Și sunt douăzeci și patru de ore de când port aceleași haine.

– De ce nu te instalezi în fosta ta cameră? sugeră doamna Forsberg.

Acceptase fără dificultăți ca fiica sa să pună capăt conversației. După toate aparențele, nu era pregătită mai mult decât Kate pentru a încuraja intimitatea lor.

– Îi voi spune cameristei să-ți aducă prosoape. Patul este cu siguranță deja făcut.

– Mulțumesc, făcu Kate.

Și se grăbi să se retragă în camera sa de copilă.

Când reveni la spital, Kate avu satisfacția să-și găsească tatăl scăpat de sub tuburile de perfuzie și așezat în pat, bine rezemat de o grămadă de perne. Culoarea neagră a părului său contrasta cu paloarea tenului, la fel de alb ca cearșafurile.

– Bună ziua, Kate, ce faci?

Vocea îi era groasă, ca și când îi era greu să-și miște limba. Și Kate se simți cuprinsă de milă. Îl revăzu pe tatăl său așa cum fusese în timpul ultimei lor întrevederi: debordând de energie, agitat, asemenea unui urs

gata să mormăie. Și se rugă în tăcere să redevină foarte repede bărbatul care fusese.

– Bună ziua, tată, spuse sărutându-l pe obraz. Unde au plecat infirmierele? Pun pariu că le-ai speriat!

Tatăl său avu un fel de inspirație disprețuitoare.

– Lucrușorul acela frumos, pretinde că nu voi putea avea un telefon în camera mea înainte de două săptămâni! Două săptămâni! Oare știe ce se poate întâmpla în două săptămâni într-o întreprindere?

– Jack, nu trebuie să te agiți, sau îl voi aduce pe doctorul Herschel, protestă soția sa. Bill Dexter se ocupă de afaceri în lipsa ta. Este adjunctul tău de douăzeci de ani, cred așadar că poți avea încredere în el.

– Bill Dexter! mormăi domnul Forsberg cu o voce încă groasă și nesigură. Dacă este o problemă, va fi incapabil s-o rezolve!

– Dacă după mai mult de douăzeci de ani nu s-ar fi priceput, ar fi trebuit să-l concediezi de mult, declară doamna Forsberg cu o voce fermă. Kate s-a întors special din Fidji pentru a te vedea. Are.... niște lucruri interesante să-ți spună în legătură cu Blake.

Domnul Forsberg se încruntă.

– Blake? Și-a găsit până la urmă o slujbă convenabilă?

Kate își interzise să se înfurie. Înțelegea că tatăl său simțea nevoia de a se arăta agresiv, pentru a compensa slăbiciunea fizică și teama din sufletul său.

– Blake muncește din greu în acest moment. De fapt, tată, n-a fost niciodată fără slujbă.

Numele său profesional este Blake Harrington.

– Și cine naiba este acest Blake Harrington? Ar trebui să sar în sus de bucurie?

– Oh! nu mă surprinde că numele lui nu-ți spune nimic, răspunse Kate cu un zâmbet ușor. Blake este un actor foarte cunoscut. de fapt, o vedetă.

– O vedetă de cinema? Ar trebui să consider că este un avantaj? Și că valorează mai mult decât un excelent bărbat de afaceri ca Eral Darrin? Crede-mă, ai face bine să veghezi ca soțul tău să pună bani deoparte cât timp are. Altfel, va colecționa Rolls-Royceuri roz și când vei fi bătrână, nu vei mai avea un ban! Deja ai donat toată moștenirea de la Steven fundației aceleia blestemate! Nu, chiar n-ai mai mult simț al afacerilor decât un copil de trei ani, Kate! Și mă întreb ce voi face cu tine!

Calmă, luptându-se pentru a-și stăpâni resentimentele, tânăra femeie își puse mâna peste cea a tatălui său, odinioară atât de fermă și care acum, freca nervoasă pătura albă.

– N-ai de ce să te frământi pentru mine, tată. Sunt adultă, sunt responsabilă pentru existența mea. Este timpul să încetezi să-ți faci griji pentru alții și să te ocupi înainte de orice, de tine și de sănătatea ta.

– Jack, are dreptate, nu este momentul să-ți faci griji cu problemele financiare.

– Cineva trebuie să se gândească totuși în locul ei, pentru că este bună doar să arunce banii pe fereastră! Ce nebunie să renunțe la o moștenire care ar fi putut fi folosită pentru a crea locuri de muncă!

– Tată, capitalul pe care mi l-ai dat când m-am căsătorit cu Steven, este încă intact. Și țin să ți-l restitui. Am aflat că societatea ta a făcut împrumuturi importante la băncile locale. Poți să dispui de fondurile mele personale ca garanție. Știu că mi le vei înapoia cu profit, îndată ce afacerea va merge bine.

Domnul Forsberg închise pleoapele o clipă și, când le deschise din nou, evită privirea fiicei sale.

– Nu-ți merit generozitatea, articulă el. Am vrut să te constrâng să-mi încredințezi administrarea bunurilor tale cu scopul de a le putea folosi ca garanție pentru propriile mele afaceri.

– Înțeleg, spuse Kate după o lungă tăcere. Aș fi preferat să-mi spui tot adevărul la moartea lui Steven. Banii ar fi fost ai tăi în clipa în care mi i-ai fi cerut. I-ai câștigat prin munca ta. Cum aș fi putut să nu ți-i înapoiez? Sunt destul de inteligentă pentru a înțelege că societatea încearcă să depășească această criză care a lovit deocamdată industria de construcții.

Tatăl său rămase fără replică, și Kate îl privi îngrijorată. Avea ochii deschiși și nu părea să sufere. Totuși părea la capătul puterilor. Doamna Forsberg fu cea care vorbi:

– Tatăl tău și cu mine am fost obișnuiți să veghem asupra ta. Poate prea mult. Este întotdeauna greu pentru părinți să accepte că le-au crescut copiii și că trăiesc în felul lor. Și de două ori mai mult, când n-au decât un singur copil.

– Măcar dacă ați fi fost sinceri cu mine! Măcar dacă mi-ați fi dezvăluit situația voastră financiară. Am fi evitat multă suferință!

– Da, cu siguranță, admise doamna Forsberg. Să sperăm că această neînțelegere aparține trecutului. Acum, te-ai căsătorit cu Blake, cum ți-ai dorit, și ești fericită, nu-i așa?

– Da, răspunse Kate, străduindu-se să zâmbească.

Ce ironie! Tocmai își acuzase părinții că nu-i acordaseră încredere și iată că era vinovată față de ei de același păcat! Totuși, simțea că dacă se va distruge căsnicia sa, trebuia să aștepte ca tatăl său să-și revină, pentru a-i vorbi despre asta. "Altfel se mint oamenii care se iubesc, pentru a evita să se facă să sufere", se gândi.

– Cred că Bill Dexter va fi în stare să-mi negocieze fondurile, declară întorcându-se spre tatăl său.

Vei avea încredere în el pentru această tranzacție, nu-i așa, tată?

– Evident, dar nu va fi necesar. O bancă newyorkeză a acceptat o dobândă foarte rezonabilă, acum câteva săptămâni. Când a fost asta exact, dragă? își întrebă soția. De la atacul ăla blestemat, am lapsusuri.

Doamna Forsberg îi adresă o privire lui Kate.

– Era în ziua în care tu și Blake v-ați căsătorit. Tatăl tău obținuse o întâlnire cu președintele de la New York Charter Bank. De aceea n-am putut asista la căsătoria voastră. Nu eram în măsură să-ți dau aceste explicații atunci. Pentru început, președintele ne-a refuzat categoric. Și tatăl tău era disperat. Dar i-am lăsat un dosar care a avut probabil efect favorabil. Pentru că a doua zi, în clipa în care ne pregăteam să ne întoarcem la Wisconsin, președintele ne-a telefonat pentru a ne spune că și-a schimbat părerea. În ochii săi, Industriile Forsberg meritau să fie modernizate pentru a deveni competitive. Așa că tatăl tău și cu mine am rămas la New York timp de două sau trei zile pentru a semna actele. Și iată de ce, presupun, n-am aflat nimic despre căsătoria ta. Am avut niște zile încărcate. Dacă am fi avut timp să privim jurnalul televizat, am fi știut că soțul tău este Blake Harrington.

Doamna Forsberg îi adresă lui Kate un zâmbet nesigur.

– Totul s-a terminat bine, nu?... După ploaie, timp frumos. Câtă dreptate are zicala.

Kate simți brusc că era obosită.

– Sper că ai dreptate, o întrerupse. Nu te vei supăra dacă mă voi întoarce acasă să dorm puțin. Încep să simt decalajul orar.

Se aplecă pentru a-și săruta tatăl.

– Noapte bună, tată și nu-ți mai face griji pentru nimic. Mă grăbesc să te văd în picioare și gata să te relansezi în luptă!

Întorcându-se, spera să găsească un mesaj de la Blake.

Nu era nici unul. Refuzând să se întrebe despre motivele tăcerii sale, sună imediat în Fidji. Liniile erau supraîncărcate și trebui să aștepte mai mult de o oră înainte de a primi un mesaj decepționant: domnul Harrington era de negăsit.

Kate îi dădu centralistei toate numerele pe care și le aminti: cel de la biroul lui Sacha, cele ale principalelor restaurante, chiar și cel de la apartamentul lui Jeni. Blake nu putea fi găsit nicăieri și nimeni nu-și amintea unde era sau când se va întoarce.

– Mulțumesc, murmură Kate, lăsând încet receptorul la loc.

O bănuială îngrozitoare o copleși și curând nu mai reuși să scape de ea. Jeni prevăzuse să părăsească Fidji în acea zi. Oare Blake plecase cu ea?

Se culcă și-și ridică pătura până la gât. Dar cum să închidă poarta viselor? În somn, temerile îi reveniră și petrecu toată noaptea văzând derulându-se fără încetare filmul mut produs de subconștientul său. Blake și Jeni, strâns îmbrățișați, se rostogoleau unul peste altul în nisipul tropical moale.

Ochii lui Jeni străluceau de o dragoste posesivă, violentă. Dar expresia lui Blake îi scăpă lui Kate.

Începuse să se însereze când Kate se întoarse a doua zi de la doctorul Herschel, liniștită de explicațiile lămurite și concise. Totuși nu simți curajul de a intra în casă pentru a începe o conversație cu mama sa. Așa că preferă să umble prin grădină. Și în așteptarea cinei, se lăsă în cele din urmă pe un scaun din fier.

În ciuda soarelui puternic, nu era foarte cald la acea oră înaintată a zilei. Kate urmări din ochi o veveriță care sărea din cracă în cracă, coada stufoasă jucându-se cu frunzișul des. Unde vor fi ea și Blake când veverița va hiberna, pentru a fugi de iarnă? Închise ochii, oftând.

O umbră îi alunecă brusc peste față. Kate tresări și sări în picioare.

– Blake! exclamă cu o voce nesigură, cu respirația tăiată subit. Ce... faci aici?

– Credeai că te voi lăsa să mă părăsești fără să reacționez? Ei bine, nu, te anunț! Mă voi folosi de toate armele pe care le voi găsi pentru a te păstra!

Duritatea din vocea sa o răni. Kate îi descoperi fața trasă de oboseală, profund marcată în jurul gurii de riduri triste.

– Să te las? Nu înțeleg ce vrei să spui. N-aveam intenția să rămân aici decât câteva zile, până când tata iese din spital.

Blake ridică repede capul.

– Tatăl tău este în spital? Așadar, este grav bolnav?

– Dar ți-am scris în biletul pe care ți l-am lăsat!

Descumpănirea lui Kate era vizibilă.

– Și ți-am lăsat un mesaj și la recepție! Blake... Credeam că ți-am explicat totul! Mama a crezut că tata va muri... Oare-ți imaginezi că aș fi părăsit Fidji dacă n-aș fi știut că era într-adevăr într-o stare critică?

Blake își trecu mâna prin păr, cu un aer stânjenit, evitând să întâlnească ochii lui Kate.

– Ca să zic așa... M-am gândit că n-ai făcut decât să găsești o scuză...

– Oh! Totuși, în biletul meu...

– Probabil aveam mintea tulbure când l-am citit... M-am temut de ce era mai rău!

Se întoarse și Kate văzu, spre surprinderea sa, o roșeață difuză urcându-i în obraji.

– Se pare că nu reușesc să-mi păstrez ideile limpezi când este vorba de tine. Îndată ce imaginea ta îmi vine în minte, îmi pierd bunul-simț, Kate!

– Cum? Ești pe cale să-mi spui că ai făcut toată această călătorie pentru că te temeai să nu te fi părăsit? Dar ce importanță ar fi avut? N-ai încetat să-mi repeți că mă disprețuiești!

– Nu, nu te disprețuiesc, spuse Blake, cu o voce nesigură. Te doresc... Găsesc trupul tău irezistibil. Vreau... Vreau să fac dragoste cu tine.

– Dar eu refuz acest gen de dragoste. Ești foarte sigur de tine, foarte arogant! Oare ar trebui să mă simt măgulită că celebrul Blake Harrington mă dorește?

– Dumnezeule, ce cuvinte! mormăi bărbatul printre dinți.

O prinse de talie și-și strecură mâinile sub corsaj, căutând pielea caldă și goală.

– Nu sunt în dispoziția de a răspunde întrebărilor tale!

Se aplecă s-o sărute. Cu un strigăt de protest, Kate îl respinse și alergă spre casă. Lui Blake nu-i fu greu s-o ajungă din urmă și s-o imobilizeze lângă unul din zidurile de cărămidă, încă foarte calde de la soare.

– Încetează să te zbați, îi murmură lângă gură. Îți dorești să te sărut, să n-o negi!

– N... nu.

Și totuși, nu-și putu stăpâni un oftat de plăcere când o obligă să întredeschidă buzele. Mâinile sale puternice o forțară să rămână strânsă lângă el. Încercă să reziste plăcerii ascunse care o cuprindea, dar își simțea deja trupul cedând.

– Nu este bine, Blake. Nu vreau să te folosești de mine în acest fel. Sau accepți să ne consolidăm căsnicia, sau te părăsesc.

– Minți, Kate! Și trupul tău mi-o spune! Nu-ți dorești deloc să mă părăsești.

Mă dorești la fel de mult cum te doresc eu, oricare ar fi banalitățile ridicole pe care le declari, pentru a pretinde contrariul!

– Încăpățânatule! șuieră Kate. Dar cine te crezi? Te gândești că sunt dispusă să trăiesc cu un bărbat care crede că m-am căsătorit cu el pentru motive meschine?

– În această clipă, chiar nu-mi pasă să știu de ce ai vrut să te căsătorești cu mine! N-am decât o dorință... să te țin în brațe... să te contemplu goală pe pat... și să-ți văd ochii umbriți de dorință...

Kate închise pleoapele pentru a alunga imaginile pe care aceste cuvinte le făceau să apară. Și atunci, simți că o îmbrățișă și o conduce cu hotărâre spre casă.

– Unde mă duci? îl întrebă, deschizând repede ochii.

– În camera ta. Unde se află?

– Nu te privește! Vei adăuga oare un viol la toate tratamentele umilitoare la care m-ai supus?

Fără să-și dea osteneala să-i răspundă, Blake o duse în sus pe trepte.

– Ei bine? Unde este camera ta? repetă. Dacă nu vrei să spui nimic, voi deschide ușile una câte una. Țin doar să-ți vorbesc într-un loc în care să nu riscăm să fim deranjați. Deja am atras public.

– Public?

– Da, camerista care m-a făcut să intru... Sunt deja zece minute de când ne observă de la fereastra bucătăriei.

– Am fi putut vorbi în salon, oftă Kate, dar pentru că suntem aici, ei bine, intră.

Îi deschise camera sa și se duse să se așeze în colțul cel mai îndepărtat.

– Ei bine, Blake, ce ai să-mi spui?

– De ce m-ai luat de soț?

– Am crezut că sunt îndrăgostită de tine, admise Kate, cu un zâmbet forțat. Asta era acum mult timp, în perioada în care eram încă naivă.

Blake păli și trăsăturile sale părură și mai trase.

– Știai că eram Blake Harrington când ne-am căsătorit? Te rog, spune-mi adevărul.

– N-aveam nici o idee. Este greu să-ți dovedesc. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, cred că mariajul nostru nu valorează mare lucru.

– Atunci, cine a anunțat oamenii de la televiziune?

Kate îl privi cu intensitate.

– N-am fost eu. Ar fi fost suficient să mă cunoști puțin pentru a ști că sunt incapabilă de un astfel de gest.

Chiar dacă mi-ai fi dezvăluit cine erai, n-aș fi anunțat niciodată ziariștii! Amintește-ți că sunt fiica unui industriaș bogat. Am fost crescută în rezervă față de mass-media.

Brusc, îl văzu schimbându-și expresia.

– Am fost orb! exclamă. Jeni! Ea a fost, nu-i așa? Iată exact genul de lovitură pe care este în stare s-o pună la cale!

Kate oftă profund.

– Da, ea a fost. Jeni l-a sunat pe directorul de programe, dându-se drept eu. Mi-a mărturisit înainte de a părăsi Fidji.

– Cred că-ți datorez scuze... M-am comportat ca un imbecil! Ba mai mult, ca un imbecil orgolios! Oare este prea târziu, Kate?

Tânăra femeie se întoarse spre fereastră.

– Privește-mă! Oare este prea târziu pentru a relua totul de la zero?

Din doi pași mari, fu lângă ea.

– Îți dorești să rămânem căsătoriți?

– Da, spuse Blake.

– Pentru că divorțul ar fi pentru tine o publicitate urâtă?

– Nu.

– Pentru că mă consideri de dorit?

– Da, pe de o parte.

– Și pentru ce altceva, Blake?

– Pentru că te iubesc! Pentru că nu voi putea lucra, mânca, dormi, gândi, dacă nu voi fi sigur că te voi găsi întorcându-mă acasă. Asta vrei să mă auzi spunând, Kate? Sau trebuie să mă târăsc la picioarele tale? Te iubesc. Nu pot să-mi imaginez viața fără tine.

– Este atât de greu de acceptat? îl întrebă Kate cu o voce schimbată. S-ar crede că mărturisești o crimă!

Blake ridică din umeri într-un gest de zeflemea față de el însuși.

– Nu sunt obișnuit să mă simt atât de vulnerabil. Nu este o impresie foarte plăcută.

– Dar și eu sunt vulnerabilă! Te iubesc! Și cei pe care-i iubim ne pot face să suferim mult mai mult decât ceilalți.

– Este adevărat? Mă iubești în ciuda a tot ce te-am făcut să suferi?

– Da.

Îl auzi respirând cu putere și, înainte să aibă timp să spună mai mult, Blake începu s-o sărute cu pasiune. Kate se mișcă în brațele lui, lăsându-și degetele să alerge de-a lungul liniei robuste a umerilor săi. Lângă inima sa, bătăile puternice ale inimii lui Blake făceau ecou.

O sărută de-i contuzionă buzele și tânăra femeie îi răspunse cu aceeași aviditate. Își înnodase brațele în jurul gâtului său, gurile se topiră una de cealaltă. Dorințele lor ajunseră egale.

După un timp îndelungat, sărutările li se domoliră, dar nu se puteau desprinde unul de altul și rămaseră strâns îmbrățișați.

– Doresc să facem dragoste, spuse Blake cu o voce presantă. Mi se pare că este o eternitate de când nu te-am ținut în brațe.

Kate nu răspunse, dar o simți consimțind. O ridică și se grăbi s-o ducă pe patul îngust de tânără fată. Kate crezu că-l va vedea întinzându-se imediat lângă ea. Dar Blake se așeză alături, îi luă mâinile și le apăsă pe buzele sale.

– Mai spune-mi-o.

Nu trebui să adauge nimic. Kate știa ce cuvinte voia să audă.

– Te iubesc, Blake, repetă în șoaptă. Te iubesc dintotdeauna.

– Să nu mă mai părăsești niciodată, spuse bărbatul între două sărutări. Am crezut că înnebunesc când m-am întors la hotel și am descoperit că plecasei!

Se ridică și-și scoase hainele. Kate îl privea, fără să-și ascundă dorința arzătoare care o încerca. Și, când veni să i se alăture în patul îngust, i se tăie respirația. Blake tremura descheindu-i corsajul. Tânăra femeie simți o mare bucurie să știe că poate trezi în el o dorință de asemenea intensitate.

În timp ce o dezbrăca, nu înceta s-o sărute, încet, ca și când aveau tot timpul. Și de fiecare dată când buzele sale îi atingeau pielea, pasiunea reciprocă se intensifica. Mângâierile sale, mai întâi blânde și așezate, deveniră mai impulsive. Dar sub aviditate, exista dragoste și tandrețe. O imensă fericire se îmbina cu căldura dorinței lor.

Din haosul de emoții în care se cufundase, Kate îl auzi pe Blake murmurând:

– Te iubesc.

Și deveni oarbă și surdă la restul lumii. Singura realitate era acel corp înlănțuit cu al său, cu pasiune. Un geamăt lung îi scăpă din piept. În timp ce făceau dragoste, Kate îi strigă numele iar și iar.

Când adormiră, trupurile lor rămaseră strâns unite.

Mult mai târziu, Blake o trezi aprinzând lumina.

Kate îi zâmbi leneș, cu membrele îngreunate încă de dorință.

– Cineva tocmai ne-a strecurat un bilet sub ușă.

Și fără tragere de inimă, Blake se desprinse din brațele sale pentru a se duce să-l ia.

– Mama ta își va petrece noaptea la spital, spuse descifrând biletul. Adaugă că vom găsi cu ce să cinăm în bucătărie.

– Ți-e foame?

– O foame de lup! De zile întregi nu mi-a mai fost atât de foame!

Când se așezară în bucătărie, Blake o întrebă pe Kate despre tatăl său.

– Se va restabili complet?

– Da, dacă nu-și va pierde parțial mâna stângă. Și în plus, afacerile sale merg mai bine. O bancă din New York i-a acordat un împrumut în condiții foarte rezonabile. Sunt sigură că acum tata se va descurca. Compania avea nevoie doar de un aport de bani lichizi.

– Da, cu siguranță.

Ceva în vocea lui Blake o reținu pe Kate. Lăsă paharul cu vin.

– Dar tu ai fost! exclamă după ce-l privi cu suspiciune. Desigur, tu ai fost. Tu l-ai sunat pe directorul băncii și te-ai pus garant pentru tata! Iată de ce a consimțit să-l ajute!

– Bineînțeles că nu! ripostă Blake energic.

– Oh, Blake! L-ai sunat în seara căsătoriei noastre, nu-i așa? Mă bănuiai că te-am înșelat și totuși ai vrut să-mi ajuți tatăl...

– Dar ce idee! De unde scoți o asemenea poveste?

Totuși, din aerul său încurcat, Kate înțelese că nu se înșela. Și fără să fie oprită de protestele sale, se aplecă peste masă și-și puse mâna peste a sa.

– Mulțumesc, spuse. Mulțumesc, Blake.

– Trebuie să-l anunț pe Sacha că sunt aici, o întrerupse Blake. Bietul bărbat va sfârși prin a face o aplopexie dacă voi continua să părăsesc filmarea pe nepusă masă.

– Va trebui să ne întoarcem în Fidji?

– Nu, am terminat cu exterioarele. Restul filmului se va face în studio, la Hollywood. Vom putea locui acasă. Vei vedea, casa dă spre ocean și vederea este impresionantă.

– Mi-ar plăcea să mă întorc la munca mea. Ar fi o prostie să nu folosesc ce am învățat.

– De acord. Sper doar ca statul California să accepte să angajeze ca reeducatoare femei însărcinate.

– Ce ne privește asta pe noi?

– Am intenția să devin tată cât mai repede posibil. Și mă aștept să te văd fremătând de bucurie aflând că te-am ales ca mamă a viitorilor mei copiii!

– Încă nu ți-am spus că ești îngrozitor de vanitos! exclamă Kate cu un râs răgușit.

Blake nu-i permise să spună mai mult. Se aplecă spre ea, puse stăpânire pe buzele sale și sărutul său o copleși de dorință.

– Poate asta te va convinge să cooperezi la planul meu?

– Am nevoie de ceva mai mult...

– Dar cu plăcere, iubito!

Trecu un timp înainte de a răsuna la ușă o bătaie ușoară. Doamna Forsberg intră în încăpere atât de repede, încât Kate nu se putu desprinde din brațele lui Blake. Privirea mamei căzu asupra cuplului îmbrățișat pe scaunul strâmt al bucătăriei. Făcu un vizibil efort pentru a nu lăsa să se vadă cât era de șocată.

– Hm.... Bună seara, Kate, spuse. Bună seara, Blake.

Sunt încântată să te primesc acasă.

Buzele lui Blake schițară un zâmbet. Brațul i se strânse în jurul umerilor lui Kate.

– Mulțumesc, răspunse. Este o plăcere pentru mine să fiu aici.

Sfârșit